N:r 12. ÅRG. 38. 10 JULI 1933. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Foto L. Wirén.

Deltagare i Bibel- och Ungdomsveckan på Holsbybrunn 1933.

Var frimodig! Var icke försagd!*

»Var fast och stark, förfäras icke, och var icke försagd! ty Herren din Gud, är med dig i allt det du företager dig.» (Josua 1: 9.)

Så talade Herren till sin tjänare Josua, då han gav honom sitt uppdrag.

När Herren kallar sina tjänare och ger sina uppdrag, så vill han att de framförallt skola komma ihåg att han vill uppmuntra dem till frimodighet. Och då Herren nu har kommit till dig med sin heliga kallelse att verka därute bland Kinas folk, vill han säga detsamma till dig: »Var nu frimodig och oförfärad.» Även till dig upprepar han maningen till frimodighet, då han sänder dig dit ut att intaga landet åt honom.

Var frimodig i fråga om din kallelse, det har Herren särskilt velat säga dig. Du behöver ej gå försagd till Kina, ty du har mottagit din kallelse av Herren själv.

Vidare säger han till dig: Allenast må du vara helt frimodig och oförfärad. Denna fulla frimodighet vinnes genom att hålla dig nära Herren i hans eget ord. Det kommer nog tider då du får känna dig ensam. Då vill han för dig upplåta sitt rika förrådshus i sitt ord och välsigna dig. Du får sålunda vara helt frimodig. Bliv blott riktigt hungrig och törstig och ät och drick vid Herrens bord så mycket du kan.

Så har jag då bjudit dig att vara frimodig och oförfärad, säger Herren. Det är en märkelig befallning. Det bjuder han dig i dag. Herren vet, att det kan hända, att ett svagt människohjärta blir förfärat och förskräckt, och att det är så mycket som kommer emot en därute i hednaland, som kan göra en riktigt förskräckt.

Du kanske kommer att gå farofyllda vägar många gånger, men det visste Gud, då han sände dig. Och då är det så gott för dig att veta, att han vet allt och är beredd på allt. Det kommer ofta övrraskningar för oss, men aldrig för Gud. Gud give dig nåd att taga ut det löftet att slippa frukta vad än månde hota.

Herren vet också en annan sak. Han vet, att du i känslan av egen svaghet och oduglighet lätt kan bli försagd. Men då säger Herren: Var ej heller försagd. Egen brist och ofullkomlighet kan ej hindra din Gud i hans verk, om han får taga hand om dig. Med dessa underbara löften får du gå ut i Herrens tjänst. Bruka dem, då du behöver dem.

Herren din Gud är med dig i allt vad du företager dig, säger Herren vidare. Det är jag, som är Herren, Herren Jehova, som är med dig, vill han säga dig alldeles såsom han sade till sin tjänare Moses. Det är med sin allra varmaste kärleksgåva, som han går med dig ut till Kina. Då du så får gå med honom, får du känna, att du är riktigt innesluten i hans famn. Du får vara den lärjunge som Jesus älskar, och du får hava din plats vid Jesu bröst.

Det är inte hedningarna, som du i första hand har att göra med. Det

* Anteckningar från missionsföreståndare *Erik Folkes* tal vid fröken Astrid Löfgrens avskiljning till S. M. K:s missionär den 28 maj 1933.

är Gud och du. Herren din Gud är med dig, heter det därför. Han vill vara just din Gud så fullt och helt som funnes inte annat i världen än Gud och du, och det inte bara tillfälligt utan alltid, stund för stund.

Jag ville så gärna påminna dig om detta. Give Herren dig nåd att taga fasta på det. Vi fröjdas över, att då vi få sända dig som Missionens sändebud, är det Gud som ansvarar för dig. Det är han, som skall fullborda allt för dig. Det är han, som skall giva dig framgång i arbetet.

Dag och natt skulle Josuas tankar vara upptagna av Herrens ord. Där får du göra din beredelse, där får du ditt budskap, där får du hämta din kraft. Han vill göra dig rik. Även om din kallelse inte blir så givande i jordiskt hänseende, så vill han göra den outsägligt givande för himmelen, och give han dig också då att få föra många själar till Frälsaren. Vi önska ock så innerligt att det skall finnas en stor skara vänner som troget följa dig med sina böner, och må du få känna mer och mer hur det flödar kärlek till dig även här nere. Så välsigne Herren dig rikligen, han som lovat att vara din Gud. Give han det för sitt eget stora namns skull.

Ny missionsarbetare.

I samband med vårt årsmöte avskildes den 28 sistlidne maj fröken *Astrid Löfgren* till Svenska Missionens i Kina missionär. Fröken Löfgren är född i Stockholm den 14 mars 1910. Efter att hava genomgått Folkskoleseminariets på Söder, Stockholm, övningsskola, omfattande förutom egentliga folkskolan dennas högre avdelning, tjänstgjorde hon omkring sju år på Kvinnliga Missionsarbetares Expedition. Under denna tid genomgick hon också kurser i maskinskrivning, kontorsgöromål och bokföring. Läsåret 1931—1932 genomgick hon en kurs vid Ev. Fosterlandsstiftelsens bibelinstitut, Östertälje, och läsåret 1932—1933 vistades hon i London och deltog där i undervisningen vid Kina Inlandsmissionens skola för missionärskandidater samt i sjukvårdskurser.

Fröken Löfgren har haft förmånen få uppväxa i ett gudfruktigt hem. Förutom från hemmet har hon mottagit djupa intryck från K. F. U. K:s Centralförening

Astrid Löfgren.

i Stockholm, där kravet på hel och full överlåtelse åt Herren Jesus kraftigt framfördes bl. a. av fröken Anna Roos. Så fick fröken Löfgren i januari 1923 nåd att lämna sitt liv i Herrens händer. Konfirmationstiden 1925 var en tid, då Jesu frälsarekärlek blev mera verklig än förut, och på Steningemötet 1929 fick fröken Löfgren, säger hon i ansökan, särskilt genom fröken Ester Berg, hjälp att vila på Guds ords fasta klippegrund samt att på nytt få syn på, att det verkligen var för hennes synder, som Herren Jesus dog.

Redan som barn närde hon önskan att bliva missionär. Och våren 1929 började Gud att väcka missionstanken till nytt liv. I en missionsskrift mötte henne då

orden: »Det är en ansvarsfull ställning, vi hava, vi som stå emellan en törstande värld och en törstande Frälsare.» Samma år fick K. F. U. K:s missionär i Kina, fröken Maria Björklund, hembud, och vid hennes minneshögtid framställdes frågan: »Vem vill fylla den tomma platsen?» — »Kanske Gud vill att jag skall gå i hennes ställe», så kom då tanken till fröken Löfgren. Hösten 1930 återkom kallelsen, ännu mera tydlig och klar, och nu står fröken Löfgren redo att i sällskap med fröken Maria Nylin och de nyantagna missionärerna: Hanna Lundberg, Margit Eriksson och Arvid Hjärtberg i oktober anträda utresan till Kina. Må hon och de alla få vara inneslutna i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förböner!

M. L.

Ett bokslut.*

Föreståndaren på fältet och missionssekreteraren här hemma ha avgivit sina årsberättelser. Jag tänker tala om för Er något om hur jag kände det, då jag gjorde missionens bokslut.

Jag vet ej om någon av Er riktigt kan ana hur det känns att skriva alla dessa siffror. Då har jag fått se vad Gud i himmelen förmår. Det är under så stora, att man tycker man nästan förintas inför Gud.

Många gånger har jag önskat att på de olika kontona skriva bibelord. Ett bokslut börjar alltid i huvudboken med ett konto, som kallas Ingående Balanskonto (behållning från föregående år). Jag skriver där det ord som står i 2 Krön. 20: 15. »Frukten icke och varen icke färfärade ... ty striden är icke eder utan Guds.» Och Ps. 37: 7: »Var stilla inför Herren och förbida honom.»

Jag fann, att efter ett sådant Ing. Balanskonto kunde jag fortsätta. Striden var inte vår, inte min, utan Guds. Varje gång som jag i otro undrar huru det skall gå för vår mission, vill jag bedja om nåd att se på detta konto, och inte bara jag utan alla som tillhöra vår mission.

Det går också an att med frimodighet se på ett bankkonto, som inte har mer än några kronor, om vi sätta dit ordet i Ps. 34: 10: »Frukten Herren, I hans helige, ty de som frukta honom lida ingen brist.» Då få vi se, att vi inte äro så utfattiga.

Av vår revisionsberättelse synes, att det finns något som heter Gåvomedel. Dessa medel föres upp på olika konton. Över dessa skulle jag vilja skriva vad som står i Ps. 65: 6: »Med underbara gärningar bönhör du oss i rättfärdighet, du vår frälsnings Gud.» För ett par kvällar sedan satte jag mig ned med alla n:r av Missionstidningen Sinims Land, som kommit ut under förra året. Jag läste rad efter rad av vår redovisning, och allt blev så förunderligt levande för mig. Jag tyckte mig se, huru Jesus satt vid offerkistan och väntade på givarna och gåvorna. De kommo, led efter led, och olika gåvor hade de att frambära. En del kommo gråtande och sade: Du vet, Herre Jesus, att jag äger så lite, men jag ger det lilla jag har med glädje. En del hade större gåvor att lägga ned inför Mästaren. En hade fått så mycken glädje och bar fram sin gåva som tackoffer. En annan sade: Jag har ingenting, men jag giver mig själv till dig, min Frälsare. Det var en gripande syn. Jag önskar, att ni alla kunde se den. En del vänner giva gåvor till missionen i stället för blommor på sina käras gravar. Jag kallar alltid dessa för evighetsblommor. De skola bära frukt för evigheten. Detta tänker jag alltid på, då vi få en gåva i stället för blommor vid gravar.

Vi hörde om ombud, som Gud tagit hem. Det är särskilt två av dessa, som jag tycker hör samman, och som varit med från vår missions första år, nämligen Mathilda Karlsson och Charlotta Andersson. Ingen av dem hade mycket av denna jordens goda. Charlotta Andersson kom alltid med gåvor under benämningen: »Ur Guds rika förråd.» Vad de orden ha fått predika för oss många gånger! Vi veta, att Guds rika förråd, det

---

* Anteckningar från ett föredrag av fröken *Lisa Blom* vid S. M. K:s årsmöte 1933.

tar aldrig slut. Där få vi hämta upp, dag för dag och år från år. Då jag talar om Charlotta Andersson, kommer jag ihåg ett av de första åren jag var med på ett årsmöte. Vi hade det på Trädgårdsgatan då. Hon reste sig upp, darrande av glädje, och sade: Jag har blivit hitskickad, ty själv hade jag inte råd att resa, och jag har även fått något med mig åt Er. Så tar hon fram ett konvolut, och däri låg 4,000 kr. O, så glad hon var. Det var underbart att få taga emot dessa 4,000 kr.

Vår älskade Mathilda Karlsson var en offrande tros- och bönemänniska. Vi känna djupt saknaden efter henne. Nu har hon gått hem, men jag tror, att hon får fortsätta sin bönegärning.

Jag vet ej om vi nämnde vid förra årsmötet att det var med bävan som vår Kommitté beslöt att antaga så många nya missionärer, och att det var med stor bävan som biljetterna för utresorna beställdes. Men två månader därefter fick vi en summa på 20,000 kr., och om igen fingo vi se, huru underbart Gud hör bön. Med underbara gärningar bönhör du oss...»

När ett nytt år börjar, då vill jag bara säga, att varje gåva, som kommer, är som ett nytt löfte från Gud. De lysa som stjärnor dessa löften. De lysa också på oss, vi se då så tydligt, att det är ej på vår duglighet det beror, om medel skall komma in, om verket skall gå framåt, utan allt beror på Guds nåd och trofasthet.

Det är särskilt några stunder under det förra året, som vi med tacksamhet till Gud minnas, och det är offerstunderna vid våra Bibel- och Ungdomsveckor. Det har varit gripande att se den vandringen fram till offerskålen. Stora offer har där lagts ned inför vår Herre och Mästare. Man blir så liten inför sådant. Gud allena tillhör äran för allt.

Vi ha också ett särskilt konto för våra missionärer, och på det skulle jag vilja skriva, vad som står i Joh. 12: 26: »Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom.» Jag vet ej huru många missionärer som äro här i kväll, men jag önskade få säga till alla våra missionärer, det är väl ett underbart löfte givet till dem som tjäna Jesus. Och till Er äldre missionärer vill jag särskilt säga, att vi tacka Gud för att Ni banat vägen, och vi bedja om nåd att kunna gå in i det arbete Ni lämnat åt oss.

Nästa konto i vår huvudbok är missionärskandidaternas. Det står i Jes. 6: 8: »Jag hörde Herren tala, och han sade: 'Vem skall jag sända och vem vill vara min budbärare.'» — Det ordet ha vi anfört många gånger, då det var nöd i hjärtat på grund av att inga nya unga anmälde sig att vilja utgå. Nu har det kommit en ung skara som glatt och villigt sagt: »Se här är jag. Sänd mig.» Ni unga, Ni skall veta vad det har bedits för Er och vad det skall bedjas för Er.

Det är ingen som tror att Ni äro skickliga, men vi tro, att Gud skall göra Er skickliga, och vi veta, att för honom vilja Ni göra Eder gärning.

Så kommer det näst sista kontot: Kapitalkontot. Vad finns det där? Inte mycket i vår huvudbok, men om vi skriva dit vad som står i Rom 8: 32, 35, 37, 38, 39, »Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom. Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek? Månne bedrövelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd. Nej, i allt detta vinna vi en härlig seger genom honom som har älskat oss. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken någon makt i höjden eller någon makt i djupet, ej heller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre», då kan ingen säga att vi äro fattiga. O, att vi alltid säge detta på vårt kapitalkonto. Det vore en härlig rikedom.

Sedan kommer det sista kontot, Utgående Balanskonto (behållning till nästa år), och där skulle jag vilja läsa ur Joh. 11: 40: »Sade jag dig icke, att om du trodde skulle du få se Guds härlighet» samt Jes.

54: 10: »Ja, om än bergen vika bort och höjderna vackla så skall min nåd icke vika från dig och mitt fridsförbund icke vackla, säger Herren, din förbarmare.» Med dessa löften från Gud sluta vi år 1932 och börja så 1933, och därför få vi tacka vår himmelske Fader.

I revisionsberättelsen står det: »Skulder inga.» Men mina vänner, kunna vi säga så, ha vi inga skulder? Gud vare tack att vår mission står utan penningeskuld. Men få vi därför säga, att vi äro helt skuldfria?

I Rom. 13: 8 står: »Varen ingen något skyldiga utom när det gäller kärlek till varandra.» Därför vilja vi bedja Herrens egen bön:

»Förlåt oss våra skulder.»

Några glimtar från Bibel- och Ungdomsveckan i Holsbybrunn den 20—26 juni.

På tisdagskvällen klockan 8 klämtade det i den vackra brunnskyrkan. Mötesdeltagare och intresserade brunnsgäster mötte upp. Missionsdirektor Folke välkomsttalade, deltagarna blevo grundligt presenterade, och så var »veckan» inledd.

»En ung kristen» var rubriken över en serie bibelstudier, vilka leddes av missionär Aug. Berg. Det var först i Antiokia, man började kalla Jesu anhängare kristianer. Smädenamnet har sedan blivit ett ärenamn. 1 Petr. 4: 16. Jesusnamnet är över alla namn. Fil. 2: 9. Det är förmer än änglarnas namn. Hebr. 1: 4. I det namnet skola en gång alla knän böjas, och i det namnet skulle alla på Herren troende döpas och undervisas. Vi rättfärdiggöras i det namnet. 1 Kor. 6: 11. Fiendskap mot Jesusnamnet finnes i människonaturen. Det uppväcker hat. Förbud utfärdades att tala i det namnet. Apg. 4: 18 och 5: 28. Det är inte lätt att vara ung. Kristendomens fiender begagna sig gärna av de unga. Vi måste hålla före, att vi blivit korsfästa med Kristus, och så få vi leva det fördolda livet med Kristus. Vi få vandra i tro och icke i åskådning. En kristen vet *vad* han tror, och på *vem* han tror. 2 Petr. 1: 16 och 2 Tim. 1: 12. Det finns olika slag av tro: otro, klentro, stor tro och förtroende. Där tron finnes, måste den näras. Tron är begynnelsen till det kristna livet, och det finns olika grader i detta liv. Troslivet växer uppåt, ju djupare rötterna växa neråt. Starkhet i anden kan vara blandad med egen styrka, men »bliven allt starkare *i Herren*», säger Paulus i Ef. 6: 10. Det behövs ny nåd, ny kraft och ny styrka för varje uppgift. Troslivet hos den kristne skall stärkas genom bönelivet. Den enskilda bönen är nyckeln till Guds förrådshus. Matt. 6: 6. Förbönens ämbete tillhör varje kristen. Dopet, nattvarden, ordet och heliga förebilder äro Guds gåvor till en ung kristen. Församlings- och föreningsliv äro medel, varigenom tron stärkes. Den kristnes mål är personligheten. Vi äro under vardande. Vi fostras och fostra genom förbönen. En ung kristen har en kamp att utkämpa. Det gäller att bevara tron. Man måste ikläda sig

Foto L. Wirén.

Brunnskyrkan sedd från Kamrersvillan, Holsbybrunn.

vapenrustningen (Ef. 6: 13, 18), och man blir sårad, men — vi skola vinna seger genom Jesus Kristus. 1 Kor. 15: 57 och Rom. 8: 37.

*

Känslan av samhörighet var stark under Holsbyveckan. Då det var uppehåll i programmet, emellan möten och måltider, kändes det riktigt svårt att vara åtskilda. »Vi ha inte råd att vara ifrån

Foto M. Lindén.

Kafferast.

varandra, då det är så kort tid kvar», yttrade någon sista mötesdagen. Och så följdes vi åt till en stilla plats, där vi så klart fingo förnimma den innerliga gemenskapen med varandra i Kristus. Kvällsstunderna på »Månskensberget» höra också till de oförgätliga minnena.

De tre föredragen över det gemensamma ämnet »*Glädjebudskapet och offervägen*» voro rikt givande. De vidgade vyerna och spredo ljus i mången dunkel vrå. Vi fingo se ämnet ur tre olika synpunkter. Missionssekr. Lindén talade om »Glädjebudskapet och offervägen» med tanke på budbärarna, missionsdirektor Folke stannade inför mottagarna och fröken Lisa Blom inför de sändande. Alla måste vi vandra offervägen, men fröjd i Herren skall vara vår starkhet. Missionsdirektor Folke framhöll, hur det f. n. är den mörkaste men samtidigt mest löftesrika tid, vi upplevat. Det pekar framåt mot Kristi snara återkomst. Vi måste vaka och bedja. Det behöver vara en innerlig gemenskap mellan budbärarna, mottagarna och de sändande. Må vi få vara verkliga glädjebudbärare här hemma och där ute, och även om vi få vandra offervägen i trohet hålla ut till dess Kristus kommer! Det är vår höga, härliga och heliga uppgift.

*

Det var högtidsstämning över Holsbydagarna. Många faktorer samverkade härtill. Gud var god mot oss, och vi äro glada och tacksamma, att vi fingo gästa det vackra Holsby, där brunnens ägare, kamrer och fru Hansson, gjorde allt för vår trevnad och voro ett med oss. En riktig midsommarfest fingo vi vara med om med midsommarstång och sång och lek och hurrarop. Missionär Bergs tal till Smålands ära blev också livligt senterat.

Midsommardagen fick en särskilt högtidlig prägel, i det fru Mimmi Folke då firade sin 60-årsdag i vår krets. En högtidsstund blev också förmiddagsmötet, då missionsföreståndare Folke predikade. Gud var så förnimbart nära den stunden, och talaren fick nåd att förhärliga Kristus för oss på ett oförglömligt sätt. Tänk, att vi få vara inneslutna i vår Frälsares förböner. Varje stund bär han fram oss inför *sin* Fader och *vår* Fader, talar om oss och beder för oss. Budskapet blev så outsägligt stort. Det var, som hade det kommit direkt från en högre värld.

Utav de fyra missionärskandidater, som i höst hoppas få resa till Kina, voro tre med oss i Holsby. Det var trosstärkande

Foto M. Lindén.

Mellan mötena.

att höra dem berätta om hur underbart Gud lett dem genom livet, och hur de fått nåd och kraft att vandra hans viljas väg.

*

Torsdagen blev en riktig Kina-missionsdag. Jag tror, vi voro mera i Kina än i Holsbybrunn den dagen! På förmiddagen fingo vi följa med fru Folke till »Sinims land». Vi glömde tid och rum den stunden. På eftermiddagen och kvällen fingo vi höra mera från Kina och från det direkta missionsarbetet genom fröknarna Berta Flodberg, Anna Eriksson och Anna Janzon. Följande dag berättade fru Dagny Bergling om »en dag på en missionsstation». Vi levde riktigt med i arbetet, och jag tror, Gud stärkte tron och kärleken den stunden.

Offerstunden på lördagskvällen var en helig stund, och den förblir ett heligt minne.

Vittnesbördsmötet söndag kväll var »veckans» sista möte. Liksom alltid vid sådana tillfällen gjorde sig skilsmässans vemod förnimbart. Men Gud talade genom många vittnen. Han talade om frimodighet och påminde om att han har rikedomar att giva alla dem, som åkalla honom. Missionsdirektor Folke gav oss som minnesord Joh. 17:24, och fröken Lisa Blom bad oss bevara, vad som blivit oss anförtrott.

*

Vi hade bedit mycket för Holsbyveckan och väntat rika välsignelser därav. Gud bönhörde oss på ett underbart sätt, och välsignelserna uteblevo inte. Missionär Berg sade vid ett tillfälle: »Vi äro ännu inte på långt när, vad vi en gång skola bliva, men vi få tacka Gud, att vi inte äro, vad vi ha varit.» Mycket är redan gjort — »mer han har, mer finns kvar, rik är nådens källa».

E. D.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1933.

Såsom förut meddelats hava vi innevarande år anordnat Bibel- och Ungdomsveckor på tre platser: I *Holsbybrunn,* Småland; på *Mauritzberg,* Östergötland, samt på *Säter* vid Jonsered, av vilka de två sistnämnda ännu återstå.

Kursledare blir missionsföreståndare *Erik Folke.*

Priset blir för varje vecka (hela tiden) kr. 20:—, i vilken avgift ingår en mindre deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna vid mötena. *Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne och filtar.*

*

I *Mauritzberg den 25—31 juli.* Resan företages med tåg till Norrköping och därifrån med buss till Mauritzberg, där veckan öppnas på kvällen den 25 juli.

Bibelstudierna här ledas av missionsföreståndare *Erik Folke.* Det gemensamma ämnet för de orienterande missionsföredragen kl. 12 m. blir: »Missionen, den upplåtna dörren».

Övriga medverkande bliva: D:r *Karl Fries,* missionärsparet *Ringberg,* fröknarna *Lisa Blom, Maria Nylin* och *Estrid Sjöström,* missionssekreterare *Martin Lindén* samt andra missionärer och missionärskandidater.

*

På *Säter vid Jonsered den 15—21 aug.* Mötena börja på kvällen den 15 aug. Bibelstunderna ledas av missionssekreterare *M. Lindén.* Del gemensamma ämnet för de orienterande missionsföredragen kl. 12 blir: »Missionstjänstens krav och välsignelse».

Övriga medverkande bliva: Kursens ledare, missionsföreståndare *Erik Folke,* fröken *Lisa Blom* samt missionärer och missionärskandidater, vilkas namn meddelas längre fram.

*

Anmälan om deltagande bör göras snarast möjligt till Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, *Stockholm.*

Vi anbefalla på det varmaste Bibel- och Ungdomsveckorna åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Bedjen för dem och hjälpen oss att få deltagare, *särskilt ungdom.* Och mottagen vårt varma tack för värdefullt bistånd härmed under gångna år!

Missionstidningen Sinims Land.

Under sommarmånaderna, juni—september, kommer Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, att utgivas med endast ett nummer i månaden.

Hemkomna missionärer.

Missionärsparet Anna och Axel Hahne anlände den 18 juni till Malmö efter en god resa. De vistas nu i Karlskrona, där deras adress är: adr. Komminister Olof Hahne, Hantverkaregatan 32, *Karlskrona.*

Vi hälsa dem varmt välkomna hem och tillönska dem en rikt välsignad ingång i älskat fosterland.

Bedjen för missionärerna!

Vederkvickelsens tider.

Framför mig ligger senaste numret av »The Lutheran Companion». Däri förekommer bland annat en artikel av Honan-missionären pastor David Vikner, tillhörande Augustana Synoden. Vad däri skildras är ägnat att glädja alla, som älska och kämpa för Guds verk i dessa trakter, och därför tar jag mig friheten att i översättning återgiva hans ord. Pastor Vikner skriver: »Vårt arbete här i Kina har i alltför stor utsträckning bedrivits i mänsklig kraft och makt. Hur ivrigt upptagna ha vi ej varit under de gångna åren med att lägga en god, materiell grund för vårt arbete. Vi ha köpt jord och byggt hus, och många ha väl också samlats till våra församlingar. Men var har Guds ande varit? Inte har Guds Ande uppenbarats i vårt arbete i proportion till de yttre ansträngningarna. Men nu har det dock behagat Gud att låta hans Helge Ande verka under ibland oss. Män, vilka varit evanglister under många år, ja, även ordinerade Ordets tjänare, ha nu bekänt sina synder. En av dessa sade till mig häromdagen, då vi talade om förhållandena sådana de förändrats sista tiden: 'Varför har Gud ej låtit oss se sådant förr? Här har jag predikat och undervisat men utan synliga resultat. Jag predikar alltfort samma evangelium om Kristus och hans kors, men nu gripas människorna och bekänna sina synder. Det är sannerligen inte resultatet av mina ansträngningar, men det är Guds Helige Ande, som verkar i människornas hjärtan och liv!' Och han fortsatte: 'Själv har jag numera ständigt en sådan inre vånda. Och det som Paulus kallar 'det inre fördolda livet med Kristus i Gud' är ständigt i mina tankar.' Samtalet ägde rum, under det vi vandrade på vägen till en marknadsplats, där evangelisten skulle predika. Det syntes mig, som om vi ej kunde skiljas, så mycket hade vi att talas vid om det nya livet i Kristus Jesus.»

Pastor Vikner berättar i samma brev, hurusom de erfarit mycken uppmuntran genom elever, från deras bibelskola i

Hsüch'ang. Förra sommaren hade tre ynglingar därifrån gått ut på deras fält för att vittna om Herren. De gingo ut, liksom Herrens första lärjungar, utan att taga någon lön men i förlitande på att Herren skulle förse för deras behov. På många platser höllo de möten, och därifrån komma nu ständigt människor till missionsstationen med den frågan brännande i deras hjärtan: Vad skall jag göra, att jag må bliva frälst? Och så sprider sig den heliga elden allt vidare. Vid samtal, som jag för en tid sedan hade med den kinesiske rektorn för nämnda bibelskola, berättade han, att de nu ha närmare ett hundratal elever. Dessa komma ej blott från deras egen mission, utan även andra missioner i Honan värdera att få sända elever dit. Han berättade bland annat, att även baptisterna begärt få sända elever. Så har denna skola genom Guds nåd fått bliva ett centrum för en andlig väckelse och ett enande band de kristna emellan. Det finnes enhetsrörelser, som genom själva sin egenart bära inom sig fröet till söndring. Men den »Andens enhet genom fridens band», som Guds Ande verkar, den äger oförgängligt värde och är dyrbar i Herrens ögon. Välsignelsen av denna de heligas gemenskap ha vi också fått erfara. Under orosåren här, då vi voro hemma i Sverige, togo våra kristna kineser själva initiativet till att de två församlingarna i staden skulle ha gemensamma bönemöten åtminstone en gång i månaden. Det har sedan blivit en regel, som kineserna själva på allt sätt söka upprätthålla. Det har också på grund av de gjorda erfarenheterna blivit naturligt att vid större möten samarbeta med varandra, genom att kalla gemensamma talare och hålla gemensamma tider för de årliga stormötena. Om det ordet är sant att goda vänner och trogna grannar höra till dagligt bröd, så behöva vi sannerligen inte gå svältfödda. Men även om vi få nöja oss med smulorna, så tacka vi Gud för dem.

Nyligen ägde Augustana Synodens årskonferens rum här i Loyang. Guds Ande var nära på ett mäktigt sätt. Många av missionärerna hade behov av att bekänna synd för varandra, och en sällspord Andens enhet rådde. Under konferensen ordinerades ytterligare en kinesisk pastor, så att de nu ha lika många infödda pastorer som utländska i arbete på fältet. Då man tar i betänkande, att flera av dessa infödda pastorer visat sig som mycket nitiska själavinnare och äro i besittning av en god teologisk utbildning, så förstår man vilken stor gåva de äro till församlingen under dessa tider.

En liten episod från konferensens avslutning må det tillåtas mig att återgiva. Vi hade vid tillfället i fråga inbjudits av våra vänner att gemensamt med dem fira Herrens heliga nattvard. Under det de heliga gåvorna utdelas, avbrytes plötsligt den sällsamt gripande tystnaden av att någon högt börjar bedja och lova Gud, med en säregen jublande ton. Efter mötets slut ber personen i fråga om ursäkt, om det tilläventyrs störde någon. »Men jag såg helt plötsligt Herrens härlighet», säger hon. »Och jag önskade Ni alla sett den. Det var något alltför underbart för att kunna beskrivas, men jag måste högt jubla över vad jag såg.» Vad var det? undrade kanske någon. Ja, vad kunde det vara? Ett är visst: där Guds Ande är på färde, där uppenbaras också något av Herrens härlighet för trons blick.

Måtte den dagen inte var långt avlägsen, då allt småsinne och split får vika för Andens enande makt, då synd och mörker försvinna och hela jorden uppfylles av Herrens härlighet.

»Smält allt vad åtskilt är tillsamman!
Gör varmt vad nu är ljumt och kallt!
Blås upp den svaga kärleksflamman
Och bliv Du själv vårt allt i allt.»

Loyang Ho China den 4 mars 1933.

Nath. Engbäck.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Målet i sikte.

Av *Carl-Gustaf Nordberg.*

Yuncheng d. 18 maj 1933.

Kära alla vänner! Nåd och frid!

Det är liv och rörelse en dag på språkskolan i Anking. Jag hör flera glädjerop nere från matsalen, som just är belägen under mitt rum. Det är för lockande för att jag skulle kunna sitta kvar i ensamhet vid böckerna, jag måste ned och höra vad som är på färde. I en hast får jag fatt i »Ballars Primer», undervisningsboken i kinesiska, och springer ned. Kommen in hör jag alla tala i munnen på varandra: »Varthän skall du, och vart skall du!»

Herr Hoste, »General Director» i Kina Inlandsmissionen har kommit hit och håller just på att samtala med en i sänder om varthän de ansett vara Guds ledning att sända de olika. Således är det ju ej underligt om somliga nu överlyckliga komma inrusande i matsalen, där de andra stå och vänta i spänning att få höra vart deras kamrater skola taga vägen. Somliga finnas dock ibland dem som komma in med ett mera allvarligt ansikte, emedan deras längtan stått till någon viss plats och deras förhoppningar ha blivit omintetgjorda.

Det är en stor dag. Många ha med glädje gått in under Guds vilja, andra ha fått böja sig med smärta under densamma och vilken av dem som gjorde den största erfarenheten med sin Mästare lämnar jag outtalat.

Några dagar förflyta med välsignade sammankomster under herr Hoste's ledning och även herr Mann, föreståndaren för arbetet i Kansu-provinsen, som medföljt herr Hoste, delar ut ordet åt oss med välsignelse. Nu känner vi riktigt att uppbrottet stundar och det är ej utan att man med vemod tänker på skilsmässan från alla dessa kamrater, ja mer, bröder i Kristus, som vi under nu nära 6 månaders tid delat många dyra erfarenheter med. Ni skulle bara varit med och sett detta 25-tal unga män från skilda länder, av olika åskådningar och uppfattningar, från olika samhällsklasser och uppfostran, ligga där i endräkt på sina knän var fredagskväll lovande samme Fader och samme Frälsare. Ni skulle se hur emellanåt ute på krocketplanen under stjärnklara kvällar man kunde se 2 och 2 vandra tillsammans delande andliga erfarenheter med varandra, för att ej tala om hur man innan sängdags kunde se dem gå in till varandra för att sluta sin dag tillsammans inför hans ansikte, varifrån de hämta liv och frid. Och nu... nu skulle allt detta taga en ända. Men hur får man ej i livet, om och om igen lära sig att säga även om det kostar på: »Ske Din vilja.»

Jag sitter just och skriver den sista avdelningen av examen, den är nämligen uppdelad på 3 skriftliga avdelningar och en muntlig, då någon kommer in i mitt rum och meddelar, att vår avresa skall ske om torsdag, och nu är det måndagen den 12 april. Detta sätter ju ännu mer uppbrottets känsla i oss. Två stycken skola giva sig av redan tisdag kväll, medan den grupp, med vilken vi 3, Erik Malm, Åke Haglund och jag, skola avresa, skulle resa torsdag morgon. Gruppen består av förutom oss tre, tre tillhörande Kina Inlandsmissionen.

*

Onsdagen den 14 april. Vi packa för fullt. Nu är det så i alla gamla kinesstäder, som äro omringade av sina bastanta murar och oftast ej ha mer än fyra portar, en i vårt väderstreck, att dessa portar stängas vid tiotiden på kvällen och öpppnas vid sex- eller sjutiden på morgonen, emedan det för soldaterna, som vakta portarna, vid nattetid är svårt att kontrollera vad slags varor som föras in och ut. När nu vår båt »Chang Sha» anländer i morgon bittida omkring fyra—femtiden och när den plats, där vi stiga på den mindre båten, som för oss ut på floden till flodångaren, är belägen utanför stadsmuren, då måste vi alltså giva oss av redan i kväll för att vid flodstranden invänta 4—5-tiden nästa morgon. In på vår gård på skolan komma så ett 20-tal kineser för att ta vårt bagage

och bära det ned medan det ännu är ljust. Ett förfärligt väsende blir det ju alltid om vilka som skola ta vilka saker och först och sist om priset. När så lugnet inträtt på gårdsplanen och allt vårt bagage är iväg, då känner man sig som man för ett ögonblick kan slå sig till ro efter all omtanke och brådska med packningen. Att en av sällskapet, i detta fall en Australiensare, som återkom till sitt rum, när allt bagage var gånget, finner en hel del kvarglömda saker, såsom en handkanna, rakdon, handdukar etc. hör ju till det vanliga vid sådana här tillfällen. Men det blir ingen annan råd än att han får gå och bära den emaljerade handkannan i handtaget genom staden, och vad som ej går ned i den får placeras i fickorna. Särskild kvällsmat är iordninggjord och det är tack vare vår präktiga matmor på skolan, fröken Nesland, som är mer norska än amerikanska, emedan hennes föräldrar äro norska och själv är hon ovanligt hemma i norskan. Ja, hon har till och med kommit och givit oss svenskar en burk full med äkta svenska kakor, påstår hon, som hon ville vi skulle medtaga och förtära under resan. Receptet har hon tagit ur en dagstidning.

Så efter en kvällsmåltid begiva vi oss av, vi sex pojkar ledda av vår rektor på skolan, som så snällt vill vara med oss i natt och vaka in morgonen. Lite sliter det ju i hjärtebanden, då vi giva varandra det sista handtrycket kanske för alltid, nej ej för alltid, ty snart är allt över, och vi få mötas inför honom, i vilken våra hjärtan äga sin ro och frid. Så söka vi trösta oss själva. Utanför duggar det smått och bort i kvällsmörkret se vi vårt första hem i Kina försvinna, under det vi höra våra goda vänner sjunga den i detta ögonblick tröstande sången:

»Han leder mig! Vad himmelsk tröst
den ljuva tanken ger mitt bröst.
Varhelst jag är, vadhelst jag gör,
mig Gud vid handen ständigt för.»

Så vandra vi gata upp och gata ned i mörkret under det att det smått regnar. Vi gå och titta naturligtvis till höger och till vänster in i kinesbutikerna. På lång väg höres kaveln dunka kraftigt mot bakbordet i bagarbutikerna. Inne under en svagt flämtande fotogenlampa sitta flera män och kvinnor samtalande. Här och där efter gatan står en vaktkur och polisen, som står därinne för att hava skydd mot regnet, tittar ut efter oss. De många odörerna, som var så svårt i början att förlika sig med, går det riktigt bra nu efter sex månaders övning. Så passera vi genom stadsporten och ett litet stycke längre fram efter flodstranden är båtbolagets lilla krypin för väntande passagerare. När det gäller kineserna äro de underbara i att ha tålamod att vänta, de vänta utan något knot ända till 2 och 3 dagar, om det så skulle vara. Vi sex pojkar tyckas vara de enda passagerarna med detta bolagets båt, ty vi äro ensamma i väntrummet, som man skulle kunna kalla det. Här på plankor och bänkar försöka vi att tillreda för natten och ordna så på bästa sätt med vårt bagage som huvudkuddar. En fotogenlykta upphänges på väggen att giva ljus för dem som vill läsa. Vår rektor placerar sig där under lyktan och börjar omedelbart med några medhavda böcker. Efter en liten stunds slummer höres någon välkänd röst utanför. Det är herr Yen, vår och allas herr Yen. ja, alla invånare så gott som i Anking stad känna herr Yen. Han är vår huvudlärare på språkskolan och har tagit oss alla med storm. Han är kärleksfull, förstående, glad och vänlig mot alla och vad mer, hur många se ej upp till honom som andlig ledare. Även är han den praktiske mannen och som han säger själv: »Alla fattiga och alla »coolies» (kinesiska arbetare) äro mina goda vänner». Så snart det gäller att hjälpa herr Yen, då äro alla så besynnerligt vänliga och hjälpsamma och aldrig kostar det så mycket då heller. Ja, det är en rikedom för Kina Inlandsmissionen att äga en sådan man. Han kom nu för att se till oss och vara oss behjälpliga vid färden ut på floden till flodångaren. Men att se honom nu tillreda

sin sängplats gjorde oss lite skamsna. En bänk utgjorde sängen och en liten pall huvudkudden. Men här påstod han sig vila gott.

Tinmarna gå och några tyckas sova. Bänkarnas hårdhet är ju ej så mycket att tala om, men nattkylan är värre. Så här på våren, då nätterna ännu äro kalla, behöver man nog något riktigt varmt att sova i. Uppe på den lilla loftvåningen ovanför sitter en väktare för att kunna meddela, när båten är i sikte. Emellanåt ta vi oss en promenad utanför för att bli varma och då kan man riktigt se kinesiskt nattliv. Där ligger en och sover mitt ute på bara backen. Regnet har nu också upphört. Stranden är nu belagd med stora gräsbalar, det är bränsle här, och i dessa balar höres både lättare och kraftigare snarkningar. Vi gå åter in att försöka få lite vila...

»Nu!» låter ropet från väktaren uppe på loftet, och man hör hur alla bärarna, som legat där uppe och sovit, i hast komma utför trappan och så bäras de saker som återstå ned på en ganska stor prråmartad båt. Största delen av bagaget har redan blivit nedburet förut, så nu är det endast en smal sak att få allt med. På en lång stång upphissas ett par röda lyktor till tecken på att passagerarna skola med. Väl komna i »prråmbåten» stötes den ut, och vi driva sakta med strömmen nedåt. Farten hämmas av 3 män vid sina åror framtill på båten och ett par bak. Det är lite glest mellan plankorna i botten på båten där vi stå och vår vän australiensaren med tvättkannan råkar att »parkera sin fot mellan ett par plankor», som han själv uttrycker sig, med den påföljd att han vrickar sig lindrigt och måste sätta sig ned. Det hela går dock snart över. Så lägger vi till med en törn utefter flodångarens sida. Hastigt pålastas våra saker, och vi tager farväl av vår rektor och herr Yen, som även följt med oss på »prråmbåten». — Vi gå upp på överdäck, där den utländska klassen är, och ser ned på »prråmbåten», som ännu ligger vid sidan av vår ångare och som medföljer ett stycke uppför floden för att sedan lika lättvindigt med strömmen flyta tillbaka till sin tilläggsplats. Vi återfinna här på ångarens däck alla var och en sitt bagage, som blivit kvarlämnat i Shanghai på grund av utrymmesskäl på språkskolan, och delvis också på grund av att utländska lådor och stora boxar skulle kunna väcka storm bland kineserna i Anking, vilka äro lite utlänningsfientliga. — Så lägger våra vänner ut ifrån flodångaren, och vi se den härifrån sett så lilla »prråmbåten» sakta glida iväg, under det att herr Yen vinkar med en fotogenlykta och vår rektor svänger hatten. Ja, det är ju icke utan att vi känna oss lite illa däran efter en natt nästan utan sömn och med känningar utav Kinas många otaliga djur, och det skall bli skönt få ta sig ett bad och krypa ned i den så härliga sängen. Vi äro ju på en modern ångare med alla sorters bekvämligheter.

Solen stiger just upp över horisonten, och vi se vårt kära Anking med den stätliga pagodan försvinna i fjärran, men med tankarna synas vi ännu alla leva kvar där, även om vi i verkligheten befinner oss på resa på en modern ångare upp mot de platser Gud utsett för oss, dit våra blickar under många år med längtan skådat. Vi taga en blick ut över den bördiga Yangtsedalens vida fält. Här och där synas höga berg. I dessa tyckes ej folket vad födan beträffar lida någon nöd. Titt och tätt möta vi de underliga kinesiska segelbåtarna med sin rödbruna segel och vid stranden här och där håller fiskarna på att sänka sina jättesora näthåvar och dra dem upp igen, men någon fisk kan man ej se om de få på så här långt håll. Så har skärtorsdagen den 14 april inbrutit med härligt solsken. Vi gå alla till sängs att taga igen vad vi icke fått av sömn under den föregående natten.

Tid och utrymme tillåta ej att jag så i detalj ingår på vad som timat under vår resa, utan låt mig nu endast taga några linjer här och där ur dagboken. Besökte i staden Kinkiang Kina Inlandsmissionens missionärer torsdagen 15 kl. 5 på efter-

middagen. — Fredagen 16:e april kl. 12.30 anlände vi till Hankow. Här var herr Jones och herr Tull, två engelska äldre missionärer, nere och mottogo oss. Allt bestyr med bagage omhändertogs av speciell, anställd man i Kina Inlandsmissionen. — Lördagen d. 17 april. Mötte svenska missionärer, boende på andra sidan floden, mitt emot Hankow. Dessa inbjödo oss till sig. Även en svensk-amerikan, missionär på samma plats, herr Ekvall, inbjöd oss. — Söndagen d. 18 april, Påskdagen. Kl. 6.30—7. Deltog i en nattvardsgudstjänst i Engelska kyrkan. Kl. 10 kom herr Kanger, svenska missionsförbundets missionär och hämtade oss för att föra oss över floden till Wuchang, kinesstaden mitt emot Hankow. Fingo reda på att vi befunno oss i centrum av Svenska Missionsförbundets missionsfält i Kina. Deltogo först i dopgudstjänst i herr Ekvalls kyrka. 60 döptes. Blinda flickor ledde sången och en blind spelade orgeln. Gingo senare och besåg skolan för blinda flickor hörande till samma herr Ekvalls kyrka. Där sjöngo dessa: »O, det skall bli härligt för mig,... Hans ansikte se. O, det skall bli härligt för mig.» Ja, dessa blinda sågo mer än vi seende. Tillbringade dagen för övrigt hos herr Kanger. — Måndagen den 19 april. Användes för uppköp. — Tisdagen d. 20 april. 10-tiden på morgonen avreste vi från Hankow med tåg. Förvånansvärt fina vagnar för att vara i Kina. Sovvagn och restaurantvagn medföljde. — Onsdagen d. 21 april. På morgonen anlände till Chengchow, järnvägsknutpunkten för de båda järnvägarna Hankow—Peking och Nanking—Tungkwan. Hade att vänta över dagen här, ty tåget till Tungkwan anlände på kvällen, med vilket även Ingrid Berg, Gerda Gustafsson och Gudrun Boqvist kommo. Dessa voro tillsammans med den grupp av engelsmän, australiensare, nya zeeländare etc., som skulle upp till Kansuprovinsen, och reste under ledning av herr Mann, vilken är föreståndare inom Kina Inlandsmissionen för Kansu-provinsen. Besökte här amerikanska missionen. På kvällen klockan 9.21 anlände våra vänner, däribland en kamrat från Anking, som besökt Shanghai först. Sovo den kommande natten i sovvagn 4 i en kupé. På natten kom missionär Carl Johan Bergqvist på tåget och medföljde oss för att vara oss behjälpliga ända fram till Yuncheng. Allt så väl ordnat. — Torsdagen 22 april. Omkring 10-tiden på morgonen anlände vi till Tungkwan, slutstationen.

*

Här må det tillåtas mig även om jag förut använt mycket utrymme av tidningen att lite mer detaljerat beskriva färdens sista etapp och framkomsten till våra alla så kärleksfulla vänner på fältet, vårt eget fält, det land som Herren skulle visa oss och nu har så gjort av sin oändliga nåd. Jag gör detta med tanke på alla våra så kärleksfulla vänner hemma i älskade Sverige, de som jag vet följa oss med böner, och som man ibland känner man skulle vilja träffa och med ett redigt handtag få säga ur hjärtat: »Tack för all er bön och omtanke, som är för oss rosor på vägen här ute. Vi äga rikedomar i eder!»

...Vi befinna oss på en station, där stationshuset ser ut som ett vanligt hemma i Sverige på en mindre sådan, men den äger ej några färger, utan allt går grått i grått. På andra sidan järnvägsspåren resa sig stora lerhöjder eller berg, allt grått. Man ser ute på slätten, som är belägen mellan oss och dessa berg, soldater excersera, några åka fram med mula och vagn, och där rider en i fullt galopp på en ponny, och man tycker han skall falla av, som han sitter högt upp på sina sängkläder som äro med och som äro placerade mellan honom och ponnyn. Vi vända oss helt om och skåda över några hussamlingar och myllrande kinesliv en flod som rinner fram mellan allt annat grått. Kineserna tyckas också vara gråare här än söderut.

(Forts.)

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juni 1933.

Allmänna Missionsmedel.

752. E. R., Växjö 4: —
753. »En vän till missionen från Karlskoga» 10: —
754. O. G., Grycksbo, »tackoffer» 10: —
756. E. Ö., Skellefteå 20: —
758. J. J., Hädinge 10: —
759. »Pingstlilja fr. Dalom» 20: —
760. K—k Ö. 5: —
761. K. L., Sthlm 25: —
762. Barnsyfören. i Kåge 15: —
763. »En länk», till Astrid Lövgrens underhåll 10: —
764. »M. R., tackoffer» 19: 20
765. G. C., Sävsjö 10: —
766. E. R., Sthlm 10: —
767. »Herrens tionde», till Thyra Lindgrens underh. 100: —
769. »Gunnar» 20: —
770. »Avbet. på skuld till Herren», Sävenäs, gm A. B., Skellefteå 15: —
771. »Herrens tionde», H. H., Virserum 25: —
772. Sågkvarns Jungfruförен., till I. Ackzells underh. 50: —
773. O. S., Lemnhult 5: —
774. L. S., d:o, gm d:o 10: —
775. H. S. o. E. S., d:o gm d:o 5: —
776. De ungas förbund, Ervalla 15: —
777. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
778. Koll. i Säter 30: —
779. D:o i Falun 11: 25
780. Resebidr. från Korsnäs 15: —
781. Hj. T., Bjursås 5: —
782. Koll. i Brötjärna 14: —
783. D:o i Ovanmyra 40: 25
784. Syfören. i Månsta, resebidrag 5: —
785. Koll. i Orsa 17: 50
786. A. D., Skattungby 10: —
787. C. F. P., d:o 20: —
788. Koll. i Edsbyn 22: —
789. Gm O. N., Hälsingmo 15: —
790. Koll. i Järvsö 32: —
791. S. Hälsinglands kretsfören., resebidr. 15: —
792. Koll. i Hagmuren 8: —
793. C. L., Sala 3: —
794. A. K., Ekenässjön 50: —
798. E. A., Duvbo, ur sparb. 72: 55
800. Hårdkrankeryds syfören., Tranås 50: —
801. S. M. o. O. L. 50: —
802. L. M. F., till Frida Prytz o. Maria Nylins underh. 900: —
803. Borås—Sjömarkens Kinakrets 255: —
804. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
805. S. U., Sthlm, »5 Mos. 33: 27» 1,000: —
806. »Fil. 4: 19» 400: —
807. »5 mars 1933» 100: —
808. »Ps. 94: 14» 300: —
809. Okänd 5: —
810. I. E., Gbg 5: —
811. A. N., Kalmar 3: —
812. G. L., Offerkuvert, gm H. B., Hova 13: —
813. »Till Herrens verk» 12: —
814. B. C., Anten, sparb.-medel, gm C. J. K. 80: —
815. Koll. fr. Hidinge kyrkl. syfören., vid M. Nylins besök 16: —
816. Testamentsmedel efter avl. fröken Signe Myhrman, Sthlm 2,000: —
817. Onämnd 100: —
818. N. H. 100: —
822. E. L., Sjötorp 200: —
823. Koll. i Mullhyttan 18/6 6: 56
824. E. F. F., Brömsebro, »med tack» 10: —
825. H. B., Nockeby 50: —
826. Sparb.-tömning o. koll. i Tranås 401: 55
827. G. H., Västerås 7: 75
829. Testamentsmedel efter avl. Lär. E. Hoof, Broddetorp 314: 71
830. Hälsingborgs K. F. U. M., till Martin Berglings underh. 400: —
831. Barkeryds syfören. 200: —
833. Skellefteå Landsförsamlings missionsförening 130: —
834. Tillägg till Tranås koll. fr. K. G. A—n 10: —
835. Bergviks syfören. 180: —
836. Sunnanåkretsarna 110: —
838. J. S. 22: 75
839. Offergåvor vid Bibel- och Ungdomsveckan i Holsbybrunn 1,210: 70
840. A. L. 10: —
841. Forserums missionsförsaml. 18: 75
842. Koll. i Elim, Baukeryd 30: 50
843. I. E., Gbg 5: —
844. K. F. U. M:s Uppsvenska distrikt. till Morris Berglings underh. 500: —
845. Nordv. syfören. i Ölmstad 100: —
846. F. M. 30: —
847. Tillägg till offergåvan i Holsbybrunn 10: —
848. G. K., Björköby 35: —
849. »Tackoffer för Frans-Olof» 25: —
850. A. H., Holsbybrunn 50: —
851. A. D., Kristdala, till missionärernas utresor 100: —
852. Ö. H. K. U—d, Österkorsberga, 14-marsoffer 23: 16; d:o till C. och E. Bloms underh. 25: —; Boda, koll. v. kretsmöte, till J. Hultqvists underh. 29: 21; Nye, bidr. till S. M. K. 225: —; d:o sparb.-medel 37: 20; Holsby till C. och E. Bloms underhåll 125: —; Vetlanda, till d:o 150: —; Naglarp, till M. Lindéns underh. 25: —; d:o till J. Hultqvists d:o 25: —; Skede, till C. och E. Bloms underh. 20: — 684: 57
856. V. O., Öbryiken, tackoffer, gm A. B., Skellefteå 10: —

Kr. 11,600: 59

Särskilda ändamål.

755. G. A. G., Malmö, till evang. Siao-kao o. Wei Dien-chen underh. 250: —
757. I. A. M., Sthlm, till deras evang. underh. 300: —
768. S. T., Nockeby, för bibelkv. underh. i Puchow 50: —
795. F., till Judith Hultqvist att anv. efter gottf. gm A. K., Ekenässjön 10: —
796. A. K., Ekenässjön, till d:o för d:o 25: —
797. D:o till Dagny-Edla Bergling för d:o 25: —
799. F. d. »Misterhultsbo», till Maria Pettersson att anv. efter gottf. 50: —
819. Överbyns småskolebarn till Hanna Wang, d:o 5: 20
820. Vålbackens skolbarn, för försålda kort, till d:o för d:o 2: 50
821. Kinasyfören., Ljungby, till I. Ackzell, att anv. efter överensk. 117: —
828. Rundbybygdens småskola, till Hanna Wang, för d:o 7: —
832. I. O., Sthlm, till M. Petterssons barnhemsverks. 5: —
837. S. P., till Ida Söderberg, till en Hanchengflickas underh. gm E. S. 21: 60
853. Flickornas syförening, Boda, till J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 40: —
854. C. J., Boda, till d:o 10: —
855. Daggryningen, Skellefteå, till Maja Lundmark, att anv. för en liten fattig flicka som hon tagit vård om 50: —

Kr. 968: 30

Allmänna Missionsmedel	11,600: 59
Särskilda ändamål	968: 30
Summa und. juni månad 1933:	Kr. 12,568: 89

Med varmt tack till varje givare!

»— — jag skall leda dem, där de gå bedjande fram.» Jer. 31: 9.

Nödhjälpsmedel.

O. G., Grycksbo, »tackoffer» 10:—; H. A., Äppelviken, 25:—; E. E., Falun, 20:—; A. D., Kristdala, 100: —; »Azeta», Örebro, 50: —; E. A., Fors station, 5: —; Östads missionsförsaml. 95: —; »Onämnd A—d» gm Sv. Alliansmissionen, Jönköping, 20: —; »Tackoffer till Guds ära» gm d:o 23: —; »Några vänner», gm A. J., Mölndal, 11: —; N. G. 100: —; »Onämnd», gm L. M. F. Gbg, 1,000: —; J. P., Kumla, 10: —; E. P., d:o, 5: —; P. A. G—n, Örebro, 15: —; E. S-z-s, Kumla, 15: —; F. S-z-s, d:o, 5: —; E. o. E. J., Dylta Bruk 10: —; A. J., Vintrosa, 20: —; J. P., Fjugesta, 10: —; A. K., d:o, 10: —; E. L., d:o, 10: —; A. M., d:o, 2:—; H. J., d:o, 40:—; G. J., d:o, 10: —; C. E., d:o, 5: —; E. C., d:o, 33: —; L. M. F., till Hanna Waug att anv. för de nödl. 10: —; L. M. F. 45: —; Onämnd, Skillingaryd, 5: —; H. N., Gisebo, 20:—; L. M. F. 45:—; »En kinavän» 2: —; A. T. 5: —; S. E., Örebro, 5: —; M. L., d:o, 20: —; H. G. 20: —; H. J., Fellingsbro, 10 —; C. S., Örebro, 10: —; H. J., Nässjö, 200: —; »Ps. 94: 14» 25: —; E. o. K. N., Ystad, 40: —; »Tvenne systrar» 10: —; G. L., offerkuvert gm H. B., Hova, 10: —; J. G. J., Skede, 10: —; G. D., Mullhyttemo, 10: —; L. L—n 2: —; A. o. M. L., Hallsberg, gm M. L., Kumla, 50: —; Barkeryds Arbetsförening 81: —; M. Ö., Skellefteå, 10: —; L. Ö., d:o, 2: —; J. S., Huskvarna, 10: —; C. A., Börstig, 100:—; S. S., Sthlm, 5:—. **S:a Kr. 2,421:—.**

Redovisning

för influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo januari—juni 1933:

In natura: Herr och fru P., Nysund, ost; Apoteket »Delfinen», Göteborg, medicin; Herr J. U., Värnamo, skinka; Vänner i Björkeryd genom A. K., Ekenässjön, ägg; N. och H. H., kaffe, te, apelsiner, konfekt; A. T., Ulricehamn, sylt; B. F., Storängen, en matta; Fru H., Södertälje, kalvstek.

Kontant: A. O., Norderön, 30: —; H. K., Lund, 10: —; L. S., Stockholm, 25: —; Lilltomtavänner, »ett löfte», 10: —; E. A., Vetlanda, till kaffebordet, 25: —; kaffepengar vid årsmötet, 84: 95; O. H., Stockholm, 5: —; »till minne av vårt silverbröllop» A. & A., Skillingaryd, 20: —; ur sparbössan 4: 75.

Med varmt tack till varje givare.

»Gud, du hör bön.» Ps. 65: 3.

August och *Augusta Berg.*

Missionstidningen SINIMS LAND

utkommer 1933 i sin 38:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Var frimodig! Var icke försagd! — Ny missionsarbetare. — Ett bokslut. — Några glimtar från Bibel- och Ungdomsveckan i Holsbybrunn. — S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor 1933. — Från Red. och Exp. — Vederkvickelsens tider. — Målet i sikte. — Redov. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 13. ÅRG. 38. 10 AUG. 1933. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Deltagare i Bibel- och Ungdomsveckan på Mauritzberg 1933 samlade på slottstrappan.
Foto M. Lindén.

Oscar Carlén.

På den veckodag, då genom Jesu Kristi uppståndelse dödens makt blev för alltid bruten och liv och oförgänglighet framburen i ljuset, på denna Herrens Jesu Kristi egen dag, fick vår missionär *Oscar Carlén* den 16 juli ingå i det eviga livet.

Avklädandets tid gick för honom långsamt och blev en smärtans tid. Hans utvärtes människa förtärdes av förgängelsen, så att av den till slut blott föga återstod. Detta medförde lidande, ett lidande, som han dock bar med stort tålamod. Kraften till att bära detta hämtade han från sin Gud. Under hela sin sjukdomstid fick han nåd till att behålla trostillförsikten orubbad. Grunden för hans egen själs frälsning var för honom alltid fast. Han hade under sin hälsas dagar levat i en sådan gemenskap med sin Frälsare, att allt var klart dem emellan. Med Paulus kunde han bekänna: »Nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig, och det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.» Gal. 2: 20.

Gestaltade sig Oscar Carléns liv i inre hänseende så, var han ock angelägen att det yttre livet skulle vara samstämmigt därmed. Var hans liv ett liv i Kristus, blev det ock ett liv för Kristus.

Oscar Carlén hade tidigt invigt sitt liv till Herrens tjänst. I tjänsten blev han genom sin uthållighet och sin nitälskan en föresyn för andra. Så vittnade han genom liv, ord och gärning om sin Herre och Mästare oförtrutet ända till sitt livs slut. En särskild glädje var det för honom att få frambära för andra de livets sanningar, han så flitigt hade samlat ur Guds Ord. Då hans ben knappast ville bära honom, steg han kort före sin död fram för den församling, som han tillhörde i Skövde, och talade om sin Gud. Herren hade ock krönt sin tjänare med välsignelse. Han fick i vida kretsar i Sverige vinna själar för himmelen, och i Kina, där han tillbringade största delen av sitt liv, först såsom missionär i Helgelseförbundets tjänst och sedan år 1912 i Svenska Missionens i Kina verksamhet, har han fått föra många till sin Frälsare. Välsignad vare Gud, som lät oss så länge få äga honom i våra led såsom vår medbroder och vår medtjänare, och som nu låtit oss vara vittnen till hur han slutade sin levnad och som också få vara kallade till att efterfölja hans tro (Hebr. 13: 7).

Oscar Carlén föddes 1871. Han inträdde som missionär i S. M. K. 1912 och utreste detta år till Kina. Han återkom till hemlandet aug. 1922 och tillbringade året 1923 i Sverige. I jan. 1924 reste han åter till Kina och återvände under jan. 1931 för sista gången till hemlandet. I sitt liv och sin gärning har han haft ett troget stöd och värdefull hjälp i sin hustru fru Gerda Carlén. Gemensamt må vi bedja Herren styrka och hugsvala henne i denna hennes svåra prövning.

Över Oscar Carléns minne vilja vi lysa frid.

Erik Folke.

Bedjen för missionärerna!

Två hemförlovade ombud.

Efter en lång och välsignelserik arbetsdag i Herrens tjänst har d:r *F. Öberg*, förr kyrkoherde i Vännäs, men under de senare åren såsom emeritus bosatt i Äppelviken, därstädes fått hembud i en ålder av 83 år.

Sedan år 1905 har d:r Ö. varit ombud för vår mission. Det har för många av de våra varit en glädje att hälsa på i hans hem, där man alltid möttes av en hjärtlig gästvänlighet. Med glad villighet, ja, tydligen med tacksamhet anordnade han möten i den stora och folkrika församlingen. Själv var han, om möjligt, med och deltog i mötena.

Ljus och vänlig till sitt väsen, enkel och flärdlös hade han lätt att uppskatta andra. Ej underligt, att ett besök hos honom för mången blev en verklig uppmuntran, som bevarades i tacksamt minne.

Må Herren hugsvala de efterlämnade i deras sorg och saknad. Det vare vår bön till ett tack för vad vi fått genom vår hänsovne vän.

*

Den andra av våra ombud, som kallats till »högre tjänst», är komminister *Johannes Falk*, V. Vingåker. Sedan år 1905 har även han såsom ombud tjänat vår mission.

Tilltagande kroppslig klenhet och ohälsa har de senare åren alltmer avstängt honom från yttre verksamhet. Men vi tro, att han genom sitt blida väsen och genom helig tjänst i bönevrån fått utöva ett inflytande, vars välsignelserika verkningar äro av oförgänglig art.

I tacksamheten för vad som härvid kommit vår mission till del framträder därför också behovet av nya vänner i »kraftcentralen», bönevrån.

Herren give de efterlevande tröst i saknadens smärta.

Frid över de hemförlovades ljusa minne!

G. Ö.

Skriven till missionärerna!

Mauritzberg.

"Den öppna dörren."

»Vi mötas på Mauritzberg den 25 juli», så har det ljudit »länkarna» emellan hela året. Nu hade vi kommit till den 25 juli, och vi möttes på Mauritzberg. Vid Bråvikens strand, omgivet av hundraåriga lindar, ligger slottet underbart vackert. Där samlades nu en stor skara av äldre och yngre ungdom, alla besjälade av en önskan att få dricka ur nådesbrunnen och genom den öppna dörren få skåda något av Guds härlighet.

För de många i skaran, som en eller flera gånger varit med på Steninge, var detta som ett andra Steninge. Gud hade liksom i förväg skickat dit av sina »Steninge-välsignelser», det kände vi från första stund. Så möttes vi ju också av fru *Hanna Lindmark*, förr Steninges, nu Mauritzbergs slottsfru, och det veta vi alla, vilket öppet hjärta hon har för oss Kinalänkar.

Efter kvällsmaten samlades vi i kyrkan, och där fingo vi först lyssna till vår älskade »Farbror Erik», missionsföreståndare *Erik Folke*. Han tyckte, att vi först skulle sjunga en glädjesång, och stannade inför »Hela världen fröjdes Herren». Så framhöll han, hur vi alla kände, att vi möttes av kärlek. Vi hade ju känt oss hemlösa, när Steninge stängdes för oss, men nu öppnades en ny dörr på vid gavel, och vi kände oss redan hemma. Måtte Gud så få fortsätta och förnya sin välsignelse. Det är gott att få börja här och nåd att så sedan få komma tillbaka år från år. Denna vecka är den 13:e vi fått vara tillsammans, och nu vänta vi att Jesus skall möta oss även denna gång. Det skall han göra, han som säger: »Kommen till mig I alle — tagen på eder mitt ok». Är det inte gott att inbjudningen lyder så, kommen till mig, börja och fortsätt hos mig, hans hjärta längtar efter oss. Om vi också knappast våga, vi få ändå komma, en och en och alla gemensamt, tränga oss fram och luta oss till hans bröst, där få vi alla rum, och där få vi alla ro.

Efter sången: »Jag kan icke räkna dem alla» följde så den sedvanliga presentationen och påfästande av visitkort av sekr. Martin Lindén. Den var dock annorlunda i år än föregående år. Vi fingo här komma en efter en fram för altaret, fram för bilden av vår korsfäste Frälsare. Jag tyckte mig liksom höra, hur Martin för var och en sade: »Här vår Frälsare är denna, känner du henne och hon dig; om ej, så lär henne denna vecka att känna dig». Därefter presenterades vi för alla deltagarna. Skaran var stor, men allt var stilla ro i den lilla vackra kyrkan. Efteråt läste vi gemensamt Fader vår och välsignelsen och sjöngo »Bred dina vida vingar».

Vid morgonbönerna alla dagarna talade *Martin Lindén* över Apg. 28: 10: »Vad skall jag göra, Herre?» — Så få vi alla, var och en, gå fram till honom och i alla livets skiften fråga: »Vad skall jag göra, Herre», och han skall svara oss, visa oss den väg vi skola vandra.

Kl. 11 varje dag samlades vi till missionsföreståndare *Erik Folkes* bibelstudium. Han ledde oss i år genom profeten Elias historia, så som den skildras i 1 Kon. 18—19 och 2 Kon. 2 kap. Elia, han som kom direkt från Gud och gick direkt till Gud, han som slapp smaka döden; han som fostrades i lidandet av Herren, tills han fick upptagas till himmelen, hans liv och fostran bör ej vara främmande för något Guds barn. Så som Herren fostrade Elia, så vill han än fostra sina barn, hans tankar ha ej förändrats, de äro alla lika, han vill fostra och göra oss till sina profeter.

Apost. Jakob säger: »Elias var en män-

Efter en teckning av A. Goës.

En öppen dörr. Motiv från ingången till kyrkan i Mauritzberg.

niska av samma natur som vi.» Gud vill göra oss lika honom, föra oss samma väg, allt beror på tro. Därför, bliv stilla inför Gud och vänta. Vi fråga, vad kan Gud göra av oss. Då är det tröstefullt att veta, det Elia var av samma natur som vi. Men — ingen blir profet utan att först bliva siare — »skådare». Evang. Johannes säger: »Vi skådade hans härlighet.» De litade på Gud, och de gingo från kraft till kraft. Det är så mycket, som vill fatta och gripa oss, vi giva oss så liten tid till stillhet, vi hinna aldrig vänta på Gud. Om vi skola kunna bli något, måste vi först komma vägen till Gud, vi måste taga tid att se på Gud och vara stilla inför honom, då kommer en dag, då även vi få gå fram som förkunnare.

Men profetvägen är en smärteväg. Dock, vi stå ej inför människor, men vi stå inför Gud. Kunna vi säga av hjärtat: »Jag står inför Gud», då hava vi också varit ensamma med Gud, men vi måste giva oss god tid att vara ensamma med Gud. Johannes Döparen var 30 år i öknen, sedan hade han endast en kort tid att verka. Jesus var 30 år, inan han framträdde, och hans offentliga liv varade endast 3 år. Elia, han var lång tid inför Gud, innan han var duglig frambära Guds bud. Det var en straffdom, han fick frambära, och han fick dela följden, fick gå med in i lidandet, gå dag för dag. Men Elia väntade och Herrens ord kom. Det är angeläget för Gud att fostra sina barn att stå inför Gud, att rusta oss för vad som skall komma. Vi behöva samma fostran som Elia, och Gud vill lära oss sina tankar och vägar. Det är så mycket hinder på vägen — bönevägen —, må vi omsätta i bön det som vi haft tillsammans med Gud, då strålar Elias Guds härlighet fram.

Han var Elias Gud, och Elias slapp att bli annat än en människa; vi slippa försöka bli annat än vad vi äro, vi få lägga oss i Guds hand, då gör han oss till det han vill. Ack att det kunde bli så, att vi taga vart steg så som Gud säger, en dag i sänder, att Guds tankar och våra tankar komma i harmoni. Gud är så rädd om oss, att han måste friska upp oss, men Herrens vägar framtvingar många suckar ur hjärtat.

Vi behöva se mer än vad som är, även framtiden, Gud vill göra oss långsynta och fostra oss så, att han icke behöver skämmas för sina barn. Gud har beredda profeter för beredda själar, Gud vill något med människosjälen. Vägen kan bli svår, därför att Gud vill ha sitt verk förverkligat på det sättet. Den för ofta ner i djupa dalen, men där möter Gud. Om vi också vandrat med Herren länge som Elia, och länge lyssnat efter Guds röst och gått den väg Gud visat, kan komma tider då vi, som Elia, för att rädda oss från våra fiender, gå ensamma ut i öknen och önska oss döden. Då är det gott att veta Herren handlar med oss som han handlade med Elia, han möter oss där i ensamheten och visar oss ånyo den väg vi skola vandra. Så leder han oss steg för steg, tills även vi en gång få gå att vara när Gud.

*

Vid förmiddagarnas möten fingo vi stanna inför »Missionen — den upplåtna dörren». Första dagen talade d:r *Karl Fries* om »Synen genom den öppna dörren». I Upp.-boken 3:7—8 står om en upplåten dörr, och vad som står där gäller för alla tider. Vägen till den öppna dörren står beskriven i Joh. 14:6: »Jag är vägen —», säger Jesus. I Jes. 22:22 står: — när han upplåter skall ingen tillsluta och när han tillsluter skall ingen upplåta. Men Jesus säger ock: »Gån för den skull —». Han har en plan för utförandet av sin missionsverksamhet, och den planen har han följt genom tiderna. Ett döende Rom lämnade i arv till kristenheten, missionen, och den har pågått sedan dess. Ibland har den kanske gått underliga vägar, och ibland har dörren synts vara stängd, men den har ånyo öppnats. Första villkoret för verklig missionsverksamhet läsa vi i Apg. 1:8: »I skolen undfå kraft av den Helige Ande», sedan säger han: »Gören Eder icke bekymmer för Edert liv» och »Frukta icke». Resultatet vinns genom Andens kraft. Till oss säger han det samma som till församlingen i Filadelfia. Vi stå in-

för en öppen dörr. Må vi taga vara på Guds ord och höra vad han talar.

Andra dagen talade *Martin Lindén* över: »Synens innebörd för oss.» Meningen, när vi stå inför denna öppna dörr, är att vi skola gå in genom den, men ock att vi skola ta andra med oss in. I Apg. 5:20 står: »Gån åstad och träden in i helgedomen och talen till folket alla det sanna livets

Foto M. Lindén.
Altartavlan i Mauritzbergs kyrka.

ord.» Gå från fångenskap ut i det fria att förkunna livets ord. Och i Efes. 5:16 står: »Tagen väl i akt vart lägligt tillfälle, ty tiden är ond.» Låt genom Guds kraft hindren bli trappsteg uppåt, ej stötestenar.

Synen genom den öppna dörren är ock en maning till helig strid, i 1 Kor. 16:9 står: »Ty en dörr till stor och fruktbärande verksamhet har öppnats för mig, *jag har ock många motståndare.*» Gud säger nu, såsom till Israels barn: Var ort som eder fot beträder har jag givit eder, gån nu och tag landet i besittning. Då möter motstånd och fiender, samma fiender nu som förr, men må vi påminna oss Herrens ord till Josua: »Var frimodig och oförfärad». Herren ser också till att vi först få ett möte med Gud, han ej endast kallar men gör oss också dugliga till helig offertjänst. Herren Jesus vandrade offervägen och han säger: »Såsom fadern har sänt mig så sänder ock jag eder.»

Tredje dagen talade missionär *Malte Ringberg.* Han började med 2 Kor. 1:3: »Lovad vare vår Herre Jesu Kristi Fader —.» Vi få erfara en öppen dörr och gå in genom den i Kina. Det talas nu ofta om öppna dörrar därute. Om de äro mera öppna nu än före år 1927 är svårt att säga, men då vi se dem mot bakgrunden av de senare årens förhållanden, äro de dock öppna. Då genom kriget missionärerna måste lämna fältet, tycktes det som dörren stängts, och många trodde, att den aldrig skulle öppnas igen, men den har öppnats, kanske ej på samma sätt som förut, men den är öppen. Skolverksamheten har hämmats, men vi få ha söndagsskolor och bibelskolor. Till ledare för den infödda församlingen har antagits infödda pastorer och missionärerna stå endast kvar som rådgivare och hjälpare. På så sätt har missionärerna fått mera tid över för evangeliseringsarbetet och tältpredikan.

Fjärde dagen talade *Lisa Blom* över »Synen genom den öppna dörren förverkligad i hemlandet.» I Ps. 119 står: »Öppna mina ögon att jag kan skåda undren i din lag.» Jag undrar vad våra föregångare sågo genom den öppna dörren, vad sågo Erik Folke och Josef Holmgren, när de samtalade om Kina. Jag vet, att de i tro och hopp sågo underbara syner, och vi skola genom Guds nåd se dem förverkligade. I den första årsberättelsen står: »Hade Gud kallat Erik Folke till Kina, hade han ock kallat missionsvänner till att underhålla honom.» Vi ha fått se dörrar öppnas, dörrar som ännu stå öppna, kyrkor, missionshus, hem och hjärtan, och

vi tacka Gud för dem. År 1890 kallades de första ombuden, och av dem leva ännu två. Jag förstår, hur våra vänners hjärtan jublade, och att synerna blevo klarare. Gud började sända nya arbetare och nya dörrar öppnades. Vad se vi nu genom den öppna dörren? Vi se vad som varit, se offren, se vad bönen i Jesu namn förmått, ja, vad nöden fått föra fram till. Vi se ock en ung hängiven skara, som vill taga upp kampen hemma och ute. Vi se gamla grånade kämpar där kärlekens låga brinner lika klar som förr. Vi se hur underbart Gud har lett oss i dessa Ungdoms- och Bibelveckor. Vi se hur Gud i denna tid låter oss vara med om att bereda vägen för honom. Och se vi framåt, då vill vi bedja Gud att allt flera må komma med. Snart upplåtes ännu en dörr. I Uppb. står: »Sedan fick jag se en dörr vara öppnad i himmelen — kom hit upp, så skall jag visa dig, vad som skall ske härefter.» Må vi alla då vara med.

*

På eftermiddagarna fingo vi lyssna till några av de hemmavarande kvinnliga missionärerna.

Första dagen talade fru *Ida Ringberg* över ordet: »Edert arbete — icke fåfängt.» Hon ville lämna en hälsning från den kinesiska församlingen och tala om en predikan, som en infödd pastor hållit. Han var kristen i tredje generationen. Han talade över Amos 4:6: »Bered dig att möta din Gud.» Efter denna hans predikan blev det mycket stilla i församlingen, de förstodo allt vad profeten hade att säga, all denna nöd kände de till. Nu sökte pastorn att genom denna påminnelse få ett grepp om deras hjärtan och föra dem till Gud. För sådana medarbetare tacka vi Herren. Fröken *Maria Nylin* talade även om hur Gud får använda hårda medel, rövare och nöd av alla slag för att ibland föra sådana, som varit troende men kallnat, tillbaka, ibland föra hedningar till sig. Under all nöd går Guds verk fram. Herrens ord återkommer icke fåfängt, sådden har burit mångfaldig skörd.

Andra dagen talade fru *Mimmi Folke* över orden: »Kunde än en moder förgäta sitt barn, så skall dock icke jag förgäta dig.» Hon tänkte särskilt på missionärsbarnen, på deras offer och vad deras mödrar fått offra. Men samma kärlek finnes nedlagd i en kinesisk moders hjärta; kunde vi blicka in i en moders hjärta, när hon måste lägga ut ett litet flickebarn för att det skulle dö, skulle vi se samma kärlek. Men det finnes ock andliga mödrar och barn både härhemma och därute. — »Lyft upp dina ögon och se —.»

Fröken *Estrid Sjöström* talade över ordet: »Genom många bedrövelser —.» Vi tacka och prisa Gud för att vi hava en upplåten dörr, bönens. Vi hava en kamp ej mot kött och blod, och där hjälper ej köttsliga vapen, endast bönen och ordet. Bedjen — given — gån —.

Tredje dagen talade *Arvid Hjärtberg* om sin kallelse, om hur Gud fört honom på de vägar, han ej ville gå, men så tydligt visat, att det var hans väg. Nu stod han färdig för sin Mästares tjänst och villig att gå hans väg.

Margit Eriksson, som också skall gå ut till Kina i höst, talade därefter. »Gud är trofast», var hennes motto. Hon hade allt från barnaåren varit van att bedja för kinesbarnen, men när kallelsen först kom till henne att gå och arbeta bland dem, då var hon icke villig. Nu hade dock Gud gjort henne villig, och nu hade hon med glädje ställt sig till sin Herres förfogande.

På lördagen var en minnesstund över Oscar Carlén. Missionsföreståndare *Erik Folke* talade över: »Sedan fick jag se en stor skara stå inför tronen och inför Lammet.» En underbar gåva, som vänta dem som i tro vandra härnere. Oscar har nu hemkallats och lever framför tronen förklarad. Blive han ett exempel för oss i glädje och trohet, må vi som han vara trogna i kärleken. Nu är han hemma hos Gud i de frälstas skara. Så talade *Lisa Blom*. Oscar var ett stort glädjeämne för missionen. Det var en stor glädje att ha honom hemma, men det var också stor glädje när han reste ut, för då kom det brev, han var flitig brevskrivare och han

talade om allt i deras arbete. Det var glädje när Oscar och Gerda kom hem sista gången. Oscar hade varit rädd, att han skulle få bädda ned sin älskade Gerda i Kinas jord. Det var glädje när de kommo upp på expeditionen, och glädje att få följa med honom på en resa i Västergötland. Överallt hade han vänner, och nya vann han var han gick fram. I sitt liv prisade han Gud och i silt lidande förhärligade han honom. In i det sista nitälskade han för Guds rikes framgång. Då jag 14 dagar innan han fick sluta satt vid hans säng och vi skulle bedja tillsammans sade han: Tacka inte Gud för vad jag fått göra men bed att jag måtte komma inom porten.» Nu är han hemma, och vi tacka Gud för vad han fick utföra genom sin tjänare. Flera av deltagarna omtalade vad Oscar varit för dem och vad de fått genom honom. Hur han i allt — i helg och söcken — blott ville förhärliga sin mästare.

*

Andra dagens kväll berättade *Lisa Blom* litet från veckan i Holsby Brunn, hur den hade föregåtts av mycken bön och kamp, mycken otro och undran. Hur skulle det bli nu igen på ett nytt ställe, men för varje gång få vi se hur Gud kommer med nya välsignelser och ny nåd. Missionär Aug. Berg ledde där bibelstudiet över ämnet: »En ung kristen», och jag önskar att Ni alla fått vara med om dem. Vi stodo där mitt i Östra Härad, som är ett centrum i missionsverksamheten i Småland, och nu förstår jag, hur det är att vara på missionsmöte i Småland — det var varmt —. Denna vecka är nu ett minne — men ock mer än ett minne —.

Därefter talade direktör *G. P. Johnsson*, Norrköping. Guds ljuvlighet är utgjuten över oss här. Runt om oss surra mycket bin, skall bina få någon honung måste de vilja, så ock vi. Skola vi få något av hans ljuvlighet, måste vi vilja det. Har du hört den vissna kvistens predikan — fast i trädet — men utan liv.

Kafferast. Foto M. Lindén.

Vid tredje kvällens möte fingo vi följa missionsföreståndaren från hans första kallelse, se huru Gud steg för steg ledde hans väg här hemma, tills vägen förde honom till Kina, hur Gud där liksom personligt tog hand om honom, och huru han gav honom vad han behövde för sitt uppehälle i rätt tid. Och så som Herren ledde och hjälpte Erik Folke från början, så leder och hjälper han S. M. K. än i dag.

Fjärde kvällen talade *Hanna Lundberg* om sin kallelse. »Sade jag dig icke att om du trodde skulle du få se Guds härlighet.» Steg för steg hade Gud lett hen-

ne. Missionskallelsen fick hon tydligt och klart redan innan hon fått full frälsningsvisshet. Men klarhet i vart hon skulle gå, fick hon först vid Grycksbo-veckan förra året. Nu hade hon fått se hur Gud öppnat alla vägar och stängda dörrar, och nu står hon färdig att i höst resa ut till Kina. Därefter talade fru *Judith Högman* om hur Gud fann henne, då hon var 15 år, och om att hon då fick nåd att lägga sin hand i hans. Dessutom påminde hon om ett löfte, hon fick, då hon med sin lille gosse måste resa hem från Kina och lämna sin man kvar. Strax innan han lämnade båten gav han detta ord: »Han skall aldrig svika i trofasthet.» Det löftet har Gud hållit hittills och skall framgent hålla.

Så voro vi framme vid lördagskvällen — offerstunden —. Farbror *Erik Folke* talade om offerstunden inför Gud, helig offertjänst. I Sak. 6:9—15 står vad offret skall användas till. Till kronor, först en, som skall sättas på överstepräst ens huvud, och de andra skola förvaras i Herrens tempel till en evig åminnelse. Tänk att våra offergåvor betyda så mycket för Herren. Må då Guds folk bliva ett offrande folk men även se till att det blir offertjänst. Han vill då använda vars och ens offer, först till en krona åt Jesus, tänk en krona att pryda vår Mästare, han som här törnekröntes och nu vill taga emot en krona. Sedan skall det bli en krona åt var och en förvarad i Herrens tempel, kronor som varda oss givna. Då vi tänka härpå måste vi ångra att vi ej giva mera; tänk vår gåva blir en strålande sten i Mästarens krona. *Lisa Blom* påminde oss om, att vi vid offerstunden brukade särskilt stanna inför missionärsbarnen. De som offra med eller mot sin vilja och fått göra detta offer utan val. Må vi komma ihåg dem i bön. Må vi så gå fram till offeraltaret och lägga oss var och en som ett heloffer. Gå fram och fråga: »Vad vill du att jag skall göra» och vänta på svaret. Tala om allt och gå till altaret med allt, lägg dit ditt hjärta, ja allt. Herren sitter där och tar emot det i sin famn. Det är inte det viktigaste att vi lägga ned penningar i offerskålen. Vi få komma med oss själva, med hela vårt liv, och lägga ned det i offerskålen till hans tjänst, det är det viktigaste. Må vi så bedja Gud giva oss rena händer att ta emot den gåva han ger.

Så började denna underliga vandring fram till offerskålen framför altaret och ut i skymningen. Där togo vi i ring, 3 ringar, och där sjöngo vi sång efter sång under det offergåvorna, som kunde räknas, räknades. Snart fingo vi gå in och fingo detta förunderliga meddelande, att summan var 2,000:— kr. Förkrossade av så mycken nåd, böjde vi oss ned för Guds ansikte i tack och lov.

Vid söndagens högmässa predikade missionär *Malte Ringberg*. Först ville han hålla en väckelsepredikan och uppmanade ivrigt de som icke redan mottagit Herren att göra det och göra det strax. Sedan talade han om vår förklarade frälsare. På e. m. var liksom på f. m. friluftsmöte. D:r *Karl Fries* talade så gripande. Sent skola de som hörde honom glömma hans: »*Se — se — se.*»

Lisa Blom talade om något av vad Gud givit S. M. K. genom Bibel- och Ungdomsveckorna. Nästan varje vecka hade någon eller några fått nåd att lägga sitt liv i Guds hand, och en del av dem voro redan ute på fältet och en del stå redo att resa ut i höst. Men dessutom har vid nästan varje vecka någon fått komma för första gången till Gud och fått mottaga syndernas förlåtelse. Allt är nåd och för allt tacka och prisa vi Gud.

Kl. halv 7 fingo vi så mötas i kyrkan och tillsammans gå till Herrens bord. Den stunden kan ej beskrivas det var en helig stund inför Guds ansikte. Var och en, varenda en av deltagarna, fick där vid nattvardsbordet mottaga sin Herre och Mästare. »För dig utgiven — för dig utgjuten.» Kyrkoherde *Oscar Lindmark* tjänade vid nattvardsbordet, och hans skriftetal gick rakt in i vars och ens hjärta.

Så stå vi inför avskedsmötet. Detta möte då alla vilja tacka Gud och tacka varandra för vad vi fått mottaga under veckan. Först fingo vi lyssna till några

manande ord av vår älskade farbror Erik med orden ur Judas brev v. 20—21. Uppbyggen eder på eder allraheligaste tro och bevaren eder så i Guds kärlek, under det att I vänten på vår Herres, Jesu Kristi barmhärtighet till evigt liv. Sedan fingo vi lyssna till den fjärde av de i höst utgående missionärerna, *Astrid Löfgren,* höra om hennes kamp och strid men ock om seger genom honom som kallat henne. Nu går hon med stor glädje ut i sin Herres tjänst. Efter sången: »Med fröjd gå åstad» vidtog det egentliga avskedsmötet. Många, många minnesord gavs och mycken tacksägelse frambars.

Nu är Mauritzbergsveckan ett minne. Må det bli ett levande minne i oss, och må vi leva det ut fullt och rikt, där vi gå vår väg fram. *H. B.*

Missionstidningen Sinims Land.

Under sommarmånaderna, juni—september, utgives Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, med endast ett nummer i månaden.

Hemkomna missionärer.

Missionärsparet *Hilma och Henrik Tjäder* anlände söndagen den 6 aug. till Göteborg efter en god resa, som företagits från Kina vägen över Amerika.

Vi hälsa dem varmt välkomna till Sverige. Må Gud välsigna dem och deras ingång ibland oss!

Missionärsavskiljningar.

Följande missionshögtider med missionärsavskiljningar komma v. G. att anordnas under hösten av Svenska Missionen i Kina:

I *Eksjö* avskiljes den 13 dennes *Arvid Hjärtberg* till Svenska Missionens i Kina missionär.

I *Klippan* (Gråmanstorps kyrka) avskiljes den 3 nästkommande september *Hanna Lundberg* till S. M. K:s missionär.

Slutligen kommer *Margit Eriksson* att den 10 sept. avskiljas till S. M. K:s missionär i *Kumla* kyrka.

Vi anbefalla dessa missionshögtider åt missionsvännernas kärleksfulla förböner. Må också våra fyra nya missionärer (de tre nämnda härovan samt *Astrid Löfgren,* som avskildes vid vår årshögtid) och *Maria Nylin,* vilka planera att i oktober utresa till Kina, få vara inneslutna i missionsvännernas förbön med tacksägelse!

Namnförändringar för orter, där S. M. K. har missionsstationer.

Några av de platser, där Svenska Missionen i Kina har missionsstationer, har fått de namn, som användas av kinesiska postverket, ändrade, varför breven till dessa platser nu böra adresseras på följande sätt:

Brev, som förut adresserats Chiehchow. Sha. böra nu adreseras: *Chiehhsien. Sha.*

Brev till Puchow. Sha. böra nu adresseras: *Yungtsi. Sha.*

Brev till Tungchowfu. She. böra adresseras: *Tali. She.*

Brev till Honanfu. Ho. böra nu adresseras: *Loyang. Ho.*

Brev till Shanchow. Ho. böra adresseras: *Shanhsien. Ho.*

Från Göteborg.

Göteborgslänkarna hade sin sista sammankomst före sommaren lördagen d. 10 juni på Libanons lokaler.

Därvid talade vår ordförande, kyrkoherden, d:r Klingner om årsmötet i Stockholm, där han närvarit såsom ombud från Kinakretsen i Göteborg. — Vi tyckte oss alla höra de kära och kända talarna vid mötet, — d:r Fries, Erik Folke, August Berg, Malte Ringberg, Martin Lindén m. fl. —, då vår ordförande berättade. Vi kände hur han blivit gripen och värmd, och även vi fingo del därav. Det mest gripande, enligt berättaren, var då de två nyantagna kvinnliga missionärerna fröknarna Hanna Lundberg och Astrid Löf-

gren gav sina vittnesbörd om hur Herren kallat och uttagit dem till sitt arbete.

Under aftonen upplästes, som vanligt, de brev som anlänt till en eller annan från »de våra» på missionsfältet, — bl. a. från fröken Hanna Wang och missionär Aspberg. Efter gemensam bön för arbetarna på fältet, för de hemmavarande, för olika missionsgrupper och för de sjuka, framförallt missionär Oscar Carlén i Skövde, som skickat hälsningar och följde vårt möte med förbön, samt offer och sång, åtskildes länkarna under föresats att möta upp så mangrant som möjligt på Säter. *A. G.*

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor sommaren 1933.

Ännu återstår en av våra Bibel- och Ungdomsveckor under denna sommar. Två hava redan hållits. Alltså återstår blott den tredje, som kommer att anordnas den 15—21 under innevarande augusti månad på *Säter vid Jonsered.*

Kursledare blir missionsföreståndare *Erik Folke.*

Mötena börja på kvällen den 15 aug. Bibelstunderna ledas av missionssekreterare *M. Lindén.* Det gemensamma ämnet för de orienterande missionsföredragen på middagen blir: »Missionstjänstens krav och välsignelse». Detta ämne kommer att behandlas från hemförsamlingens synpunkt på onsdagen med fröken *Lisa Blom* såsom talare. På torsdagen talar missionssekr. *Martin Lindén* över samma ämne i vad det angår missionärerna, och på fredagen och lördagen talar missionsföreståndare *Erik Folke,* på fredagen om missionstjänstens krav och välsignelser för hednaförsamlingen och på lördagen besvaras frågan: Vilket väger tyngst, kravet eller välsignelsen?

Övriga medverkande bliva: Missionärsparet *Anna och Axel Hahne,* fruarna *Mimmi Folke, Dagny Bergling* och *Gerda Carlén,* fröknarna *Estrid Sjöström* och *Lisa Gustafson* samt de fyra »nya»: *Margit Eriksson, Hanna Lundberg, Astrid Löfgren* och *Arvid Hjärtberg.*

Priset blir för denna vecka (hela tiden) kr. 20: —, i vilken avgift ingår en mindre deltagareavgift till hjälp för bestridande av omkostnaderna vid mötena. *Deltagarna böra medtaga handdukar, sänglinne, kuddar och filtar.*

De redan anmälda deltagarna såväl som andra, som ej ännu anmält sig, hälsas varmt välkomna. Och må »veckan» få vara ihågkommen av missionsvännerna i deras förbön!

Målet i sikte.

(Forts.

Vi äro på plattformen på Tungkwans station, just på gränsen mellan provinserna Shansi och Shensi. Solen steker hett, och det ganska stora sällskapet av utlänningar, som just kommit med tåget, har placerat sig själva på sitt bagage utanför stationshuset. Vilka äro dessa? Där äro 9 stycken unga på väg till provinsen Kansu samt »de sex» återigen samlade efter att ha genomgått kurserna på språkskolorna. »De sex» äro ledda av missionär Bergqvist, och med dem reser en norrman, som skall upp till norra Shansi. Alltså är det ett sällskap på 17 personer. Undra på om kineserna finner det intressant och gå runt och titta på de underliga ansiktena och allt annat. I de båda grupperna, som således här måste skiljas, finnas många, som ha blivit goda vänner, och man kan riktigt se hur det sliter i dem att nu skiljas. Efter ett par timmars ordnande med bagaget, som nu lastats på skottkärror, s. k. »rickshaws», för att föras ned till flodstranden vid färjstället, begiva vi oss av, flickorna åkande »rickshaw» och vi övriga gående till fots. En sista vink till våra vänner, som ännu befinna sig på stationen lastande sitt bagage på lastbilar för att senare med dessa taga sig till staden Sianfu i Shensi denna dagen före mörkrets inbrott, och så äro vi verkligt skiljda, men nej, alltid

förenade i densamme, vår älskade Mästare, och det är en förening som icke går att slita med en jordisk yttre skilsmässa. ... »Vi måste igenom hela staden Tungkwan för att komma till färjstället», säger Carl Johan Bergqvist, vår ledare, som så väl i allt sköter om vårt bagage med tillhjälp av herr Ma, som kommit från Yuncheng för att vara oss behjälplig. Dammet och sanden blåser i ögonen och halsen och det är inte utan man känner sig litet torr. »Jaså, är detta vårt fält, jahaja», är den tanke som först kommer till mig. »Inte en grön plätt, folket bor på flera håll i grottliknande bostäder», men om Guds pekfinger visar på sådana platser, där han vill vinna några att få rå om som sina egna, varför knota? Varför tycka att det skall vara annorlunda än det är? Ja, dessa tankar hugnar mitt hjärta, där vi gå vägen fram genom den dammiga staden. Längs utmed gatan se vi på ett ställe repslagare, som i var sin ända av flera långa snören sitta och veva, tvistande ihop dem till ett rep. Man ser försäljare av ätbara saker sitta utefter gatan bredvid sina två tvättställsformade ställ, på vilka varorna äro lagda och detta lilla »stånd» flyttas lätt med tillhjälp av den över allt använda bambustången över axeln med ett »tvättställ» i var ända. Ingen har bråttom och ingen rör sig fort i värmen utom vi utlänningar, som det går av vana för. Vi ha kommit genom stadsporten efter 20 minuters promenad, och nu bär det nedför mot Gula floden, ned till färjstället. Där ligger den flatbottnade båten, som är färjan, och genom vår präktige herr Ma komma sakerna i hast på, och vi äro placerade på dessa och färdiga för färden över. Men hur skall det gå att komma över? Floden är ju ganska strid i mitten och bara med några årors tillhjälp? Blir intressant att se. Kineser i massor komma på, och snart äro vi omkring ett femtiotal. Vi sitta packade tätt intill varandra och flera kineser somna i värmen nästan ögonblickligen. Allt klart! Istället för att lossa linorna och kasta dem ombord taga sex man i och börja draga oss upp efter floden, och ju längre de draga desto fler bli de där framme som hugga i. Ja, uppåt bär det uppför floden, men hur länge, halvtimman har ju redan gått? Efter 3 kvart eller 1 timme lägga vi till igen vid samma flodstrand och några av de som dragit hoppa på och så lägga vi ut. Ett ankare kastas ut nu och då för att hämma farten utför och på samma gång få de tid att med årornas tillhjälp flytta oss i sidriktning och så fortsätta vi tills jag börjar nicka till av trötthet. Då vaknar jag plötsligt till av att vi fastna på något grund. »Jaha, sisådärja, vi ha allaredan hållit på en och en halv à 2 timmar, och nu sitta vi på grund. Undrar om vi komma till andra sidan i dag», tänka vi hastiga utlänningar. Alltså, hur skola vi komma av det här grundet? Jo, ett par kineser kläda helt enkelt av sig och giva sig i. Vattnet når dem ej längre än till knäna, och då är det ju ej underligt att vi äro på grund, men jag får strax till svar, när jag yttrat denna tanke, att floden är ej mycket djupare på något ställe. De svänga och gå an med oss och leran under giver vika och vi äro åter på drift. När vi så äntligen nå andra sidan och kommit av, då ha vi använt över 4 timmar att komma över en sträcka på omkring en halv kilometer. Men det är ej tid att nu tänka på detta, vi måste skynda på och vandra till ett värdshus på andra sidan jordhöjden, där bussar skall finnas, och så köra de återstående 10 svenska milen fram till Yuncheng, om vi skall hinna fram i dag. Våra lådor och vårt bagage lastas på två tvåhjulsvagnar, den ena förspänd med en oxe och den andra med 2 mulor, dessa skola föra sakerna till bussarna, som skola finnas vid värdshuset. Vi vandra till fots omkring en halvtimme och anlända till nämnda värdshus, men vi få här den sorgliga underrättelsen att chaufförerna just rest över floden tidigare för att i Tungkwan förlusta sig på kinesiskt vis d. v. s. spela eller röka opium. Således blir det att vänta här över natten och ej resa förrän i morgon bittida. Ja,... vår

första bekantskap med ett kinesiskt värdshus är värt nämnas. Vi gå och kika överallt och tillfredsställa vår nyfikenhet. Så hyras 3 rum. Ett för Åke Haglund och norrmannen, ett för flickorna och ett för missionär Bergqvist, Erik Malm och mig. Erik Malm och jag placera oss på »kangen» och missionär Bergqvist slår upp sin tältsäng. »Kangen» ja, vad är det? Det funderade jag ofta på, när jag var i Sverige. Jo, rummet är så uppdelat att det mindre området, vad man skulle kunna kalla golvet, är i jämnhöjd med marken utanför. Det större området i rummet upptages av en uppmurning i knähöjd och i denna uppmurning eller »kangen» gå gångar från en liten ugn i densamma, i vilken man under stark kyla kan elda, så att alltså »bädden» hålles varm, ty här uppe ligga kineserna och sova.

Mörkret bryter in, och vi svepa in oss i några av våra sängkläder, vi packat upp, och somna in gott efter en för oss ansträngande dag på grund av hettan. Följande morgon fredagen d. 23 april kl. 5 på morgonen få vi lov att stiga upp, ty så snart dagsljuset bryter in, skola vi giva oss iväg. Så är alla kinesers sed, ty denna tid på dagen är ingen hetta. Våra saker lastas på en lastbil, och vi stuvas in i en förvånansvärt god buss och skaka och skallra så fram utefter vägar, som för att sällan vara tillsedda även äro jämförelsevis goda. Vi närma oss slutet av vår resa, men även målet och hur erfara vi ej orden: »är resan stormig, huru skön är hamnen».

Yuncheng synes i fjärran. Dess stadsmurar resa sig ståtligt över det annars så flacka landskapet. Där inom murarna är målet för vår färd, men se, där kommer vår käre broder missionär Morris Bergling, cyklande oss till möte, och längre fram på vägen kommer Thyra Lindgren gående. Bussen stannar, och hon tages upp, och ett ögonblick efteråt svänga vi in på busstationens plan. Där äro 11 stycken friska starka ynglingar, som stå och sjunga för oss. Med vilken kraft och hängivenhet de sjunga. Det rör sig riktigt i hjärtat att se och höra. Tänk hur de första av våra förkämpar fått med nöd och hårt motstånd komma in i denna stad. Nu, nu blir man mottagen av kineser, välkomnande oss med sång. Gud och hans ord går fram i världen. Honom vare lovet och äran. Sedermera få vi höra att sångerna de sjunga äro speciellt komponerade för oss och för detta tillfälle, och att de friska ynglingarna äro elever på vår evangelistskola, som Morris Bergling omhänderhar. Ja, det var med sådan värme, glädje och översvallande kärlek att det rör oss djupt; icke heller att förglömma vårt inträde hos vår varmt avhållne föreståndare, där vårt första hem här uppe på fältet skall vara. Nog är det som missionär Henrik Tjäder sade, innan han avreste hem till älskade Sverige, att han tackade Gud för den gudakärlek som rått och alltid råder bland oss här på fältet. — Ja, mycket mer skulle vara att berätta. — Omkring en månad härefter hålles vår konferens här i Yuncheng, och då skall bestämmas var vi »sex» skola placeras, så att riktigt framme vid uppgiften äro vi ej ännu, därav har överskriften fått namnet »målet i sikte». Det skymtar nu i fjärran. Vi sex ha fått nåden att komma i en tid, då hjärtana äro öppna för Guds ord, och att vi nu äro på fältet väl behållna är för edra förböners skull och först och sist vår mäktige Guds kärlek och nåd.

Eder alla i Herren tacksamme och varmt tillgivne

Carl-Gustaf Nordberg.

Bönesvar.

Juicheng, april 1933.

Kära Missionsvänner!

»Bedjen och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig.»

Vårt stormöte är just slut, och som jag vet att många vänner bedit mycket för oss den sista tiden, ville jag få sända Er en hälsning och ett *varmt tack*. Tack för trofast förbön! Vi ha de sista månaderna fått så många och stora bönesvar, att

hjärtat är fullt av tack och lov till vår store Gud, som ännu gör stora under.

Vad jag önskar, Ni sett den skara, som varit samlad här till dopundervisning, och de 15, som sedan genom dopet blevo upptagna i församlingen. Bland dem var äldsta Lo:s son och dotter. Det var så gripande att se far få döpa sina båda barn. Lo:s flicka var den yngsta i skaran, 13 år, hon är en sådan präktig rar flicka. Den äldsta var en 84-årig gumma. Hon är ett riktigt bevis på Guds omskapande makt. För över tio år sedan var hon med ibland dem, som undervisades till dop. Men som hon ej hade Kristi sinne, hörde hon till dem, som skulle få vänta en tid. Hur väl jag kommer ihåg, så ond hon blev; — rik och mäktig — skulle inte hon få bli döpt. Sedan har hon varit borta i många år. Men ett bönebarn har hon varit. Bönesvaret har också kommit; som en stor syndare kom hon till korset och fick förlåtelse och frid. Ödmjuk och stilla stod hon nu ibland de andra, vittnande om att Herren förlåtit hennes många synder. Fast hon är så gammal, är hon ovanligt vaken och intresserad, i dopförhöret klarade hon sig bättre än en 60-årig fru. Gamla och unga, alla behöva de förbön, hjälp och ledning. Tack att Ni vill hjälpa oss i förbönens arbete!

Vad som mycket glatt oss sista tiden är att se den unga skara av flickor och kvinnor, som nu vilja följa Herren. Många av dessa unga fruar ha som små varit med mor eller farmor på bibelkurser. »Ack dessa små smutsiga, ostyriga pyren, som bara stör», så många gånger jag tänkt det.

Men det levande sädet har fallit i mottagliga barnahjärtan, och nu spirar det upp — ett under för våra ögon. Bara ett exempel bland de många. En 19-årig fru från ett troende hem, bortgift till ett hedniskt hem, kom nu med på kursen. I fyra år har hon ej fått vara med på ett möte eller en kurs. Jag kände först inte igen henne, då hon nu kom, men så mindes hon så mycket bättre, vad hon som liten hört och lärt. Gripande var det att höra henne bedja. Ja, Gud förmår!

Med hjärtliga hälsningar

Tillgivna *Judith Hullqvist.*

Vi bedja för litet.

Vi bedja för litet, törhända, och illa,
Men vänta ändå så mycket från Gud.
Vi taga ej tid våra hjärtan att stilla
I uthållig bön, tills vi erhålla svar.
Vi bedja en skön,
Men andetom bön, —
Ett läpparnas ljud, som värde ej har.

Vår tro är så svag och ytterligt liten,
Att skönjas den kan ej i handling och ord.
Vi andekraft sakna och viljan är sliten,
Ty trosbön i barmen ej rotfäste har.
Vi sakna den kraft,
Vi kunde ha haft,
Om vi stilla hos Gud stannat kvar.

Tillbaka till bönen, den varma och rika!
Med visshet om svar i densamma håll ut.
Tag tid till att bedja, Guds löften ej svika,
Som urtidens berg, så fasta de stå.
Var glad uti hoppet,
Att fullborda loppet
Du kraft utav Gud, helt säkert skall få.

Och tron, vilken nu är så svag och så ringa,
Skall stärkas av hjärteböns andliga kraft.
Viljan till Gudslydnad då skall frambringa
Livsfrukter sköna, i handling och ord.
Ty från kärleksfylld barm
Strömmar andekraft varm
På ett sätt, som för alla blir spord.

Carl Holmer.

Bedjen för varandra.

Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den bedes med kraft. Måhända är bönens högsta uppgift bönen för andra. Ofta blir vår förbön den mest frimodiga av alla våra böner. — — Du, som ofta känner, att din väg är stängd, när det gäller att hjälpa, här är en tjänst, som du alltid kan öva, och den är livets högsta uppgift. *A. B. Simpson.*

Statistiska uppgifter rörande Svenska Missionen i Kina (fältet) för år 1932.

Stationer	Missionärer manl.	Missionärer kvinnl.	Inf. medarbetare manl.	Inf. medarbetare kvinnl.	Huvudstationsområden	Ordnade församlingar	Hela antalet nattvardsber.	Döpta under året	Döpta från missionens början	Söndagsskolor	Elever i sönd.-skolor	Skolor för vuxna: Antal	Skolor för vuxna: Antal elev. manl. och kvinnl.	Evangelist- och Bibelskolor	Elever i Evangelist- och Bibelsk. manl.	Elever i Evangelist- och Bibelsk. kvinnl.	Vardagsskolor	Elever i vardagsskol. manl.	Elever i vardagsskol. kvinnl.	Bidrag från infödda kristn. Kr.
Yuncheng	3	5	16	6	1	3	258	25	—	5	350	1	17	1	11	—	4	62	76	579
Ishih	2	2	4	4	1	1	407	38	—	1	156	—	—	—	—	—	2	32	34	220
Chiehhsien	1	1	11	6	1	3	122	18	—	2	120	2	80	—	—	—	1	—	30	247
Yungtsi (Puchow)	—	—	8	3	1	4	122	11	—	2	121	—	—	—	—	—	2	46	18	94
Juicheng	—	2	4	1	1	1	101	21	—	3	60	—	—	—	—	—	1	25	—	107
Tali, She. (Tungchow)	1	2	10	5	1	4	240	40	—	7	190	1	10	—	—	—	4	43	26	508
Tungkwan She	—	—	4	1	1	2	81	10	—	3	85	—	—	—	—	—	—	—	—	90
Pucheng	1	3	20	4	1	4	414	44	—	2	89	—	—	—	—	—	3	32	27	268
Hoyang	1	3	56	7	1	3	404	21	—	21	561	—	—	—	—	—	6	62	55	297
Hancheng	—	—	49	6	1	3	485	50	—	21	596	1	39	—	—	—	4	63	54	380
Loyang, Ho. (Honanfu)	1	1	30	2	1	5	887	101	—	4	172	1	20	—	—	—	3	58	—	1,434
Sinan, Ho.	—	1	8	4	1	1	179	16	—	1	157	—	—	—	—	—	2	154	47	220
Mienchih	—	—	11	3	1	5	824	151	—	3	267	—	—	—	—	—	3	67	69	300
Shanhsien, Ho.	1	1	5	4	1	2	277	60	—	3	120	—	—	—	—	—	2	28	12	196
Summa	11	21	236	56	14	41	4,801	606	7,411	78	3,044	6	166	1	11	—	37	672	448	4,940

Anm.: Ovanstående statistik upptager endast det antal missionärer, som under arbetsåret varit i verksamhet på stationerna. Ytterligare sex ha varit i Kina, fastän på språkskolorna. Hela antalet missionärer är 61, av vilka dock tio ej äro i aktiv tjänst och fyra äro anställda i hemarbetet. Bidrag från infödda kristna upptager nu, i likhet med allmänna svenska missionsstatistiken, endast bidrag till täckande av utgifterna för församlingsvården. Dessutom har omkring 8,000 kr. influtit i »andra inkomster», huvudsakligast bidrag för skolverksamhet. Missionen har också två barnhem. Stationsnamnen inom parentes äro de förut använda namnen på dessa platser.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juli 1933.

Allmänna Missionsmedel.

857. »Anna». 10: —
858. D. U. F., Önnestad, skördefestmedel 200: —
859. »Onämnd, Mora» 28: —
860. Offerstund fr. Köping 20: —
861. Missionsinkomst fr. Framnäs 100: —
866. »En tacksamhetens blomma från barnen v. M., vid tant Elins bår» 10: —
867. H. G., Börstig, »en blomma på Fars grav» 10: —
868. »Olga o. Martin», Malmö 50: —
869. E. C., Eksjö 25: —
872. Två sparbössor 100: —
873. E. J. Rn., Herrens tionde, till R. Andersons underh. 500: —
874. Från en »Länk», H-a 5: —
875. E. S. H. 21: 70
877. Okänd 5: —
878. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. 100: —
879. »Onämnd» 20: —
880. Familjen S., Äppelviken, i st. för blommor till fröken Elin Heurlins bår 10: —
881. K. L., Sthlm 25: —
882. »Herrens del» 60: —
885. »Ett löfte i svår nöd» 15: —
886. S. N., gm D. M. 13: 25
887. »Vid vår lilla Marias grav 9/7, R. o. F. W.» 20: —
888. Från avl. Johan Johansson, gm M. J., Lillholmsjö 30: —
889. J. N. 20: —
891. Värna syfören. 50: —
892. »Tackoffer» 10: —
893. B. G., Sollefteå 20: —
894. Bråbo Jungfrufören. 300: —
895. Daggryningen i K. M. A., till Birgit Berglings underh. 900: —
896. »Joh. 1: 21» 10: —
898. K. P., Norderön, gm A. O. 10: —
899. A. O., d:o 30: —
900. Ynglingaavdeln:s bibelkrets inom Jkpgs Kristl. Ynglingafören., till Åke Haglunds underh. 50: —
901. Stora Bölö Arbetsfören. 20: —
902. Grebo Missionsfören., till Nath. Engbäcks underh. 175: —
903. H. R., Sollefteå 15: —
904. I st. för blommor vid O. Carléns bår, Skövde 3: —
905. »En liten Länk», till missionärernas utresor 50: —
906. E. S., Björköby 15: —
907. Vänner på Missionshemmet, Duvbo, i st. för blommor vid Oscar Carléns bår 20: —
908. A. o. M. L., till d:o 5: —
909. D. M., Sthlm, till d:o 5: —
910. O. G., Grycksbo, till d:o 5: —
911. L. o. H. B., till d:o 5: —
912. »Herren känner de sina», en blomma vid d:o 5: —
917. M. N., Örebro, en liten blomma på d:os grav 5: —
918. F. o. T. B., Broddetorp, i st. för blommor på d:os bår 10: —
919. E. E., Mariestad, födelsedagsblommor, till missionärernas utresor 20: —
920. S. N., Skellefteå, »till Oscar Carléns minne» 50: —

921. Tackoffer vid Minneshögtiden i Immanuelskyrkan, Skövde, efter Oscar Carlén 87: —
922. »Tackoffer» gm A. K., Strängnäs 10: —
923. Visby Femöresfören. till evangelisationsarbetet 21: 75
924. H. L., Sthlm 50: —
925. D. B., i st. för blommor vid Oscar Carléns bår 5: —
926. A. o. F. G. D., Lundsbrunn, till d:o 10: —
927. K. N., Gbg, till d:o 10: —
928. M. O., Falun, »Skuldoffer» 10: —
929. J. o. F. O., Falun 30: —
930. Onämnd, Kristianstad 25: —
931. E. H., Hidingebro, i st. för blommor vid Kom. Joh. Falks bår 25: —
933. Koll. i Brunnskyrkan, Holsbybrunn 134: 31
934. A. J., Kinnemalma, i st. för blommor på Oscar Carléns grav 10: —
935. Från Offerstunden på Mauritzberg 29/7 2,000: —
936. E. o. E. Ekberg, Mariestad, i st. för blommor till minne av Oscar Carlén 10: —
937. E. F., d:o, till d:o 5: —
938. A. o. E. H., Axvall, till d:o 5: —
939. A. o. L. L., Mariestad till d:o 5: —
940. E. A. o. E. J., Vetlanda, till d:o 15: —
941. P. H:s arvode 23: —
943. M. L., Värna, i st. för blommor till Oscar Carléns minne 10: —
944. A. E., Duvbo, till d:o 5: —

Kr. 5,692: 01

Särskilda ändamål.

862. A. G., Lindesberg, för verks. i Mienchih 50: —
863. C. J-s, Bankeryd, till Hugo Linder att anv. efter gottf. 5: —
864. D. A-n, Torsvik, till d:o 5: —
865. A. F. L., Huskvarna, till d:o 5: —
870. Norra Skärstads kristl. ungdomsfören. till evang. underh. 75: —
871. N. P., Storhögen, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. 10: —
876. A. K., Mörlunda, till Elsie Bergquist o. C. Bergling, till d:o 30: —
883. E. P., Västerås, till I. Ackzell, till d:o 6: —
884. Kinakretsen i Habo till Barnh. i Sinan 200: —
890. M. H., Stensjön, till J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 20: —
897. En missionsvän till I. Ackzells hjälpverksamhet, gm R. R., Falsterbo 10: —
912. E. o. M. F., i st. för blommor vid Oscar Carléns bår, till verks. i Juicheng, enl. fru G. Carléns gottf. 10: —
914. »Svensk kvinna», till Ida Ringberg, för någon kineskvinna 22: —
915. L. K., Klintemåla, till Maria Pettersson att anv. efter gottf. 20: —
916. D:o till Ingrid Berg, till d:o 5: —
932. R. F., Malmö, till W. Bergling, att anv. för evangelii verk 25: —
942. Oscar o. Gerdas sparb. att anv. till arb. i Juicheng 14: 60

Kr. 512: 60

Allmänna Missionsmedel 5,692: 01
Särskilda ändamål 512: 60

Summa under juli månad 1933: Kr. 6,204: 61

Med varmt tack till varje givare!

»Vad gott var och en gör, det skall han få igen av Herren.» Ef. 6: 8.

NÖDHJÄLPSMEDEL.

K. K., Nye, 10: —; M. R., Holsbybrunn 4: —; S. F., Solberga, 5: —; Koll. vid Kinalänkarnas möte i Gbg 10/6, 117: 10; M. S., Sthlm, 300: —; J. G., Vadstena, 25: —; V. P., Hälsingborg, 10: —; G. A., Asklanda, 100: —; S. F., Solberga, 3: —; E. M. J. o. B. L., Kumla, 20: —; I. F., gm A. K., Strängnäs, 3: —; R. F., Malmö, till D. E. Bergling, för lindrande av nöden bl. kvinnorna 25: —; G. E. A., Tånnö, 5: —; K. J., gm d:o, 5: —.

Summa Kr. 632: 10

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1933 i sin 38:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Oscar Carlén †. — Två hemförlovade ombud. — Mauritzberg. — Från Red. och Exp. — Från Göteborg. — S. M. R:s Bibel- och Ungdomsveckor. — Från missionärerna. — Vi bedja för litet. — Statistik. — Redovisning.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 14. ÅRG. 38. 10 SEPT. 1933. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Från fröken Hanna Lundbergs avskiljning till missionär i Gråmanstorps kyrka den 3 sept. 1933.

Bibel- och Ungdomsveckan på Säter vid Jonsered.

När vi nu se tillbaka på »säterveckan», tycka vi nästan, att den var en enda underbar, lång söndag, ty Guds Ande vilade så stilla över oss alla under hela tiden. Redan från första stund kände vi oss som en enda stor familj. Det föll sig så förunderligt lätt att bli stilla och bara lyssna till vad Gud hade att säga. Han hade säkert något att säga var och en av oss.

Liksom profetens liv var ett liv i tro så kan man sätta hela denna bok under rubriken tro. Vi fingo under dessa stunder följa Habackuks trosvandring från det ängsligt frågande stadiet (1: 2) »Huru länge, Herre, skall jag ropa», till det verkligt trosvissa (3: 18) »Likväl vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud». Hur ofta förnimma inte vi

Deltagare i mötena på Säter vid Jonsered aug. 1933. Foto M. Lindén.

Man kände att Gud var nära, och att mycken bön låg bakom denna bibel- och ungdomsvecka. Redan välkomstmötet var rikt på välsignelser och gav förhoppningar, som i överflödande mått blevo infriade.

Morgonbönerna leddes av de fyra nya missionärerna och voro stilla, givande stunder inför Guds ansikte.

*

Under bibelstunderna, som leddes av Martin Lindén, fingo vi genomgå en för oss ungdom mindre känd bok, nämligen profeten Habackuk.

på samma sätt vår klentro, men med Guds hjälp kan även vi komma därhän att vi lova och prisa Herren. De olika trosstadier vi stannade inför voro den frågande, lyssnande, väntande och den triumferande tron.

Först framhölls att den engelska bibeln nog ger den rättaste översättningen av Hab. 1: 1, där det står: »Detta är den börda som profeten Habackuk såg», ty var det inte en börda för honom att frambära ett domens budskap till sitt folk. Då vi fråga »varför» och »huru länge, Herre», få vi trösta oss med att också detta är

tro, och att vi ha lov till att fråga. Habackuks förtvivlan och frågande gällde visserligen folket — och är min nästas synder mig till en börda? —, men det kan ju även vara oss själva vi rannsaka, och även det är välbehagligt för Gud. Kom inte också Johannes döparens lärjungar och frågade Mästaren: »Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?» (Luk. 7: 19, Ps. 73: 16—17, Jer. 12; 1). Det är en tröst för oss att se, att t. o. m. profeter och gudsmän ej alltid hade den barnsliga tillit, som vi så gärna ville ha. Vi undra mången gång, varför vi inte få svar på våra frågor. Frestelser eller vår synd kunna vara hinder (Ps. 66: 18, Jes. 59: 2), men svaren kunna dröja även av andra skäl.

Tre ställen, Hab. 2: 1, 2: 2 och 3: 16, handla om den lyssnande tron. Vi få ej nöja oss med att endast fråga utan måste även kunna lyssna och få bedja Gud om nåd att kunna lyssna. Hab. 2: 1 framhäver det nödvändiga sammanhanget mellan att se och att höra, »jag vill speja för att se vad han skall tala...» (jmfr 4 Mos. 23: 3—5, Hes. 3: 16, Jes. 21: 6). Hur skola vi så lära oss att lyssna? »Jag *vill* stiga upp,... *vill* speja», viljan får ej vara delad, utan må Gud hjälpa oss så att det blir ett verkligt »jag vill» från våra hjärtan. (Vi kommo osökt att tänka på den sång kören sjöng: »Jag vill, jag vill gå med dig vart du går».) »Stiga *upp* på... muren»; det gäller för oss att upplyfta själen till Gud, så att vi kunna höra (jmfr Ps. 25: 1). En barnslig förtröstan framskymtar i ordet »*vad*», ty det står ej *om* »han skall tala» (jmfr Hebr. 11: 6). Men ögat behöver vara vänt mot Gud; vi få ej låta oss störas av något annat; intet får komma emellan själen och Gud, så att sinnet blir stängt. Gud ger svaret »genom mig», men jag måste vara inställd därpå (Fil. 1: 27, Ps. 4: 5). »Hela jorden vare stilla inför honom» (Hab. 2: 20).

Lyssnande tro är delvis också väntande. Kanske man får vänta, innan man får höra, men det huvudsakliga väntandet kommer sedan man hört. Synen måste vänta på *sin* tid, ty hade den förverkligats genast hade den inte varit någon trossak, men den rättfärdige måste leva på och genom tro. Herren måste fostra oss därtill, och under väntetiden mognar ordet i våra hjärtan (Luk. 2: 51, Dan. 11: 35, 2 Petr. 3: 9, Jes. 30: 18). »Han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det» (Mal. 3: 3). Gud väntar på att få vara oss nådig, längtar därefter (Ord. 13: 12). Gud förmår och skall infria sina löften. Han som har utgivit sin son, huru skulle han kunna göra annat än skänka oss allt med honom. Om synen dröjer så förbida den, ty den kommer förvisso, och skall ej utebli.

Då vi fråga, lyssna och vänta, få vi alldeles säkert också se Gud infria sina löften. Kunna vi då annat än tacka, lova och prisa hans namn och hans vägar. Men det är inte alltid så lätt att sjunga triumferande. Av Hab. 3: 16 se vi emellertid, att den triumferande tron inte är oförenlig med fruktan och bävan för vad som skall hända. Profeten, som har blicken öppen för Guds storhet och sin egen litenhet, kan ändå triumferande tro. Han har barnets vördnad och kärlek, ej trälens fruktan. (Jmfr. Ps. 119: 120, Jer. 23: 9, Dan. 10: 8.) Markus 10: 32 visar att även lärjungarna kunde bäva inför framtiden (Joh. 11: 16). Man kan ha den triumferande tron, även om man kommer i nöd, lidande och trångmål (Job 1: 13—21). Den triumferande tron är bönegemenskap (Hab. 3: 2). Tänk om vi hade sett Gud så stor som han är; skulle vi då kunna annat än tro på hans hjälp! Tänk bara på Ps. 13: 6, som stämmer så väl samman med Hab. 3: 18 (*min* frälsnings Gud). Gud är min starkhet väl beprövad (Fil. 4: 13, Kol. 1: 11, 2 Kor. 12: 9—10), »därför vill jag hellre med glädje berömma mig av min svaghet, på det att Kristi kraft må komma och vila över mig.» Må Ef. 3: 16 bli vårt böneämne!

Habackuk lär kunna översättas med antingen »den som omfamnar» eller »den som blir omfamnad». Han omfamnade folket och dess synder så att det blev honom till en börda, men han blev också omfamnad och buren av Gud över all nöd och allt trångmål.

Lika naturligt som det är att Lisa Blom är med på en »vecka», lika naturligt är det, att hon talar om hemarbetet i S. M. K. vid något tillfälle. Vid det första av de orienterande missionsföredragen kl. 1 talade hon om »Missionstjänstens krav och välsignelse när det gäller hemförsamlingen». Men hon tyckte det var så svårt att tala om krav, när dessa alltid vända sig i välsignelse, om man då ens kunde kalla dem för krav. För det är ju som det står i Joh. 12: 26: »Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom», och vi få ju vara med och tjäna honom här hemma. Ständigt få vi ju så mycket, och när Gud välsignar våra små gåvor, då blir det, som när han välsignade fiskarna och bröden, ofta 12 korgar över. Så fingo vi då höra berättas om hur Gud välsignat S. M. K. under årens lopp, och hur han bönhört och tillgodosett behoven i långt större utsträckning än vad vi vågat hoppas eller bedja om.

Martin Lindén talade dagen därpå om de krav, som ställas på missionärer och missionärskandidaterna. Fordringarna på missionärernas utbildning få ej ställas för höga, ty det skulle då förgås så många millioner själar i Kina, medan vi förberedde missionärer här hemma. Först måste de giva sig själva helt åt Herren (2 Kor. 8: 5), så att glädjebudskapet riktigt flödar över dem. De måste vidare vara vissa på sin kallelse, att de gå den väg, som Herren har bestämt, men endast Guds ord ger verklig visshet. Gud kanske stänger en dörr, men då öppnar han en annan; »han leder mig på rätta vägar för sitt namns skull». Missionärerna måste ständigt bedja om nåd till andlig segerkraft att kunna stå emot ondskans andemakter i himlarymderna, som göra sig särskilt förnimbara i Kina. Flera andra krav fingo vi höra om, men Gud ger nya krafter för nya krav.

På fredag och lördag talade missionsföreståndare Erik Folke om missionstjänstens krav och välsignelse beträffande hednaförsamlingen. Vad vänta kineserna av oss missionärer och vad vilja och kunna vi ge dem. Kinesen undrar ungefär så om främlingen: »Vad kan han göra för mig och vad kan jag få ut av honom?» De som ha bråttom att göra vår bekantskap, vill nog ofta bara lura till sig pengar, men även dessa bli ofta fångade av Kristi kärlek. De flesta närma sig dock sakta, undrande om de skola våga anförtro den där utlänningen något. Då döma de inte efter talet utan efter livet. Evangelium omsatt i kött och blod, Jesu Kristi sinne, det är det enda nödvändiga. Kineserna födas till en fruktansvärt kärlekslös värld och därför måste kärlekens evangelium lysa från dess budbärare. Man talar så mycket om att bygga upp en kristen

Kafferast på Säter. Foto M. Lindén.

atmosfär, men vad gagnade det kineserna om de finge all världens kristna kultur utan att få Kristus själv in i sina hjärtan.

Hednaförsamlingen börjar att söka fullkomna sig för Kristi tillkommelse, och vi som ha evangelium, nåd till kärlek, hjälp till fullkomnande och längtan att kunna möta vår Frälsare, vi ha fått det ansvarsfulla förtroendet att söka hjälpa de troende där ute även med denna sak. Det är ju även ett tidens tecken att evangelium når till alla folk nu. En högt bildad kines på besök i Sverige sade: »Vi behöva framför allt helig andekraft», och hon väntade sådan främst från Norden, en rannsakande vädjan i sanning. Guds ande går före där ute och bereder vägen. Må vi då bedja att arbetarna kunna förmedla kraft till pånyttfödelse. Det ligger en outsäglig välsignelse i att få tacka Gud och bedja för arbetarna. Även Paulus tog emot och väntade på församlingarnas bönehjälp.

Gud prövar så många nu, ty vi behöva kanske en gång prövade vänner, medsyskon i den glödande ugnen. I Kina är det martyrernas tid just nu, och det är en rikedom, och det finns ännu större rikedomar att ta vara på i missionen. Paulus kände sig som gäldenär på grund av de hemligheter, som han genom Guds nåd hade fått (Ef. 3: 2, 4 o. 6). Om Jesus vill ge förtroende och ha förtroende, så vill han också dela lidandet med oss. Gud vill ha modershjärtan, som föda fram barn »till livet, intill dess Kristus har tagit gestalt i dem» (Gal. 4: 19, Kol. 1: 24). Den enda drivkraft, som kan göra en missionär och en missionsvän, är Kristi kärleks tvingande makt.

Vad väger nu tyngst, kravet eller välsignelsen? I hela bibeln finns visserligen inte ordet krav, men allt som kan kallas krav eller offer är *bara välsignelse.*

*

För missionsvänner, åtminstone S. M. K:s, finns det knappast något roligare än att få höra om Guds ords innebodde växtkraft i hedningarnas hjärta och hans hjälp och ledning för sina tjänare. Detta fingo vi höra om under missionsstunderna på eftermiddagarna. Hur grep oss inte fru Hahnes berättelse om väckelsen bland de troende där ute. »Är du född på nytt-», så ljöd frågan, som hade väckt oro, ångest och nytt liv där. Gud give att den och dess verkningar måtte fortplanta sig även här hemma (Joh. 3: 3)!

Fröken E. Sjöström berättade om hur en mandarin blev frälst, medan han satt i fängelse, så att hans själsliga bojor löstes före de kroppsliga, i enlighet med Pauli ord om att vi skola tänka på dem som äro fångna såsom vore vi deras medfångar. På fredagen fingo vi del av några av fru Mimmi Folkes underbara livserfa-

Sångkören. Foto M. Lindén.

renheter. Fru Dagny Berglings ord: »Sätt mig så jag ser dig, Jesus!» och »Fader vår» genljödo ofta i våra öron under de följande dagarna och göra så ännu. Man kan få se gamla kineser stråla av en inre fröjd, sedan de riktigt med hjärtat fått lära sig att bedja »Fader vår».

Lördag eftermiddag talade fru Gerda Carlén om sin älskade makes, missionär Oscar Carléns, sista tid här nere och hans stilla bortgång. Den stunden var alltför gripande för att kunna beskrivas här. Hela hans liv var nitälskan för själars frälsning och en lovsång till Herrens förhärligande, och hans sista ord, hörbara för människor, voro: »Tack och lov!» Vi hade fått besök av doktorinnan Guinness från London. Hon kunde tala, och det med kraft. Hon betonade, att om vi också inte gick ifrån »veckan» med kallelsen till Kina eller något annat missionsfält, så ha vi en ändå större kallelse, nämligen till Guds stora åker, som är hela världen. Men vi ha lov att sätta in vår kraft på endast ett fält, en uppgift. Guds ords säd ha vi fått att kasta ut. Tro vi så på dess kraft, att vi veta, att den verkar, antingen vi tala god eller dålig svenska eller kinesiska? Men också rikets barn är den goda säden, som Gud kastar ut för att bära frukt, ut på den stora åkern, hela världen. Vi måste ha visshet om, att där vi stå i livet, där har Gud ställt oss. Gud vill utrusta varje sin tjänare med sin Ande, så att han kan vittna, var han än står. Joh. 7:38: »Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger». Om vi till ordet *kraf* (gammalstavning) sätta ett *t*, så få vi ett ord, som står på otaliga ställen i bibeln, nämligen ordet *kraft*.

Under kvällsmötena på Säter fingo vi ett par kvällar höra de nya missionärerna tala om sin kallelse. Det var något särskilt med kvällarna där, ty då brukade ordet lämnas fritt. Alltid var det någon, som hade något att säga eller fick nåden att vittna om Frälsarens verk med sin själ. Då hade vi även en dyrbar bönestund, och så sjöng vi förstås. Aldrig behövde Martin förgäves fråga: »Var det någon, som hade någon sång att föreslå? — eller något vittnesbörd?» Ofta tyckte jag, att sångerna blevo till riktiga vittnesbörd de med. Att det brukade bli rätt sent, innan vi bildade ring och sjöng »länksången» och läste »Fader vår» som avslutning behöver väl knappast sägas.

Så kom även på Säter lördagsaftonen med den heliga offerstunden. Vår käre missionsföreståndare talade om att vi hade fått nåden att sitta vid Jesu fötter och utvälja och ta emot den goda delen. Vi hade fått sitta och lyssna så ostörda hela veckan. Nu skulle vi också bryta alabasterflaskan åt Jesus, ge honom det dyrbaraste vi ha. Det är en dubbel nåd.

Det kan vara många som inte förstå oss, då vi ge något åt Jesus, men det är en avundsvärd nåd att få göra något för honom. En dag skall komma, då vi inte ha någon möjlighet att göra något för honom; skall då Mästaren få viska till oss: »Du gjorde det åt mig.» Ofta prövas vi av objudna gäster, som heta klentro och otro, men Herren skall hjälpa oss fram. Under 46 år har han på ett underbart sätt hjälpt Sv. Missionen i Kina genom hinder, som ibland sågo oöverstigliga ut, men som ha blivit öppna portar.

Därefter talade Lisa Blom. Jesus står nu här och säger: »Kommen till mig i alle som arbeten och ären betungade.» Det är att komma i Jesu egen frälsarefamn. Vill du gå i hans fotspår fram till offerskålen, men det innebär att vi få gå till honom med allt. Förr blir det aldrig riktig frid i ditt hjärta. Den synliga delen av offret är inte det viktigaste utan ett annat heloffer vill han se där, dig själv utan förbehåll. Och vi tänka alldeles särskilt, som vi bruka göra under dessa offerstunder, på missionärsbarnen och bedja för deras offer, och att de må vinnas helt av honom.

Rad efter rad reste sig så och gick fram till det lilla bordet med offerskålen och ut på gräsplanen bakom huset, där vi togo i ring och sjöngo några sånger,

tills vi fingo komma in och höra resultatet (kr. 1,292: 65).

Söndagen, sista dagen i högtiden, blev strålande vacker. Men då förmiddagens gudstjänst hölls utomhus, kom det några regndroppar mot slutet av mötet, nästan alldeles som på Mauritzberg. Missionsföreståndare Folke höll en kort men allvarlig och gripande predikan över dagens högmässotext, Matt. 11: 20—24. Det är domsord, som gälla oss och hela vårt folk och som bringa oss på knä. Ha vi tagit emot Jesu nåd, så vill han i dag säga till oss: »Hur är det med din första kärlek? Du har väl inte övergivit den?» Ha vi obotfärdiga hjärtan, så behöva vi verkligen höra Jesu dom. Men det finns också enfaldiga hjärtan, som det står om i 25:e versen, som sluta sig till hans hjärta. Om vi kunna bli enfaldiga, så skola vi bli saliga och rika, få Johannes nåd att känna Kristi kärleks värme. Vi skola få se ännu djupare in i Guds outgrundliga rikedomar.

Sedan sjöngs en sång av kören, som visserligen ej bestod av så många som på Mauritzberg, men som ändå var så glad att få sjunga till Herrens ära. Och så fick vi höra missionär Hahne tala om våra skulder och tillgångar.

Det står i boksluten för S. M. K.: »Skulder inga». Måtte det få stå så även i vårt bokslut med Gud. Om vi bara vilja gå till Jesus med vårt skuldebrev, så utplånar han det. »Handskriften» är naglad vid korset (Kol. 2: 14). Om vi nu inga skulder ha till *Gud*, så ha vi heller inga till köttet (Rom. 8: 12, ty 8: 2).

Ha vi inga skulder, så ha vi så mycket större tillgångar. »Nu lever icke mera jag, utan Kristus lever i mig», är inte det en stor tillgång att glädjas åt. Det har kommit en starkt beväpnad man och tagit mitt hjärtas hus i besittning. Herren bara väntar på att få förlåta en arm syndare, (men han måste vara utarmad, äga intet i sig själv). I himlens sannskyldiga tabernakel sitter en Överstepräst, som försvarar oss och är rättfärdig för oss orättfärdiga (Hebr. 8). Gud har sänt sin Sons Ande till var och en som tagit emot Jesus helt (Gal. 4: 6). För varje stund få vi på nytt öppna för Jesus och bli mättade vid hans rika bord. Andens ämbete är att föra med sig hela Jesu rikedom till själen.

Från söndagens förmiddagsgudstjänst. Foto M. Lindén.

När våra tillgångar överstiga skulderna så här mycket, skulle vi då inte ha tillräckligt att göra affärer med, att vittna med. Låt oss giva för intet, vad vi fått för intet.

På söndagseftermiddagen talade åter missionär Hahne över Juda brev, verserna 1, 20—21 och 24—25. Upptagna i Guds, Faderns, kärlek äro de som äro utvalda, kallade av Jesus och inneslutna i hans armar. Bevarade åt Kristus, det bli vi,

bara vår håg förblir odelad för honom. Han nitälskar för sin brud och tål inte att vi dela vårt hjärta.

Han som förmår bevara oss och har börjat ett gott verk i våra hjärtan, han skall ock fullborda det. Måtte vi oftare säga: »Han förmår»! »Uppbyggen eder på er allra heligaste tro och bedjen i den helige Ande och bevaren eder så i Guds kärlek.» Endast om vi givit Jesus tillfälle att bevara oss, kunna vi vara rättfärdiga och hålla hans bud. En ung kvinna, som satt på ett tåg i vit klänning med blommor i knät, sade till några närgångna ynglingar, endast: »Jag är brud», och de drogo sig skamsna tillbaka. Må vi följa kvinnans exempel, och må vi alla bli bevarade åt Kristus som hans brud!

Efter missionär Hahne talade »storemor» på sitt stilla, övertygande sätt. I dessa dagar tycker man sig ha svårt att se Gud och hans ledande hand bakom det som händer och sker ute i världen, men på vår expedition få vi ju dagligen bevittna, huru Fadern alltjämt verkar. Och man måste instämma med Joh. 5: 17: »Min Fader verkar ännu alltjämt; så ock jag», när man hör Lisa Blom berätta om S. M. K. Men även på expeditionen komma de två gästerna klentro och otro på besök. Det ligger nära till hands att tänka: »Skall Herren verkligen hjälpa nu?» eller »Skall vi våga be om mera nu?» Men Gud hjälper och ger kraft att gå igenom även sådana trosprov. Gud hör bön, och när vi bedja i tro, då få vi ofta i detalj vad vi bedja om. S. M. K. är verkligen en bönhörelsernas mission. Hur förundras vi inte, när vi ser, hur Gud verkar i barnahjärtan, så att de ge alla sina sparbankslantar åt missionen, eller stoppa pengar, som annars skulle gått till gotter, i missionssparbössan. Ja, vi behöva sannerligen be Gud om renade händer och renade hjärtan, när vi få ta i sådana underbara offer!

Så kommo vi även denna vecka till avskedsmötet. Många göteborgare hade infunnit sig till detta och salongen på Säter var fullsatt. Först tackade missionsdirektor Folke husmor och kökspersonal för deras tysta och trogna tjänande. Vårt allmänna tack till dem blev ett spontant och ljudeligt: *»Tack för maten.»* Han gav även det ordet: »Bröder, älsken varandra!» Det ordet är just betecknande för S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor, men må vi även praktisera det i vårt dagliga liv. Vid mötets början var det någon som önskade, att vi skulle få ha endast stearinljusbelysning, och mycket riktigt, rätt som det var, slocknade det elektriska ljuset. Vi sutto där i mörkret och väntade att ljuset skulle återvända, men förgäves. Och så fingo vi fortsätta mötet vid ljuset från ett par stearinljus. För flera kanske just detta blev till en hjälp, ty det var många som hade något att säga, och Gud manade att ge ut av överfyllda hjärtan. Sist hade vi en bönestund. Dessa möten bli så heliga stunder, att man knappt kan tala om dem, som missionsföreståndare Folke vid något tillfälle yttrade.

Må Gud få fullborda sitt påbegynta verk i våra hjärtan, och må vi ej heller glömma det minnesord, som en av deltagarna gav: »Varen trofasta intill döden, så skall jag giva eder livets krona.»

O. & G. G.

Nya missionsarbetare.

Såsom synes av en artikel på annat ställe i detta nummer av vår missionstidning avskiljdes den 13 aug. Arvid Hjärtberg från Eksjö till Sv. Missionens i Kina missionär.

Arvid Hjärtberg föddes i Eksjö den 31 maj 1898. Han har åtnjutit förmånen att få växa upp i ett gudfruktigt hem och fostras av föräldrar, som i all sin vandel sökt göra Guds vilja. Fadern, muraremästare F. A. Hjärtberg, avled år 1932, under det att modern, f. lärarinnan, fru Amanda Hjärtberg, ännu lever.

Han avlade realskolexamen i sin hemstad år 1914 samt genomgick sedan där kurser i en teknisk aftonskola, samt vid en handelsskola. Han hade därefter anställning på ett tidningskontor och i en spannmålsfirma innan han inträdde så-

som tjänsteman vid Göteborgs Handelsbank, där han erhöll ordinarie befattning 1918 och 1926 blev kamrer vid avdelningskontoret i Hunnebostrand.

Arvid Hjärtberg.

Redan tidigt avgjorde Hjärtberg sig för att vara Herrens tillhörighet, och inte en dag gick utan Guds ords läsning och bön. I Eksjö ägnade han sig också särskilt åt arbetet bland missionsförsamlingens juniorer och var under några år ledare för detta arbete. Bankarbetet tog emellertid mer och mer hans intresse, och han älskade det. Dock oroades han ibland av tanken: »Tänk om Gud behöver dig i sitt arbete bland hedningarna!» Det hjälpte ej att han försökte svara: »Jag ger ju så och så mycket till missionen, och jag försöker ju leva såsom ett Guds barn.» Han kunde icke få frid förrän offret var gjort. Gud visade så småningom, att hans viljas väg ledde till Kina.

Vintern 1932—1933 bedrev Hjärtberg studier vid Kina Inlandsmissionens utbildningshem i London.

* * *

Ännu en ny missionsarbetare hava vi nu glädjen få presentera, nämligen fröken Hanna Lundberg, som den 3 dennes avskiljdes till S. M. K:s missionär.

Hanna Lundberg föddes den 8 dec. 1909 i Råå fiskeläge. Hennes far, som var sjökapten, omkom vid ett skeppsbrott i Ålands hav 1911, och året därpå dog hennes mor. De fem syskonen måste då skiljas, och Hanna kom till Klippan, där handlanden Otto J. Lundberg och hans hustru blevo hennes fosterföräldrar. Även där mötte emellertid sorg. Fosterfadern dog 1919 och fostermodern 1927. Hanna fick emellertid ett hem hos en syster till fostermodern.

Båda fosterföräldrarna voro avgjorda kristna och sökte visa fröken Lundberg vägen till den Gud, som blivit dem så dyrbar. Inom K. F. U. K. fick hon också mottaga andliga impulser redan från fjortonårsåldern, då hon deltog i ett K. F. U. K.-läger vid Solbacken i Åhus och personligen kände huru hon ställdes inför Jesus Kristus. Redan då hon var mycket ung mötte henne också missionskallelsen, som hon dock först försökte bekämpa, emedan det ej var den vägen hon själv tänkt att få vandra. Vid ett nytt ungdomsläger på Solbacken fick hon nåd att släppa allt eget och böja sig inför korset. Missionskallelsen förnyades också och snart visade Gud, att kallelsen gällde Kina.

År 1926 avlade Hanna Lundberg realskolexamen, och åren 1929—1931 genom-

Hanna Lundberg.

gick hon Hallands läns småskoleseminarium i Halmstad. Hon tjänstgjorde $^{8}/_{2}$—$^{10}/_{4}$ 1932 såsom sjukvikarie vid Klippans folkskolor.

Hösten 1931 genomgick fröken Lundberg en kurs vid Ev. Fosterlands-Stiftelsens Bibelinstitut, Södertälje, och läsåret 1932—1933 studerade hon vid Kina Inlandsmissionens utbildningshem för kvinnliga missionärskandidater i London.

*

Så komma de unga villigt, då Gud fått helt hand om dem, och vi ha stor anledning att till Gud frambära tacksägelse för dem. Må vi också komma ihåg vår kallelse att bära dem i förbön, och må vi då även bedja Gud förse med vad som behöves för deras utrustning, utresa och underhåll, ja, att Herren i nåd fyller *alla* deras och Missionens behov. »Också I stån oss ju bi med Eder förbön. Och så skola många frambära tacksägelse för oss, för den nåd, som genom mångas böner har kommit oss till del» (2 Kor. 1: 11).

M. L.

Missionärsavskiljningarna i Eksjö och Klippan.

Att det var många av Missionens och Arvid Hjärtbergs vänner, som tänkte på hans högtidsdag i Eksjö, söndagen den 13 aug., det fingo vi erfara på många sätt.

Vi som kommo från Stockholm för att vara med om avskiljningen möttes vid tåget på lördagskvällen av många vänner. En del av dem skulle bli värdfolk för oss och dem av de våra, som från andra håll kommo till Eksjö.

Vi fingo stiga upp i en buss och åka ut till det Hjärtbergska hemmet i Dallunda, det hem, som stått öppet för så många av Herrens vittnen från olika håll år efter år, och där många höglider firats. Men en sådan högtid som denna hade det ändå ej förr varit.

Fru Hjärtberg var så underbart stilla, man märkte att modershjärtat inför Gud gjort sitt offer och att det hjärtat nu var fullt av tack till honom för att gåvan var mottagen. Vi ha ett ljust minne av vår vän Arvid med sin mor och sina syskon från den kvällen.

Fest var det ute och inne och glädje var det också. Men kvällstimmarna gingo fort och rätt vad det var kom den fina bussen och förde oss till de olika hem, som så kärleksfullt öppnats för oss resenärer.

Det var en underbart vacker dag, söndagen den 13 aug. På f. m. predikade d:r Fries och missionär Aug. Berg. D:r Fries talade över den härliga missionstexten i Hesek. 47, om Tempelkällan, och missionär Berg hade sin text ur profeten Jona bok. Mycket folk hade samlats då, men vi anade nog, att det skulle bli ännu flera på e. m., ty då var ju avskiljningen. Och det samlades en väldig skara. Den vackra missionskyrkan, nu vackert dekorerad, var överfull. Där voro vännerna från Eksjö och från olika trakter av Småland, en bedjande vänneskara, som slöt upp kring den unge missionären. Efter ett par olika anföranden började den högtidliga akten. Missionsföreståndare Erik Folke läste Joh. 20: 21 och talade så innerligt och gripande till Arvid, särskilt över Jesu ord: Frid vare eder. Det var en sådan stillhet i den stora församlingen då Arvid Hjärtberg bekände sin tro, avgav sitt löfte och böjde sina knän för att under bön och händers påläggning bliva invigd för missionstjänsten. Så gåvo de assisterande honom var sitt minnesord, och invigningen var över. Men det kom ett tillägg, som grep oss alla. Fru Hjärtberg steg upp och läste ett par verser för sin son, och så avslutade hon med orden i 2 Tim. 2: 1: »Så bliv nu du, min son, allt starkare i den nåd, som är i Kristus Jesus.»

De hade en så god sångkör i missionskyrkan, och de sjöngo så underbart vackra sånger både på för- och eftermiddagen. Alla hjälptes åt att göra allt de kunde för att denna dag skulle bliva vad den blev. Och vi känna oss vissa om att ännu flera vänner än Kinaföreningen i Eksjö skall följa Arvid i trogen förbön, ja, göra vakttjänst. Efter avskiljningen blev det kaffedrickning och samkväm, och kl. 8 började så ett nytt möte, då Arvid Hjärtberg berättade om Guds ledning med ho-

nom och hans liv, varefter flera missionärer talade.

Så var denna högtidsdag slut, och vi säga med psalmisten: »Tacken Herren, ty han är god.» Med underbara gärningar har han bönhört oss.

*

Söndagen den 3 sept. skulle Hanna Lundbergs avskiljning äga rum i Klippan. Men den högtiden började redan den 1 sept. På K. F. U. K., där Hanna varit med som liten flicka och fått många och djupa intryck, där mötte en talrik skara upp på fredagskvällen för att liksom inviga den stora högtiden. Vi kommo dit bedjande att få se något av Guds härlighet, och jag tyckte, att mycket av den uppenbarades redan första kvällen. De älskade vännerna i Klippan hade alla hjälpts åt, tyckte vi oss märka, att både bedja och arbeta för denna missionärsinvigning. Och nog önskade jag att riktigt kunna skildra huru underbart allt blev. Gud är en bönhörande Gud.

På lördag e. m. var en särskild bönestund anordnad på K. F. U. K. Det grep mig att höra så många av dessa unga vänner bedja för Hanna och för varandra; bedja att Gud skulle hjälpa dem att leva ett liv som vittnade om den Frälsare, som lidit och dött för dem. Så på kvällen var det möte i Luth. Missionshuset. Där hade kärleksfulla händer prytt så vackert, och fullsatt var det med mest unga människor. Sådana syner glömmer man aldrig, och de bli om och om igen ämnen för tacksägelse. Vi förstode, att vår Hanna var älskad, och att här i Klippan är en stor skara, som vill stödja henne i kärlek och förbön. Lördagen var lite grå och regnig men o, vad det bads om vackert väder för söndagen! Och en riktigt solig vacker dag blev det. Kl. 11 f. m. var ånyo samling till bön på K. F. U. K. Då hade det kommit en stor skara gäster från Kristianstad, Malmö, Lund, Ystad och Hälsingborg. Vilken stilla fröjd och vilken helig förväntan det var! Bönestunden var mäktig, — — och så började vandringen och bilskjutsarna ut till Gråmanstorps gamla, vackra kyrka. Där började högmässan kl. 2 med predikan av sekr. Lindén.

Omedelbart efter högmässans slut skulle avskiljningen äga rum. Det är gripande, oförgätliga stunder dessa högtider. Missionsf. Erik Folke talade till Hanna över Ps. 32: 8: »Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig.» Det ordet hade fått vara en hjälp för Hanna många gånger, nu fick hon det på denna sin stora högtidsdag. Det vackra templet var så fullsatt det kunde vara, men en stor stillhet rådde hela tiden. Den unga missionären bekände sin tro och böjde knä vid samma altarrund, där hon konfirmerats, för att nu under bön och händers påläggning få sin avskiljning för den gärning, som Herren Gud kallat henne till. Hon hade lagt sig själv på offeraltaret, och förnummo vi ej, vi som voro med, att flera unga liv lades ned där till tjänst, när Gud vill bruka dem.

Helig, helig är Herren Sebaot, det hade ljudit från altaret, vi förnummo hans heliga närvaro, och det var med jubel vi sjöngo: »Herren vare tack och lov. Halleluja, Halleluja, Halleluja.» — Högtiden i kyrkan var så slut, men vi fortsatte i kyrksalen i Klippan efter en gemensam middag, en fest- och kärleksmåltid, där väl alla de långväga gästerna och många av Klippevännerna togo del.

I kyrksalen höll vår Missionsföreståndare ett missionsföredrag och Hanna Lundberg talade om huru Guds goda hand dragit henne till sig och fört henne på den väg, han vilte hava henne, och om huru lycklig hon nu kände sig över att hava fått lägga sitt liv i Guds goda händer. Hon hade fått nåd att säga ja till Guds kallelse, och hon tackade alla som bedit för henne ända sedan hon var en liten flicka. Både på K. F. U. K., Missionshuset och här på kyrksalen var det prytt med blommor och sångkören sjöng så vackert. Denna stora kyrksal var också fullsatt av åhörare. Give Herren Gud växt åt utsädet. »Äran, äran, den skall Jesus ha — — —».

Stora offergåvor framburos både i Eksjö och Klippan till hjälp för utresorna. Det är stort att vi så få känna att gärningen är gemensam. Gud vare tack för alla dessa älskade vänner, som tagit del i högtiderna och i offergärningen!

Lisa Blom.

Missionstidningen Sinims Land.

Under sommarmånaderna, juni—september, kommer Missionstidningen Sinims Land i år, i likhet med föregående år, att utgivas med endast ett nummer i månaden.

Familjenytt.

Från Kina har ingått meddelanden om att åt missionärsparet *Elsie* och *Carl Johan Bergquist* den 6 sistlidne aug. föddes en duktig flicka.

Vi begagna tillfället att uttala vår varma lyckönskan. Må Guds rika välsignelse vila över hela familjen!

Utresande missionärer.

Fröken *Maria Nylin* och våra fyra nya missionärer: *Margit Eriksson, Hanna Lundberg, Astrid Löfgren* och *Arvid Hjärtberg* komma v. G. att utresa till Kina med ångaren »Saarbrücken» från Genua den 14 nästkommande oktober. Avresan från Stockholm sker tisdagen den 10 oktober, med tåg som avgår kl. 22 från Stockholms Centralstation.

Välsigne Herren dessa våra missionärers återstående tid i hemlandet, deras utresa och deras ingång i Kina! Må de få vara inneslutna i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förbön!

Välkomst- och avskedsmöte.

Missionärsparen *Axel* och *Anna Hahne* samt *Henrik* och *Hilma Tjäder* komma v. G. att hälsas välkomna till hemlandet vid ett möte på *K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35, Stockholm, *måndagen den 9 oktober kl. 7 e. m.* Vid samma tillfälle få vi säga farväl till här ovan nämnda missionärer, som påföljande dag lämna Stockholm för att utresa till Kina. Kaffe och te serveras mot vanlig avgift efter mötet i hörsalen.

Föregående lördag, alltså den 7 okt. kl. 7 e. m., anordnas nattvardsgång i Betlehemskyrkan med skriftetal av pastor *Joh. Hagner*. Missionens vänner hälsas varmt välkomna till dessa möten.

Kinalänkmöte.

Kinalänkarna i Stockholm inbjudas härmed till en stunds samvaro med varandra och de utresande missionärerna på *S. M. K:s Exp.*, Drottninggatan 55, 3 tr., *söndagen den 8 oktober kl. 1 e. m.* Obs.! Tiden för samvaron är på middagen, ej, såsom annars varit brukligt, på kvällen. Välkomna!

Bönemöten för S. M. K.

Fr. o. m. *tisdagen den 26 sept.* hålles v. G., såvida ej annorlunda meddelas, t. o. m. tisdagen den 12 dec. *varje tisdag kl. 7 e. m.* bönemöten för Sv. Missionen i Kina i »Kinarummet», Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm.

De bönemöten, som i våras höllos på Svenska Missionens i Kina Expedition varannan fredag kl. 2 e. m., fortsätta v. G. med början *fredagen den 22 sept. kl. 2 e. m.* De närmaste fredagarna, som detta möte hålles, blir alltså fredagarna den 22 sept. och den 6 okt.

Må dessa våra bönemöten bliva så väl besökta som möjligt, och må nåds och böns Ande under dem utgjutas över oss!

Från en resa i Shensi.

Av *Olga Styrelius.*

Älskade vänner! Herrens Jesu frid!

Tänk att det i dag är Kristi Himmelsfärdsdag, och att i dag då också många av Eder äro samlade till missionsmöte i Stockholm, där ni alldeles säkert komma ihåg oss härute i edra förböner. Vad

tryggt det är att veta det, då man känner sig trött och dålig som jag gjort i dag. Just nu känner jag mig bättre, och vill därför passa på att skriva. Jag har haft så ont i huvudet i dag och trött i hela kroppen. Har gjort vad jag mycket sällan gjort, legat en timme på förmiddagen, ja jag måste lägga mig efter middagen också, ty jag kände mig så trött och huvudet bara värkte.

I går hade jag en ansträngande dag, och kanske jag förtog mig. Det var ju så mycket som låg efter nu sen vi kommo hem från resan. Den starka solhettan kanske också har gjort sitt till, att jag har ont i huvudet, ty jag var nog inte så försiktig i går, då jag sprang ut och in och solade ylle.

I måndags, den 22, var det min födelsedag, och jag hade planerat att göra det litet trevligt för skolbarnen nu innan skolan slutar, så vi hade en utflykt tillsammans till ett tempel vid bergets fot, ungefär en sv. mil härifrån. Både goss- och flickskolorna voro med, samt lärare, evangelister, två äldste och en bibelkvinna samt vi själva. Vi fingo en mulen dag, så det blev ej så varmt, och det voro vi så tacksamma för. Hade kaffebröd och litet kakor med och kokade tevatten däruppe, togo fotografier, sjöngo, läste Guds ord och hade det riktigt trevligt. Alla voro nöjda med sin eftermiddag. Orsaken, d. v. s. att det var min födelsedag, visste ingen av dem, och det tyckte jag var det bästa, ty eljest hade de känt att också de måste göra något, nu behövde de ej det.

Vi kommo hem från vår resa i Shensi den 19 maj, och som jag tror, att det kanske intresserar eder, att höra om den, vill jag berätta litet. Andra skriva säkert om stormötena, så jag skall försöka att ej ingå i några detaljer.

Härifrån reste vi på långfredagen, för att hinna till Tungchow till påsk. Som det hade regnat duktigt dagarna förut voro vägarna ofarbara för buss, så vi reste kärra till floden, och kommo till Tungkuan lyckligt och väl på e. m. samma dag. Nästa dag, d. v. s. lördag, var det regnväder, men som körkarlen inte var ovillig att gå, reste vi, men hunno ej fram, till följd av regnet, utan måste ligga i Chao-I, en och en halv sv. mil från Tungchow, över natten. Nästa dag voro vi riktigt tidigt uppe och kommo fram till Tungchow, långt före gudstjänstens början. Mulet hade det varit hela morgonen, men strax efter vi kommit fram började det att hällregna. Vi voro så tacksamma till Gud att vi voro »hemma». Ingeborg Ackzell hade dukat påskbord, med kycklingar och allt så trevligt. Så firade vi en glad och trevlig påskhögtid tillsammans. Ack, påsk, uppståndelsens högtid! Ingen högtid är så härlig! Sen började vi att på måndagen hjälpa till med dopklasserna, som redan pågått en vecka.

Det var många som bådo om förbön de dagarna. Det var också ömsesidig glädje att ses igen efter nära fem månaders skilsmässa. Så kom då stormötet, som pågick som vanligt i tre dagar. Mycket folk, och allvarliga predikningar, då Guds ande verkade i det fördolda, men även uppenbarligen. Varmt var det, och så trångt, dock var det mindre folk än i höstas på stormötet då. Många hade ej råd att komma, och fingo därför vara hemma. 13 personer döptes, porten gjordes trång, eljest hade nog flera blivit döpta, men de ansågos behöva prövas något längre. Flera kände det svårt att ej få bli döpta, men vi hoppas ju, att de skola stå fasta i tron, så få de väl bli döpta i höst. En del hade ju sådant som hindrade dem, t. ex. opiekrav, som de ej voro helt fria från.

Påföljande onsdag reste Nils och jag till Hoyang, till stormötet där. På torsdagen hjälpte vi till med några klasser för dopkandidaterna. Ida Söderberg var dålig, så hon hade ej kunnat ta några, men deras båda präktiga bibelkvinnor hade haft klasser med kvinnorna. Det var riktigt roligt med kvinnorna där. Stormötet började på fredagen, och Herrens ande var märkbart nära. En sådan bönens ande rådde under hela mötet. Varmt var det och trångt och kvaft blev det i ka-

pellet, som är jämförelsevis litet, mot Tungchow och Hanchengkapellen. Fullpackat var det ju och en del sutto på gården utanför. 27 personer döptes här. Ida Söderberg blev kry igen och på tisdagen den 2 maj startade vi med tre vagnar på väg mot Hancheng. Det var ju vemodigt att ej se Martin och Birgit Bergling i Hoyang, utan veta att de voro vid kusten, sjuka. Ja, Birgit är ju frisk, men hon är i alla fall borta från arbetet, också hon. Dock, hennes arbete består ju ännu främst uti att studera språket, och det kan hon ju göra där hon är. Vi hade brev från dem både till oss och till kineserna, vilket senare Nils läste upp för församlingen. Så blev det ännu mera bön för dem. Kineserna bedja ju och hoppas att de snart skola kunna komma åter. Och det göra vi alla. Må Herren styrka dem, och snart göra Martin frisk, så att de i höst kunna inträda i arbetet igen. Att vi denna gång kommo till dessa trakter, berodde på att ingen pastor fanns i distriktet. Jag följde ju mera med för Nils skull, och så kanske jag också kunde hjälpa till litet. Som sagt, vi reste till Hancheng, Ida Söderberg, Maja Lundmark, bibelkvinnan fru Kao och hennes två barn, en evangelist, två tjänare och vi två. Det hade varit så varmt, och Ida och Maja hade gruvat sig för hur varmt det skulle bli i Hancheng, så de hade klätt sig riktigt sommarklädda. Så hade vi inte mer än kommit utanför Hoyangs stad, då det började att storma och blev så hemskt kallt, att vi alla höllo på att frysa oss fördärvade! Vi, Nils och jag, hade ju bra med kläder med, ty det var kallt då vi började resan från Puchow, men Ida och Maja hade ej tagit med varmare kläder. Det var att dra ut filtar och täcken ur sängklädspåsarna och svepa om sig. Både utlänningar och kineser fingo göra likadant. Då vi rastade middag på ett värdshus, fick jag fram två vadderade västar, som Ida och Maja fingo sätta på sig, och dem fingo de gå med ett par dagar i Hancheng också. Lyckligt kommo vi emellertid fram till Hancheng, och som Ida sänt bud ett par dagar förut, voro rummen städade och vatten intaget. Vi blevo hjärtligt välkomnade där.

Vad roligt det var för mig att komma dit. Efter 22 års bortavaro! Där hade jag ju bott och verkat min första tid i Kina, d. v. s. fr. 1905—1911, då vi, Anna Eriksson och jag, måste lämna platsen vid revolutionens början. Det var kära minnen av de första åren där, med de kära syskonen R. och D. Bergling, då den nuvarande missionär Bergling, endast var en liten gosse på 2—3 år! Ja roligt var det att komma dit och uppliva gamla minnen, men endast helt få av de som då tillhörde församlingen äro nu i livet. Men det var kärt träffa dem, och första dagen gjorde jag ett besök i staden till ett par familjer, av de gamla bekanta. Intressant var det ock att träffa en del »nya» sådana som jag glömt, men som kände mig och kallade mig fröken Meng. »Jag trodde inte på Jesus då, men jag känner Eder, ty Ni var i min by och predikade, ni var och såg till min mor, då hon var sjuk» m. m. i den stilen sade flera. Här hade vi nu en 10 dagars dopklass, som vi alla hjälptes åt med. Maja Lundmark var vår duktiga husmor, som såg till att vår kropp fick näring, samtidigt studerade hon flitigt, för att kunna ta en examen före vår konferens i Yuncheng. Nils hjälpte henne litet på e. m. Också här hade vi goda möten och mycket folk. Kvinnorna voro de övervägande, här som på andra platser. Det var ju rätt många i kvinnoskolan också. 26 kvinnor döptes, och 8 män.

Medan vi voro i Hancheng, fingo vi höra, att en del rövare, kommunister, eller vad de nu voro, samlats i bergen, endast 4 sv. mil väster om staden. Det var ett par dagar före stormötets början. Det blev ju litet undran om vi skulle kunna vara kvar. Det föreslogs emellertid, att vi skulle resa så fort som möjligt efter mötet. På söndags morgon fingo vi höra att norr om stationen, på endast ¼ mils avstånd, rövare dragit iväg med folk mot lösen på natten. Då sade äldsten: »Jag är glad, att ni ska resa i morgon.» Det var ledsamt skiljas från dem, men på måndagen startade vi alla återresan till

Hoyang. Sen fortsatte Nils och jag nästa dag till Tungchow, och dagen därpå till Tungkuan, där vi hoppades träffa syskonen Tjäders, som skulle med tåget där på kvällen. Emellertid fingo vi en sjuk mula som ej orkade gå, och därtill så dåligt väder; det hällregnade, så vi kommo ej fram i tid, och kunde därför ej vinka av våra syskon, som vi hade hoppats. Påföljande dag gingo vi över floden, lågo i värdshus på natten och kommo hit i rickshas påföljande dag, fredagen den 19 maj, efter att ha varit borta jämt i 5 veckor. Herren hade givit hälsa och krafter hela tiden, endast med undantag av att jag blev dålig samma dag vi reste från Hancheng, och inte var bra under hela resan hem förrän sista dagen. Nu börjar det bli varmt på allvar.

Innan vi reste härifrån hade vi ordnat för arbetet här. Bibelkvinnorna fingo resa ut, den ena för att öppna ett vällingkök i byn Chang-Ing under 14 dagar och läsa med kvinnorna där. Och då hon kom hem fick den andra resa ut till några byar för att hjälpa de troende och predika för utomstående. Båda hade de haft det uppmuntrande, säga de. Under vår bortavaro har det också gått framåt med flickskolebygget, så att i höst hoppas vi att flickskolan skall få flytta in i ny trevlig och mera ändamålsenlig lokal. Den gamla är så rucklig nu, att man kan befara att den skall falla ned över deras huvuden. Just nu pågår exmen, och i morgon sluta skolorna här för terminen. Vetet, som såg så lovande ut på de allra flesta platser, där vi reste fram, blev skadat av den svåra blåsten och påföljande frost och kyla, den dagen vi reste till Hancheng. Skyfallsliknande regn här har på flera ställen förorsakat översvämning av vetefälten och förstört mycket, så det blir ingen god skörd i vår heller. Sorgligt! Nej, nu kunnen I vara trötta på detta långa brev, därför farväl för denna gång. Den 7 juni börjar konferensen i Yuncheng. Vi veta ännu ej var vi skola tillbringa sommaren. Kanske blir det i Yuncheng. Bedjen för oss, att vi få vara friska!

Käraste hälsningar

Tillgivna *Olga Styrelius.*

Nils hälsar.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under aug. 1933.

Allmänna Missionsmedel.

945. I. T., Mariestad, »i st. för blommor till farbror Oscars grav» 3: —
946. H. o. I. J., Gbg 30: —
947. B. o. K. L., Sthlm 25: —
949. Medel fr. Mora 21: —
950. Skärstads Södra Yngl. o. Jungfruförening 40: —
951. »Snödroppen», i Stidsvig 5: —
952. E. S. H. 25: —
953. J. L., Herrljunga, i st. för blommor vid Oscar Carléns bår 5: —
955. Åhus missionsfören. 10: —
956. E. P., gm H. O., Höganäs 25: —
957. G. S., Tillberga 10: —
958. Familjen J., Husaby, i st. för blommor på Oscar Carléns grav 10: —
959. D:o F., Herrljunga, till d:o 5: —
960. Del av testamente efter avl. F. Möller, Ställberg 2.800: —
961. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underhåll 100: —
962. K. E., G:la Uppsala 25: —
963. Från Hvetlanda, i st. för blommor vid Hanna Hoffners bår 5: —
964. »Onämnd» 15: —
965. Segerstads syfören. 25: —
966. H. o. R. A., en blomma på Oscar Carléns grav 5: —
967. Frövi Ungdomsfören. 10: —
968. Ö. H. K. U—d till C. Bloms underh. fr. Ekerda 25: —, Slättåkra 40: —, Bäckseda 50: —, Björkö 50: —, Hjältaryd 40: —, Österkorsberga 100: —, Vetlanda 150: —, till M. Lindéns underh. fr. Holsby 25: —, Björkö 50:—, Österkorsberga 50:—, till S. M. K. Bäckseda sparb.-medel 24: 50, Fifflekull 75: —, Österkorsberga 25:—, D:o sparb.-medel 15: —, Vetlanda d:o 203: 94 = 923: 44
969. A. O., Norderön 100: —
970. A. J., Brötjemark 40: —
971. G. K., Björköby 20: —
974. S. J., Örebro 400: —
975. Missionsvänner i Hassle, i st. för blommor vid Oscar Carléns bår, gm F. A. 10: —
976. M. K., Kvillsfors, en blomma på d:os grav 10: —
978. Onämnd, till fraktkostnader 2: -
979. G. B. 20: - -
980. Lanna Missionsförsaml. 5: --
981. O. A., Nyborg, gm H. I., Älgarås 25: —
985. E. A., Kvidinge 7: 75
986. H. G., Gbg 5: —
987. »Tackoffer 14/8, Jer. 31: 3» 250: —
988. Offergåvor i Eksjö vid A. Hjärtbergs avskiljning, till hans utresa 518: 37
989. En liten missionsblomma på 70-årsdagen, gm A. H., Eksjö 10: —
990. »Syskonringen i Flisby» 100: —

991. I. T. B., Alingsås, offerkuvert, gm A. J. 10: —
992. A. o. A. H., till Oscar Carléns minne 20: —
993. T. O. N., Skövde, en blomma till d:os minne 10: —
994. Offergåvor på Säter, Jonsered 1,292: 65
995. F. P., Björklinge, »med tack till Gud för gångna 80 år», till missionärernas utresor 100: —
996. V. o. V. V., Yttervik, »tackoffer», gm A. B., Skellefteå 20: —
997. »Till min väns minne» gm d:o 30: —
998. Calif. Kommittén, till N. o. O. Styrelius underh. 150: 42
999. M. K., Mariestad, till O. Carléns minne 5: —
1000. Naglarps mfg 100: —
1003. A. o. C. R., till missionärernas utresor 100: —
1005. »Onämnd» 50: —
1008. H. V., Sparb.-medel, gm A. B., Skellefteå 25: —
1009. A. M., Malmö 25: —
1010. E. F., Agunnaryd 10: —
1011. Insaml. vid missionsmöte 20—21 aug. gm E. P., Ovanmyra 22: —
1012. Koll. i Ölands Gräsgård 13: —
1013. E. G. D., Vintrosa, »ett tackoffer», gm R. A., Hovsta 5: —
1014. Missionsvänner i Hassle, i st. för blommor vid Oscar Carléns bår, gm F. A. 5: —
1015. A. O., Norderön 75: —
1016. K. F. U. K:s Centralfören., Sthlm, till Ingrid Aspbergs underh. 300: —
1017. D:o, till hjälp för Astrids Löfgrens utresa 500: —
1018. M. R., Växjö 40: —
1019. A. C., Säby, gm K. B., Tranås 5: —
1020. J. O., »ett litet tack» 30: —
1021. Hjälp till frakt 20: —
1022. Mellersta K. F. U. M:s distr. till Malte Ringbergs underh. 750: —
1023. »Onämnd» 1,000: —
1024. H. o. N. H., »en blomma på vår käre vän Oscar Carléns bår» 25: —
1026. S. N., Skellefteå, i st. för blommor på fru Maine Pehrssons bår 10: —

Kr. 10,393: 63

Särskilda ändamål.

948. I. o. S., Älgarås, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. gm H. I. 10: —
954. A. G., till I. Ackzell, för d:o 10: —
972. S. J., Örebro, till Li Pao-lo's underhåll 400: —
973. D:o, till fru Kao's d:o 200: —
977. Sabina, Karin o. Anna, till barnen i Kina 2: 25
982. J. L., till I. Ackzell för de fattiga i Tungchowfu 50: —
983. »Mormors minne», till verksamheten i Puchow 35: —
984. Stefanskyrkan i Vanadislunden, till pastor Kao's underh. 100: —
1001. A. F. G., Malmö, till evang. Siao-kao o. Wei Dien-chen's d:o 250: —
1002. A. o. C. R., till Maria Pettersson för en bibelkv. d:o 100: —
1004. Alingsås Missionsförsaml. syfören., till en skolgosses d:o 75: —
1006. A. H., Sthlm, till Kwei-lin's d:o 45: —
1007. G. B., Glasgow, till evang. d:o 1934 141: 12
1025. A. E. L., Broddetorp, till Carl Blom, att anv. efter gottf. 10: —

Kr. 1,428: 37

*

Allmänna Missionsmedel	10,393: 63
Särskilda ändamål	1,428: 37
Summa und. aug. månad 1933:	Kr. 11,822: —

Med varmt tack till varje givare!

»För Gud kan intet vara omöjligt.» Mark. 1:37.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1933 i sin 38:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25. 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Ill. — Bibel- och Ungdomsveckan på Säter vid Jonsered. — Nya missionsarbetare. — Missionärsavskiljningarna i Eksjö och Klippan. — Från Red. och Exp. — Från en resa i Shensi. — Redov. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.

N:r 15. ÅRG. 38. 10 OKT. 1933. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

»VAR ÄR EDER TRO?»

Så frågade Jesus milt förebrående sina lärjungar, som inför den hotande faran hade hängivit sig åt fullständig misströstan. Dessa hade vid den tiden vandrat länge med Herren, hört hans ord och sett hans gärningar, men de hade ännu ej nått fram till hel och full trygghet i hans gemenskap, och de kunde ännu i förundran fråga: Vem är då denne? Så trögt och senfärdigt är ett människohjärta att fatta, att en Jesu lärjunge är kallad till fullkomlig ro och vila i sin Frälsare.

Huru är det då stormen rasar på vårt livs hav? Då vår bräckliga farkost våldsamt kastas upp i höjden och ned i djupet av våg efter våg. Då en känsla av fullständig vanmakt emot dess väldiga makt griper hjärtat. Då vi ej kunna se annat än undergång, varthän ögat än spanar. Var är då vår tro? Kanske vi ej ens gjort som lärjungarna, gått till Jesus i vår ångest. Vi ha varit alltför starkt upptagna av den hotande faran och irrat hit och dit med våra tankar för att finna en räddningsplanka.

Ack, hur fjärran ligger det från oss att »se på Jesus», se på Jesus, så att vi se bort från allt annat. Hur nära ligger det ej att se på oss själva och våra omständigheter och så räkna med egna möjligheter och resurser eller ock se på våra medmänniskor och räkna med dem. Men hur ofta ha vi ej därvid blivit besvikna. Med smärta ha vi fått erfara sanningen av Luthers bekännelse: »Vår egen kraft ej hjälpa kan», och vi ha med David fått klaga: »Människors hjälp är fåfänglighet», och ändå finna vi oss benägna att gå tillbaka till dessa hjälpkällor.

Stormen — varför kom den? Varför skulle den just möta oss? Och var-

för just nu? Den kunde aldrig ha kommit olägligare. Det klenmodiga hjärtat fylles så lätt av tusende »varför». Och det kan vara nyttigt att så sker. Självprövning är alltid av nöden. Men det kan lända till stor skada att stanna där och endast lyssna till det egna hjärtats varför. Detta kan vara ett självgodhetens varför eller också ett klenmodets varför. Det första fordrar förödmjukelse, om det senare skriver aposteln: »Om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt.»

Framför allt få vi ej glömma att Jesus är med oss i båten. Han ser alltid till att han är så nära de sina, att vi alltid skola kunna omedelbart nå honom. Synes han vara oberörd av vår ångest och nöd? Men hade han varit det, varför gick han då med på färden? Vår undergång skulle nödvändigt även draga honom ned i djupet. Men kan det ske? En lärjunge kan stundom i ett hopplöst läge utbrista: »Låt oss gå med för att vi må dö med honom», men vad svarar Jesus på detta? Jesus är med i båten, och vi få med lärjungarna under stormen på Genesarets sjö gå direkt fram till honom, anförtro honom vårt hjärtas nöd och ångest och låta honom svara för vårt liv. Han skall i rätt tid näpsa vind och våg och det skall bli stilla.

Men sedan Frälsaren hjälpt oss ifrån vår ångest och oro, vill han alltid ha ett stilla samtal med oss. Han vill då på allvar ställa oss inför den frågan: »Var är eder tro?» Ja, var är vår tro? Måste vi ej slå ned ögonen i blygsel och skam över att vi kunnat bete oss så som vi gjort. »Varför rädens I?» »Haven I ännu ingen tro?» frågar han. Känna vi ej med sorg, att han har skäl att fråga så? Eftersinna vi noga, skola vi finna, att vi ej kunna frambära någon som helst ursäkt för vår otro. Var är eder tro? Huru nyttigt, ja, nödvändigt, är det ej att låta den frågan tränga djupt ned i vår själ. Den bringar oss ned i stoftet. Den gör oss ringa och fattiga och sådant är hälsosamt. Men denna fråga kan ock förhjälpa oss till att med mera iver bedja om den nåden att kunna barnsligt förlita oss på honom, så att vi under alla livets skiften vila i honom, som alltid vill vara vår frid.

I trons skola fordras att vi alltid äro närvarande. I trons skola anställas ständigt nya prov, men dessa äro alltid enligt löftet noga avpassade efter vår förmåga. I trons skola är han ensam Mästaren, han som är trons begynnare och fullkomnare. Och hans bön är ständigt densamma: »Jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet.» Den, som stannar kvar under hans fostran, skall han föra fram till trons fasta tillförsikt och stilla vila i Gud.

Erik Folke.

»Eder Fader vet ju vad I behöven, förrän I bedjen honom.» Må vi taga oss tid att i vår stängda kammare riktigt betänka detta, och vi skola få erfara, hur tröstande och lugnande dessa ord verka på oss. De göra våra hjärtan stilla inför Gud och han hjälper oss.

Apotekare Karl Nilenius 60 år.

Den 4 oktober fyllde apotekare Karl Nilenius i Göteborg 60 år. Alltsedan 1921 har han i egenskap av ledamot i Kommittén för Svenska Missionen i Kina varit nära förenad med oss, och under alla dessa år har han med varmt intresse följt missionens arbete i hemlandet och ute på missionsfältet. Hans erfarenhet som missionsman och hans av varm gudsfruktan präglade liv har varit och är alltfort vår mission till ovärderligt gagn och nytta. Vi känna, att vi i honom ha en vän, vars råd äro värda att lyssna till och som på flerfaldigt sätt söker befrämja Gudsrikets utbredande och tillväxt.

Då vår värderade vän och broder nu ingått uti ett nytt decennium vilja vi begagna oss av tillfället att varmt tacka honom för trogen tjänst och gott samarbete samt uttala den önskan, att hans levnad må bliva lång och alltfort belyst av Guds kärleks solsken. Gudslivet inom oss känner icke till någon ålderdom, och inom S. M. K. finnes ingen åldersgräns. Vi hoppas därför att få behålla vår älskade broder ibland oss som rådgivare och vän, tills Herren själv kommer och hämtar honom till en ännu högre tjänst!

— — —

Apotekare Nilenius föddes den 4 oktober i Jönköping och är son till avlidne läroverksadjunkten, fil. doktor Jöns Nilenius och hans likaledes avlidna maka, född Björkman. Efter att 1901 hava avlagt apotekareexamen tjänstgjorde Nilenius alltfort i Jönköping, där han tillbragt nästan hela sina farmaceuttid, tills han 1924 erhöll privilegium på det nyanlagda apoteket Måsen i Göteborg. Detta utbytte han 1932 mot apoteket Delfinen i samma stad.

Under en lång följd av år var Nilenius ordförande i Jönköpings Kristliga Ynglingaförening, och sedan 1915 har han varit ledamot av Sv. K. F. U. M:s förbundsstyrelse och är ordförande i Sveriges K. F. U. M:s västra distriktsförbund samt styrelseledamot i Ynglingaföreningen Libanon. Han är även grundläggare till Sveriges Kristliga Farmaceutförening och densammas ordförande. Är sedan 1901 gift med Anna Bergqvist. *A. B.*

Fru Inez Bölling 60 år.

Fru Inez Bölling, född Berzelius, fyller den 17 dennes 60 år.

I sin ansökan om att få bliva antagen såsom Sv. Missionens i Kina missionär berättar fru Bölling, att hon redan såsom

barn var livligt övertygad om synd och insåg behovet av frälsning. Efter mycket arbetande i egen kraft fick hon så nåd att se Jesus såsom sin Frälsare.

Ganska snart därefter, det var under konfirmationstiden, tog hennes konfirmationslärare henne med för att höra ett

föredrag av missionär Aug. Berg. Intrycken av detta föredrag gjorde att fru B. sedan under ett par års tid enträget bad Gud om att få gå ut till missionsfältet.

Efter något mer än tio år blev denna bön hörd. Hon utreste år 1902 till Sv. Missionens i Kina arbetsfält. Den första tiden i Kina tillbragtes i Ishih och ägnades ju huvudsakligen åt språkstudier. Den 25 sept. 1904 ingick fru B. äktenskap med missionär Jakob Bölling, och de bosatte sig därpå i Tungchowfu, där de voro i verksamhet till 1906, då de flyttade till Hoyang.

Vid jultiden 1906 insjuknade missionär J. Bölling, och i början av januari 1907 drabbades han av ett slaganfall. Samtidigt utbröt oroligheter och missionär och fru B. samt deras två små barn måste trots den bitande vinterkylan fly över Gula floden. Efter framkomsten till Yuncheng fick missionär Bölling den 19 januari hembud, och fru B. stod ensam med sina två små barn. Efter en tid kunde hon återvända till Hoyang och fortsatte arbetet där, tills hon år 1909 återvände till Sverige.

I hemlandet kallades fru Bölling 1909 att tjäna Missionen såsom föreståndarinna på Missionshemmet i Duvbo. Från denna befattning avgick fru B. år 1928, då hon på grund av klenhet ej längre kunde tjäna i denna uppgift. Sedan år 1910 är fru Bölling medlem av S. M. K:s Kvinnokommitté.

Vid tanke på den väg fru Bölling fått vandra hitintills får man rik anledning att tacka Gud för vad han givit oss såsom mission genom denna sin tjänarinna. Vägen i Kina var en offerväg. »Det var som hade solen gått ned och lämnat ett mörker över själ och sinne, som i början kändes ogenomträngligt.» Och vägen här hemma har varit tjänandets väg. Herren glömmer ej vad som gjorts för honom, och många av Missionens medlemmar och vänner tänka säkert, särskilt på högtidsdagen, på fru Bölling med kärlek och tacksamhet. Blive högtidsdagen såväl som framtiden ljus och av Gud rikt välsignad.

M. L.

Hemförlovade ombud.

Ännu en gång få vi i vår tidning minna om ombud för Svenska Missionen i Kina, vilka av Herren lösts från vakttjänsten härnere och kallats till högre tjänst. De äro: Fröken *Lydia Fall*, Hägerstad; överlärare *E. Eriksson*, Falun, samt folkskoleinspektör *G. Stagnér*, Kristinehamn. Dessutom har fru *Sofia Rosén*, Kristdala, som ej varit upptagen på ombudslistan, men som varit en trogen och uppoffrande vän till vår mission, också fått hembud.

Vi minnas dessa våra vänner med tacksamhet för vad Gud genom dem givit Missionen. De saknas, då deras plats nu är tom, och om vi sakna dem, huru mycket mera måste ej då deras nära och kära känna saknadens smärta. Må då Missionens vänner med oss tacka Gud för vad dessa vänner genom Guds nåd fått göra och vara, men må vi ock i vår bön tänka på dem, som nu känna sorg och saknad, samt bedja Gud i sin nåd giva oss nya vänner och medarbetare i stället för dem, som han kallar att bryta upp och vara hos Herren.

Frid över deras minne! *M. L.*

Missionshögtiden i Kumla.

Den fjärde missionärsavskiljningen för Svenska Missionen i Kina under 1933 ägde rum i Kumla kyrka den 10 sept. Det var fröken Margit Eriksson, Kumla, som då invigdes till den heliga tjänst, vartill Gud kallat henne. Vi som reste till denna högtid fröjdades över att Gud ånyo uttagit sändebud till Kina från dessa bygder. Därifrån har vår mission fått mottaga Axel Hahne, Verner Wester och Maria Nylin; nu kom Margit Eriksson.

Det var en imponerande syn att på söndag morgon se den stora kyrkan fyllas av deltagare. Där var väl först och främst Kumla-bor, men även från många andra platser hade vänner kommit. Och så blev det en stor lovsjungande församling.

D:r Fries predikade högmässan. Att texten den dagen just handlade om offer, huru Jesus satt vid offerkistan, det var gripande. Vi skulle ju få vara med om en offergärning i särskild mening, denna dag. Ett ungt liv hade lagts ned såsom ett heloffer på altaret, och invigning skulle ske för offertjänsten.

Efter högmässans slut började så denna högtids akt. Prosten Häger i Kumla och missionsföreståndare Erik Folke trädde in för altaret, och Margit jämte de assisterande togo plats vid altarringen. Missionsföreståndaren läste 12 v. i 1:sta Tim. 1. »Vår Herre Kristus Jesus, som har givit mig kraft, tackar jag för att han har tagit mig i sin tjänst och funnit mig vara förtroende värd.» Missionsföreståndaren påminde Margit om att missionsgärningen är ett förtroendeuppdrag: Det är evangeliet om den salige Gudens härlighet som du blivit betrodd. Du skall även komma ihåg, att du blir föremål för mycken förbön härhemma och därute, för tacksägelse likaså. Och Gud är mäktig att bevara det som är dig anförtrott, genom den Helige Ande.

Det är alltid gripande då missionsföreståndaren talar till de unga vid deras invigning. De få känna huru innerligt de äro älskade, och att de äro mottagna som gåvor från Gud.

Efter bibelord från de assisterande bekände Margit Eriksson sin tro och böjde sina knän för att under bön och händers påläggning bliva invigd för missionärskallet. Vid denna altarring blev hon konfirmerad, och hennes konfirmationslärare var nu med och invigde sitt förra »läsbarn» till missionär. Vi fingo höra huru han gladdes över Guds ledning med Margit och i vårt minne skall nog stå kvar de varma ord, som kyrkoherde Björklund talade till henne, då vi efter högtiden i kyrkan samlades i kyrksalen.

Dit hade Margits föräldrar, fabrikör och fru Eriksson, inbjudit så många som salen kunde rymma till kyrkkaffe. Och där berättade nu Margit om Guds ledning med hennes liv. Flera andra fingo också tillfälle att tala lite innan vi samlades till middag. Även dit hade vi, en stor skara, inbjudits av Margits föräldrar, det var en riktigt stor glädje att få lära känna så många vänner. På kvällen samlades vi åter till möte, denna gång i Mossby, nära Margits hem. Där voro grannar och kamrater; alla ville de vara med och höra något om den mission, vari den nya missionären skulle få sitt arbete. Och så ville de höra något från Margit själv. Hon berättade för dem om Guds trofasthet och om hans kärlek, huru han kallar till tjänst, kallar var och en. Detta möte blev så väckande och gripande. Vi bedja Gud: Må hela denna högtid bära frukt för tid och evighet.

Gud välsigne Margit Eriksson och alla hennes kära samt hela hennes hemförsamling. Gud välsigne dem som under denna högtid på nytt överläto sina liv för helig tjänst och dem som möjligen för första gången voro villiga att gå med i Frälsarens led.

Och Gud vare tack för offergåvor som frambars. *Lisa Blom.*

Ny missionsarbetare.

Margit Eriksson.

Fröken *Margit Eriksson,* som den 10 sistlidne sept. avskildes till missionär, är född den 7 juni 1908 i Kumla församling,

Örebro län. Hennes föräldrar, fabrikör och fru Carl Th. Eriksson, Berga Stenhuggeri, äro varma, trogna vänner till Sv. Missionen i Kina; fadern är sedan 1918 ombud för S. M. K.

Tidigt uppstod hos henne en längtan att få bli missionär. Den tanken var det som låg till grund för hennes önskan att få genomgå lärarinneseminariet, och då hon sedan erhöll plats såsom lärarinna var det samma missionstanke som gjorde, att hon ej kunde känna sig tillfreds i den uppgiften. En undran om ej den framtida uppgiften skulle bliva i tjänst hos Svenska Kyrkans Missionsstyrelse gjorde sig till en tid gällande, men snart visade Gud, att missionskallelsen i stället gällde Sv. Missionen i Kina.

Efter att hava genomgått folkskola och fortsättningsskola i sin hemförsamling genomgick fröken Eriksson vintern 1924—1925 en sjumånaderskurs vid Restenäs Folkhögskola (nuv. Västkustens Ungdomsskola). År 1928 erhöll hon avgångsbetyg från Örebro läns Småskoleseminarium och genomgick vid detta seminarium även en fortbildningskurs i kvinnlig slöjd, huvudsakligen klädsömnad. Hennes lärarinnetjänstgöring började med en guvernantplats och fortsatte sedan med tjänstgöring vid Munkhyttans mindre fortsättningsskola, kyrkskolan i Kumla samt Agens skola i Degerfors. Den 15 jan.—24 aug. 1932 var hon elev vid Samariterhemmet i Uppsala och på hösten samma år genomgick hon en kurs vid Bibelskolen i Oslo. Slutligen har hon också för sin utbildning studerat vid Kina Inlandsmissionens utbildningshem för kvinnliga missionärskandidater i London.

Må fröken Eriksson, såväl som alla våra missionärer, de äldre såväl som de yngre, få vara innesluten i missionsvännernas kärlek och förbön.

M. L.

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

Bönemötena för S. M. K.

Vi bedja härmed få påminna om bönestunderna för S. M. K., vilka, såsom vi förut meddelat, hållas *dels varje tisdag mellan kl. 7—8 e. m. i Kinarummet, Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm,* och dels *varannan fredag kl. 2 e. m. på Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.* De närmaste fredagarna, som det sistnämnda mötet hålles, bliva den 20 okt. och 3 nov.

Försäljning för S. M. K.

Syföreningarna för Svenska Missionen i Kina i Stockholm anordna *fredagen den 24 nästkommande november* försäljning. I nästa nummer av Sinims Land hoppas vi få lämna utförligare meddelande härom, men redan nu vilja vi anbefalla denna försäljning åt missionsvännernas hågkomst.

Vi bedja i detta sammanhang att få påminna om, att vi även i år hoppas få ha ett »Kinalänkens bord» vid försäljningen, vilket vi hoppas »Kinalänkarna» i skilda delar av landet särskilt hava i åtanke.

»Hans Stjärna i Östern»,

S. M. K:s illustrerade missionskalender, är under tryckning. Det är i år den 30:e årg. av denna kalender, som utkommer, och vi tro, att den skall bliva av intresse och till uppmuntran. Vi rekommendera den ej minst för »Kinalänken» och annan ungdom, men ock för andra missionsvänner. Rekvisitioner mottagas tacksamt under adress: Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., *Stockholm.*

Missionärskonferensen i Yuncheng 1933.

Konferensen började den 7 juni och inleddes även i år med »en stilla dag» inför Gud, då vi gemensamt fingo nedbedja välsignelse över oss själva och över arbetet. Det var en dag av självrannsakan inför

Guds ords skarpa ljus, men då också Herren Jesu ord: »Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?» ställdes levande framför oss.

På kvällen öppnades konferensen, då föreståndaren på fältet, missionären Carl Blom, talade om det heliga kriget. Som utgångspunkt läste han orden i Luk. 10: 19: »Se, jag har givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att förtrampa all ovännens härsmakt.» Herren Jesus vet, vad som förestår, och rustar sina stridsmän. Kraftcentrum är hos honom, men vi behöva övas i strid för strid. Allt arbete för Gudsriket är djupast sett en kamp, som ej kan föras utan lidande. Fienden vill förekomma striden genom att »sålla» oss, varför vår förutsättning för framgång är kunskap om hans metoder och övning i deras besegrande. Det heliga kriget är alltid ett anfallskrig mot djävulen och ett befrielsekrig för de själar, han fångat, aldrig en strid mot människor. Det gäller att förlåta dem, som räkna sig som våra motståndare; att ge rum för våra medkämpar ur olika läger, utan att döma över tankar; att lojalt underordna sig den egna organisationen, så att troheten mot Kristus blir trohet i uppgiften.

Särskilt påpekade han för oss nykomna, »som icke hade varit med om alla krigen» (Dom. 3: 1), att vi behövde lära oss krigskonst för att kunna bestå i den andliga kampen och fylla vår missionsuppgift. Det gäller för oss att ej av den nuvarande andliga mottagligheten förledas att tro, att fienden släppt taget. Herren göre oss visa till att vinna själar och att vårda hjorden! »Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!»

*

Där sutto vi sida vid sida, gamla veteraner, som troget stått med i kampen i 40 år och mer, de medelålders, de, som nyligen upptagit kampen för att lösa de fångna, och vi unga, som ännu inte kunnat vara med om andra strider härute än de på knä. Alla äro vi med i det heliga kriget. Må vi vara Konungen trogna.

De följande dagarna var det först en stilla bönestund klockan 7 på morgonen. På förmiddagarna, innan förhandlingarna började, samlades vi till en andaktsstund, som leddes av oss nykomna. Vi fingo då berätta om huru Gud på olika vägar lett oss hit ut till Kina.

Sedan vidtogo förhandlingarna. Rapporter framlades från olika grenar av verksamheten under det gångna året. Vi nykomna fingo på så sätt en inblick i det arbete, som genom Guds nåd blivit utfört. I missionsledningens rapport lade vi särskilt märke till att under det gångna arbetsåret ett större antal nykristna genom dopet upptagits i församlingen än under någon motsvarande period förut. Faror och svårigheter hade icke uteblivit, men Guds välsignelse hade vilat över arbetet. Trots de svåra depressionstiderna hade alla våra ekonomiska behov blivit fyllda. Guds nåd blev så överväldigande stor, när vi sågo tillbaka på det gångna året. Ordföranden föreslog, att vi skulle sjunga psalmen »Hela världen fröjdes Herren». Genom psalmsångarens ord och i en gemensam bönestund fingo vi tacka Herren för hans trofasthet.

Olika kommittéer, såsom kvinnokommitté, skolkommitté och söndagsskolkommitté, lämnade redogörelse för det arbete, som blivit utfört. I kvinnoskolor, goss- och flickskolor samt söndagsskolor hade evangelium blivit utsått. En del önskemål framlades, och vi manades till bön för detta arbete.

Under det gångna året har ju en försöksklass anordnats för att på vårt fält återupptaga evangelistutbildningen. Från kommittén för missionsskolan lämnades redogörelse för det gångna årets arbete och erfarenheter samt förslag, efter vilka arbetet i fortsättningen skulle ledas. Under det gångna läsåret har det varit elva elever vid skolan. Konferensen godkände kommitténs arbete samt förslagen till skolans fortsatta verksamhet.

Vidare företogs andra läsningen av förslaget till reviderade »Grundstadgar och föreskrifter» samt »Stadgar». Förslaget antogs, och de nya Grundstadgarna äro alltså, vad missionärskonferensen angår, slutligt antagna.

Det ligger mycket arbete bakom dessas utarbetande, och ett tack uttalades till alla dem, som hemma eller på fältet medverkat. En del av dem äro redan hemma hos Gud.

De nya Grundstadgarna äro en del av arvet från de gamla kämparna till de yngre, som nu trätt in i arbetet. De ha sått och arbetat, och vi unga få nu skörda frukterna av deras gärning. Det vilar ett stort ansvar på oss att rätt förvalta arvet.

På söndag eftermiddag samlades vi åter, då Ingeborg Ackzell talade något om läget i Sverige och framförde hälsningar därifrån. Hur ofta hade vi inte under gångna år hemma i Sverige lyssnat till hemkomna missionärers skildringar om förhållandena i Kina. Guds kallelse mötte oss och hans kärlek grep oss så starkt. Nu sutto vi härute, förda hit av Herren själv, och lyssnade till de allvarsord, som sades om förhållandena i vårt älskade fosterland. Men det sades också ord om det offersinne och den ande av bön, som alltfort finns hos våra trogna vänner därhemma. Så fingo vi böja våra knän. Vi tackade Gud för alla trogna, uppoffrande vänner, vi bådo om glädje och välsignelse för dem i den heliga bönetjänsten, och vi bådo om väckelse över vårt svenska folk.

På kvällen avslutades vår konferens med nattvardsgång under ledning av missionär Engbäck. Det var en stilla, ljuvlig stund, då våra tankar särskilt samlades kring Herren Jesus som Lammet. Han är Guds Lamm, som löst oss åt Gud med sitt blod. Genom hans blod skola vi också övervinna och till sist samlas inför tronen för att evigt sjunga hans lov.

Ingrid Berg.

FRÅN MISSIONÄRERNA

De första intrycken.

Utdrag ur privatbrev.

Sommarro Shui iu den 14/8 1933.

Jag kan knappast fatta att snart ett år gått sedan vi lämnade Sverige. Tiden har gått så gränslöst fort. De första månaderna, då vi voro vid språkskolan, gingo alltför fort. Vad vi äro glada för den tiden.

Farbror bad mig berätta om de första intrycken från Kina eller från Yuncheng. Att skillnaden var ganska stor mellan vad vi voro vana från kusten och vad vi fingo se här i Shansi är sant. Men jag var mycket glad över den. Väl är Shansibon sävligare men också fredligare tillsynes. Resan från Shanghai till Yangchow var långt ifrån trevlig. Vilket bråk och hojtande i Chin Kiang, där vi skulle byta och stiga på den lilla kanalbåten. Folket var nog ganska främlingsfientliga och gåvo oss långt ifrån vänliga blickar. Denna hamn! Resande, köpmän, tiggare, bärare, resgods av alla upptänkliga slag passande för alla upptänkliga slag av resenärer, så omsider den lilla fullastade »Feng I», där vi lyckades få ett litet krypin för oss själva eftersom vårt sällskap, 14 personer, just var lagom att fylla »salongen», eller den bästa avdelningen på båten, så småningom var färdig att gå. Den lilla båten vippade som ett litet nötskal, människorna skreko eller grälade som det lät i våra öron, den lilla ångvisslan tjöt. Vad kunde vi tro bättre än att hela sällskapet, båt och allt var färdigt att sjunka. — Likväl kom det lugnande: »Vi gå nu.» Det var bara starten alltså som gick något oroligt till och vi fingo lugna oss. Detta var ett av de första intrycken av Kina. Jag tyckte då alls inte att det var svårt att föreställa sig Kina fullt av rövare.

Första intrycken av Yangchow voro liknande, och efter vandringen från båtbryggan genom staden, den smutsigaste man kunde tänka sig, som vi sågo det då, var där nog mer än en, som frågade något ängsligt sedan vi kommit inom skolans murar huru fredlig trakten var. — Vilken skillnad var det inte att komma till Shansi. Vi kände oss genast hemma. Folket var välvilligt stämt mot oss främlingar. Mest förundrade kanske vi voro över att aldrig höra de fula namnen vi blivit så vana vid att höra i Yangchow. Och hur rent här tyckes vara mot i städerna nere vid kusten!

Den 21 april kommo vi upp till Yuncheng.

Vi voro ganska trötta och försökte t. o. m. sova i den lilla bussen, trots att den skakade duktigt, då någon som hållit utkik varseblev Yunchengs stadsmurar. Då blev det med ens liv i oss alla! Yuncheng!

Huru det kändes att ha kommit så nära målet efter den långa resan. Det kändes som att just ha fått hemmet i sikte. Och hemma kände vi oss också med en gång bland våra vänner, då vi kommo fram. På kvällen samlades alla kamraterna och vi hade en tacksägelsestund gemensamt. Det var rörande också att mottaga kinesernas välkomsthälsning. Morris elever i evangelistskolan mötte oss med sång då vi kommo till Yuncheng. De hade författat två sånger att välkomna oss med. Första söndagen presenterades vi av pastor Kao för församlingen och hälsades välkomna. Det var så roligt att se de små gummornas vänliga ansikten. Somliga hade så svårt att lära våra namn. De förväxlade så lätt våra namn, Gudruns, Ingrids och mitt (Bo, Be och Go). En dag sade någon av dem: »Se på henne, hon är precis som en kines.» »Vilken?» »Å, alla tre äro lika kineser», svarade nästa. »Ja, alla tre äro som kineser.» — Och vi voro glada åt en komplimang sådan som denna, trots att det mesta betydde bara artighet.

En av de första söndagarna var stormöte i Yuncheng. Det var en verklig upplevelse för oss att så snart få vara med om en sådan högtid. Kapellet, som även i vanliga fall brukar vara så gott som fullsatt under gudstjänsterna, var nu fyllt till trängsel och många fingo sitta ute på gården. Vi förstodo inte mycket av vad som talades, men vad som gjorde intryck på mig var den härliga friska sången. På sidobänkarna längst till vänster hade skolbarnen sina platser. De kände melodierna och voro utmärkta ledare av sången. Evangelistskolan hade också övat en utmärkt kör. Jag tycker så mycket om att höra kineserna sjunga, särskilt på deras egna, stundom egendomliga melodier. De sjunga som om de lade in hela sin själ i sången. På ett av mötena talade Karl-Gustav Nordberg, tolkad av missionär Blom. Jag tror de kära kineserna voro lika intresserade av Karl-Gustav som av tolken. Vid ett annat tillfälle, då någon av pojkarna talade genom tolk, tillfrågades en gumma om hon förstått predikan, och hon var så glad att hon förstått alltsammans, det som talades på svenska också.

På söndagsmorgonen samlades vi till dophögtid. Ett 40-tal män och kvinnor mottogo dopet. Det var gripande att se skaran, där en ung skolflicka, där en åldrig kvinna eller man. Och under det en efter en mottog dopet ljöd lovsången från församlingen. En av tältevangelisterna, som hade fått vara med om att vinna några av dessa, som nu döptes, ledde sången. Han strålade av glädje formligen.

På eftermiddagen hälsades de välkomna till församlingen. En och en nämndes vid namn och fick resa sig för att församlingsmedlemmarna riktigt skulle få lära känna honom. Så fingo vi fira Herrens nattvard tillsammans. Det var en välsignad stund.

På måndagsmorgonen skingrades skarorna. De som kommit från byarna runt omkring gingo tillbaka igen efter ett par välsignade dagar kring Ordet. Största delen av dagarna hade varit anslagna för möten. Det var inte som då vi samlas 2 eller 3 gånger till korta möten därhemma. Och de kommo troget till varje möte fastän vi tyckte, att hettan var fruktansvärd i kapellet. Måtte Gud få fortsätta och verka även under den kommande vintern i Yuncheng och i trakterna omkring. — Huru glada voro vi inte över att ha fått vara med om en sådan högtid så snart efter det vi kommit upp till fältet!

— — — — — — — — — — — — —

Gerda Gustavsson.

›Små glimtar.‹

Tali, She. N. China, den 11 maj 1933.
(Tungchowfus nuv. postadr. = Tali, She.)

Kära Vänner!

Det synes bli allt svårare att hinna skriva brev hem, men för att det ändå skall bli en liten hälsning, skriver jag i kort-

het några små glimtar från arbetet här. Skall jag börja med det sista? Har just varit med om stormöte i Pucheng. Hade ej sett deras kapell sedan det blivit omändrat, så att det nu var ljust även på kvinnosidan, som förut var alldeles mörk! Men mer än kapellförändringen slog det mig, vilken stor förändring som ändå skett under dessa år. Det var 1913 som missionärerna flyttade till Pucheng och öppnade station där. *Då* sutto vi några få kvinnor i ett litet hörn bakom ett skynke i kapellet (ett mindre, ej det nuvarande). *Nu* var halva kapellet fullt av kvinnor, d. v. s. hela kvinnosidan. *Då* samlades vi missionärer med ett par kinesiska medhjälpare till nattvardsmöte inne i bostaden. *Nu* var det kanske 150 eller 175 nattvardsgäster. *Då* tyckte vi det var stort, att det fanns *fyra* kvinnor i församlingen på en utstation, *nu* ha vi flera 10-tal kvinnor i vardera av de gamla utstationerna! Verket går framåt! Skillnaden märks kanske bäst, när man gör jämförelser med förhållandena för några år sedan. Att skillnaden är ännu större i det inre än i det yttre märks på flera olika förhållanden. Men det vill jag ej yttra mig om efter ett kort besök. Jag nöjer mig med dessa korta jämförelser, och så måste jag också nämna något om förhållandena här.

En kurs i förening med »vällingkök» har pågått ungefär 2½ månad på en av våra utstationer* under ledning av äldste Wang och bibelkvinnan Chiang. Herren har verkat bland dessa deltagare, så att det är många, som nu kunna säga: »Se, allt har blivit nytt.» Deras tacksamhet för den hjälp de fått andligen och lekamligen tog sig uttryck i en liten bonad, som deltagarna sytt: »Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd.» Det har varit över 60 kvinnor och barn där, och de ha fått tjock hirsvälling dagligen, men en bit bröd endast på söndagarna. De hade kommit på den tanken, att spara utgiften för brödet och i stället fotografera hela gruppen för att giva mig och bibelkvinnan var sitt kort! Det skulle bli ett minne av deras tacksamhet! Det kändes gripande att få dessa deras kärleksbevisningar! Bibelkvinnan talade om i går, då hon kom hem, att alla gräto av sorg över att kursen nu var slut. De ha haft det så gott samman och delat mycket andligt gott under denna tid. Bed att utsädet må bära rik frukt i fortsättningen!

Härhemma på stationen ha vi hållit på med kvinnoskolan, »förberedande klassen», och extra kurser under hela våren. Även vi ha fått erfara Guds verk i mångas hjärtan. Det är särskilt gripande att se, hur Herren kan bereda hjärtan att ta emot frälsningen. En ung kvinna hade endast hört litet genom en av kvinnoskolans elever. Så kom hon i nöd och sände bud till mig: »Kunde hon få komma till kursen här för att lära känna Herren Jesus? Tänk, om han kommer, innan jag lärt känna honom! Låt mig få komma snart, så jag lär känna honom, innan det blir försent!» Aldrig har en hedning sänt ett sådant bud till mig förr, och hon fick naturligtvis komma hit. Här mötte henne Frälsaren, ja, hade han ej mött henne redan förut, fast hon ej känt igen honom då? Nu är hon lycklig och glad. Flera andra, som hört evangelium längre eller kortare tid ha kommit i nöd över sina synder, men också fått glädjas över syndaförlåtelsens nåd. Bland dem är en 30-årig kvinna, som gått i Daggryningens skola i Hoyang under fru Johanne Olsons tid. Utsädet låg liksom begraft, men nu har nöden drivit henne till Herren, som hon i barndomen trodde på. Hennes mor, bror och svägerska ha mycket bedit för henne. Nu vill hon tjäna Herren hela livet, säger hon. Bed att det må bli så också!

I tältet, där två kvinnor arbeta bland kvinnorna, som komma till mötena, har det varit mycket uppmuntrande i vår. Tältpredikanterna ha varit så glada över de hem, som rensats från avgudarna för att i stället tillbedja den levande Guden. Men dessa nykristna behöva mycken för-

* Deltagarna hade samlats från våra olika utstationer norr om Weifloden, dels emedan platsen låg centralt, dels medan utrymmet var lämpligt.

bön, ty fienden släpper ej så lätt sitt byte ifrån sig.

Skall jag tala något om svårigheterna också? Annars kanske ni tro, att det bara är ljust och framgångsfullt i arbetet. Men vi ha haft motsatsen också. Det är en kamp mellan ljus och mörker, men det är svårt att skriva om sådant, så att det kan förstås rätt. Ondskans andemakter ha stor makt i ett hedniskt land, och vi behöva därför mer än någonsin förbön för både oss missionärer och de kinesiska kristna.

Hjärtliga hälsningar från tillgivna

Ingeborg Ackzell.

Från vårens arbete.

Sinanhsien den 22 juni 1933.

Kära missionsvänner! Frid!

Då det är tillbörligt att jag sänder Eder en hälsning, vill jag ge en kort överblick över arbetet denna vår.

Alla arbetsgrenar har fått fullfölja sitt program. Bibelkursen i jan. hölls. Skolorna ha fått mera än hittills ostört arbeta under sex lärares tillsyn, fyra manliga och två kvinnliga. Barnantalet har varit det största vi någonsin haft. I nästa vecka ha vi examen och avslutning.

Vid stormötet döptes åtta kvinnor och tre män. Några kvinnor ha fått undervisning fastän någon kvinnoskola i egentlig mening har det inte varit. I Yuncheng få barnhemsbarnen gå i missionens goss- och flickskola. Hushållet har inte minskats, fastän det är litet olika mot förut. De större gossarna ha flyttats över till vad vi kalla yrkesskolan så snart de slutat i folkskolan, och dit få även troendes barn från andra platser tillträde. Vad underhållet beträffar, så ha våra svenska vänner i stort bistått oss, även så ha kamrater och vänner på andra orter bidragit. Ett varmt tack till alla goda skaffare från de minsta i söndags- och ungdomsskolor till de gamla trogna vännerna, till vilka Herren sagt sitt »Väl gjort, gode trogne tjänare» och bjudit dem till sig. Det kännes obeskrivligt tomt efter de gamla, kära förebedjarna. I tacksam hågkomst äro de oss ett föredöme i uthållig kärlek och nit. »Herren gav och Herren tog, lovat vare hans namn».

Kolera och hjärnhinneinflammation har börjat fälla många offer redan. Gud bevare oss alla även denna sommar. Ehuru även på missionsstationerna förekommo dödsfall av nämnda orsak, så var det förunderligt få fall i jämförelse med de icke kristnas många dödsfall. Bed Jen Gud styrka oss yngre och äldre till förnyad kamp och tjänstvillighet. Proven komma helt säkert.

Efter skolavslutningen resar jag vill Gud till Yuncheng för en tid. De hålla på att reparera murar och laga tak sedan kriget, så nu få vi det riktigt ordentligt och bra igen. *Frid* och *fred*, vad för en välsignelse ligger det inte i dessa två ord! Varmaste hälsningar till alla våra kära i norden.

Eder tillgivna

Maria Pettersson.

Från Honanfu.

Utdrag ur privatbrev.

Honanfu den 18 maj 1933.

När detta skrives ligger redan vinterns arbete bakom oss. Våra sista kretsmöten i landsbygden ha just avslutats. Skolorna börja nu också bereda sig på avslutning för denna termin, och tältet har också nyss kommit hem, efter att ha varit ute sedan tidigt i höstas. Veteskörden, som ger gott hopp i våra trakter, närmar sig, och då vill det alltid bli lite mindre aktivitet i arbetet, enär folket får så bråttom med skörden. Då vi nu kunna blicka tillbaka på den gångna vinterns arbete, så är det helt naturligt mycket utav både självrannsakan och tacksägelse, som fyller hjärtat. Tacksamheten går odelat till vår Frälsare, som så nådefullt varit med och välsignat våra försök att tjäna honom. Han har också krönt arbetet med välsignelse.

Med avseende på tältverksamheten, ha vi haft en synnerligen uppmuntrande erfarenhet i vinter. Två platser ha öppnats för evangelium, varest praktiskt taget ingenting blivit gjort tidigare. Nu ha vi ett par mycket livskraftiga grupper av ny-

kristna på dessa båda platser, och även har lokaler kunnat anskaffas, så att det nu är hopp om att få ett stadigvarande arbete i gång. Våra tältpredikanter ha yttrat mer än en gång, att de knappast haft en mera uppmuntrande tid någon gång än det varit i vinter. Det synes som om de gångna årens vedermödor nu börja sätta frukt i ett andligt uppvaknande.

Det är mera mottaglighet för evangelium än kanske någonsin förr. Detta andliga uppvaknande gäller också i hög grad församlingarna. Under vårens stormöten här i östra Honandistriktet ha vi haft en verklig besökelsetid. Jag har ej varit med om stormöten här i Kina liknande det vi hade här i år. Lika mycket folk ha vi nog haft förr och kanske lika goda och bättre predikningar. Men aldrig ha vi varit med om, att så många bekänt sina synder under höga rop och tårar och blivit fyllda med jublande frälsningsfröjd. Vårt stormöte här varade sju dagar i stället för de traditionella tre dagarna, men ingen tycktes anse, att det var för länge. Det sista mötet hade karaktären av vittnesbördsmöte, då de som under mötena fått frälsningsvisshet skulle få vittna. Det var säkert omkring ett sjuttiotal, som avlade den goda bekännelsen, och hur det gladde mig, det förstår Du säkert. Det kan ju hända, att det inte alltid skiljes så noga mellan vissa inre andliga upplevelser och frälsningstillägnelsen. Och nog kan man lätt bedöma andliga företeelser felaktigt. Men en sak tar man inte fel på, och det är att Guds Heliga Ande verkar så som aldrig förr. Jag tror också, att Gud har fått använda sig av en hel serie händelser för att nå fram till vad som nu synes ske. De osynliga trådarna, som sammanväva skickelserna, se vi inte så lätt, men vi tacka Gud för det synliga resultatet av hans Andes verk. Över hela Honan, ja över Kina i stort sett, blåser denna Andens vind. Faror lura också, och vi behöva bedja mycket att församlingen, värmd av Guds kärlek, må utvecklas i sund riktning och bli andligen stark.

Även i yttre avseende har Herren »förökat församlingen med dem, som bliva frälsta», i det att vi fått förrätta 104 dop. Av dessa döptes 27 vid stormötet i Songhsien och 41 personer i Mingkao, då möte hölls där. Trots att jag tycker, vi gallra ganska bra efter dopklasserna och även kineserna tyckes ha mera öppen blick nu för betydelsen av god katekumenundervisning, så ökar skaran dock ganska snabbt, av dem vi få i vår vård. Det är ju glädjande med alla, som söka sig till församlingen, men man känner också ett stort ansvar, då det gäller att leda dem framåt på trons väg.

Vid vårt stormöte här under våren hade vi också glädjen få inviga tre nya äldste, tre diakoner och en diakonissa. Två av de nya äldste voro valda av församlingen i Hancheng, och den tredje valdes för församlingen här i Loyang efter Wei Tien-chen, som dog förra året. Till hans efterträdare valdes fullkomligt enhälligt f. d. läraren Li Chen-tei. Hans far har varit äldste i Shihch'iao under många år, där han gjort ett troget arbete, och nu fick han vara med om att inviga sin son till samma heliga tjänst. Jag är mycket glad över denne Li, som jag nu fått till hjälp i arbetet. Han är en synnerligen god karaktär, som prövats genom trogen tjänst förut i vår mission, och vad mer, han är en mycket varmhjärtad kristen, som går helt upp i sin uppgift. O, vad man tackar Gud för trogna medarbetare!

Nath. Engbäck.

På besök hos Svenska Baptistmissionen i Shantung, Kina.

Länge hade vi gått och längtat efter att få se något av andra svenska missioners arbete här ute i Kina. — Så en vacker dag öppnade Gud vägen, och ett första tillfälle bereddes. Det gällde Svenska Baptistmissionens fält. Och hur gladdes vi ej över tillfället.

En strålande solskenslördag på middagen satte vi båda oss på tåget för att först resa till vännerna Rinells i Kiaochow. Till vår häpnad och glädje fingo vi sällskap på tåget med fru Hellen Rinell och lilla rara »Dollan». Medan vi glatt samspråkade om allt möjligt gick tiden så fort, och vi voro snart framme i Kiaochow, där vi vid stationen möttes av missionär Oskar Rinell. En stunds vagnsresa och vi nådde missionsstationen, ja, d. v. s. den, där de båda familjerna Rinell bo. Där mottogos vi också så hjärtligt av vännerna Gerda och Egron Rinell, lilla »Lalli» samt Roy. Det var sol och sommar, värme både ute och inne, och våra hjärtan slogo nästan så det hördes: »Tack käre Gud för all glädje Du bereder oss!»

Det vore oss en omöjlighet att i detalj söka berätta om allt, vad vi gjorde och sågo under de tre dagarna besöket varade. Men låt oss lösryckt nämna ett och annat. Fröknarna Wallins och Fredriksons hem blevo vi bjudna till. Där bjöds på så mycket gott och trädgården var full av olika sorters blomster, som spredo härlig doft och gladde ögat. Ja, där fanns också bin, som stucko den, som ägde dem, samt getter, höns och kycklingar, så näpna.

Fröken Wallin hade just kommit hem från en utstation, Intao, där hon och en bibelkvinna en längre tid arbetat. Hon såg trött ut och behövde vila, men var dock glad och frimodig. — Fröken Fredriksson hade just slutat vårens arbete i skolan och förberedde nu sin hemresa till Sverige i augusti. — För tillfället bodde fru Hulda Andersson också i Kiaochow, så vi fingo även besöka hennes och fröken Schlyters hem i andra änden av staden.

Med stort intresse hörde vi berättas både det ena och det andra om staden medan vi besågo den. Den var lummig och vacker, men saknade inte kinesisk smuts. Dock intresserade oss mest allt vad vi sågo av eller hörde om missionen. Det första kapellet, så litet, men säkert ändamålsenligt; det nuvarande stora kapellet, enkelt, vackert, praktiskt och rymligt. Trots att vi kommo just i skördetiden, var det stora skaror, som samlades till söndagsskola och högmässogudstjänt. Ivrigt syntes alla lyssna till Ordet, som predikades, och det sätt varpå sångerna sjöngos vittnade om, att Guds Ande fyllt många hjärtan med verklig frid och glädje. Gud vare lov för den väckelse, som pågår på missionens fält. Ett sångmöte ute i missionärsbostadens enastående vackra trädgård var också en upplevelse. Där sjöngs med liv och lust ur fyra olika sångböcker. Det märktes utan förklaring, att det mest valdes sånger, som under väckelsetider blivit dyrbara för hjärtat. Då fäster man sig inte så noga vid vilken sångbok det kommer ifrån, utan bara om innehållet stämmer överens med hjärteställningen. — Beklämmande var det att se all den döda form, som utvecklades hos den katolska missionen i samma stad. Där kostades ut mycket pengar på välgörenhet, dekorationer och teaterspel etc. Ja, t. o. m. mötesbesökarna måste betalas för att alls komma, och dock syntes föga vunnet därigenom.

Naturligtvis fingo vi även se lokalerna för Bibelskolan för kvinnor. Dessvärre hade den måst stängas litet för tidigt denna termin, ty vissa svårigheter i förbindelse med sjukdom bland eleverna hade tvingat därtill. De andra skolorna, d. v. s. småskolorna, folkskolorna och mellanskolan voro alla i gång och syntes skötta med omsorg och ansvar. Ledsamt nog skulle den präktige kinesiska rektorn i missionens mellanskola sluta denna vår för att resa till en annan i Shansi där han erbjudits högre lön. Må Gud giva dem en ny, och just den rätte.

Att vi trivdes hos de kära vännerna i Kiaochow, behöver inte bevisas. Ja, hur satte vi inte värde på samvaron eller tillfällena, då vi fingo läsa Guds Ord, bedja eller sjunga tillsammans. Det kändes så gott, och samfundsskillnad betydde ingenting.

Tisdag morgon tog tåget oss på en halv timme till Kaomi. Vid stationen välkomnades vi hjärtligt av missionärerna Leander och Skoglund, som i bil togo oss hem till missionsstationen. Där mötte vi fru-

arna Leander och Skoglund samt fröken Susanna Andersson. Underbart var det att återigen vara bland en skara kära svenskar här ute i detta stora land, där vi äro så tunnsådda. Så många minnen och upplevelser berättades, och ovärderliga voro de andliga erfarenheter vi fingo dela. Hur göra de oss inte rikare och vidga våra vyer och fylla hjärtat med lov till Gud. — På aftonen fingo vi vara med om ett mycket uppbyggligt veckomöte, där särskilt skolbarnens starka sång och frimodiga bön fäste sig i vårt minne.

Kaomi stad och missionsstationen fingo vi se. Allt så intressant och lärorikt. Det föreföll som om kapellet började bliva för litet, ty många ha funnit Gud, och lokalen räcker ej till då de samlas. En ny plan för byggande av kapell finns redan. Men hoppet var, att den kinesiska församlingen själv skulle taga initiativet till och ansvaret för byggande av ny lokal. En ypperlig plan. Må Gud välsigna så att det lyckas.

Tidigt nästa morgon skulle vi i bil resa vidare till Chucheng och söka vara tillbaka samma dag på aftonen. Vilken underbart skön, tre timmars biltur. Landskapet tjusade ögat, luften var sval och mild och en styvare och bättre chaufför än missionär Leander, kunde vi inte önska oss. Antingen vi foro på jämn väg, genom floddalar, genom vatten eller lösaste sand, i de svåraste krökar eller på de smalaste gångstigar över åkrar, så gick allt lika jämnt och fint. Det var en otrolig vila för sinnet att åka med honom och i sällskap med fru Leander.

Hade vägen haft sina små besvärliga stycken, så mötte oss dock det värsta när vi kommit in i förstaden till Chucheng. Vilken fruktansvärd stenläggning: stora stenblock med väldiga hål emellan. Kanske staden med det ville visa, att den kunde vara både uppstudsigt hård och underånigt mjuk. Alltnog, det fordrades stor skicklighet att köra bil på sådan »väg». Allt gick lyckligt, och vi hamnade i barnhemet hos fröken Matilda Persson, som mättade vår hunger med en präktig frukost. Ja, det var minst sagt roligt att vara där. Efter frukost fingo vi besc barnhemmet med dess prydliga, ordentliga små rum, köket med de stora grytorna, matsalen med de många skålarna och dubbelt så många pinnar. Men ingenting gjorde ett så mäktigt intryck på oss, som då vi fingo hälsa på de 20—30 barnhemsflickorna. Vi önskade verkligen att det vore oss möjligt att med ord beskriva den lycka, frid och glädje, som strålade ut ur alla de tindrande, frimodiga barnaögonen. Det var något, som vi ej sett maken till i Kina. Måtte Gud få bevara dem hos sig och skydda dem från mycken synd, som kunde taga bort deras frid. Men så ha de också en präktig »mamma» i fröken Persson, som med kärlek tar sig an dem och ständigt bär dem i förbön.

En stor glädje var det även för oss att få träffa de kära gamla missionär och fru Lindberg samt fröken Lindberg och det unga missionärsparet Sten Lindberg, liksom även missionär Martin Jansson. Gud signe dem alla i sin tjänst. Och heder åt de missionärer, som så älska den uppgift, som Gud kallat dem till, att deras barn med glädje vilja fortsätta i samma tjänst för Gud. Vi tänka i detta sammanhang på både Rinells och Lindbergs.

Det var ingen missräkning för oss att det kom ett kraftigt åskregn på eftermiddagen, som gjorde det omöjligt för oss att resa tillbaka till Kaomi samma dag, utan höllo oss kvar i Chucheng över två nätter. På det viset fingo vi närmare lära känna vännerna, se mera av arbetet och skolorna samt vara med om ett antal uppbyggliga möten, då Gud var ibland oss. Att Guds Ande är i verksamhet i Chucheng, liksom på de andra platserna, kunde vi ej undgå att märka. Lovat vare hans namn!

När vi kommo tillbaka till Kaomi, fingo vi den stora glädjen att på söndagen bila ut till en utstation på möte. Det var verkligen uppmuntrande att där få träffa samman med de enkla, präktiga troende. Gud signe dem!

Omsider måste vi säga farväl till våra kära vänner i Baptistmissionen och resa

tillbaka till Tsingtao. Vi tacka Gud för vad vi sett och hört och vilja med mer levande intresse följa dem i våra förböner. — Skulle någon av dem läsa dessa rader, så ville vi säga dem: »Tack för all kärlek, visad oss, och Gud signe Er var och en, att Ni må få samla in en stor skörd för Guds rike!»

Tsingtao, Shantung, Kina i augusti 1933.

Birgit och Martin Bergling.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under sept. 1933.

Allmänna missionsmedel.

1027. »En vän i Holsbybrunn» 3: 50
1028. M. & S. S., Östersund, till Hanna Wangs underh. 100: —
1030. Koll. i Flisby missionshus vid föredrag av E. Folke, 31/8 47: —
1031. D:o på Högåsens pensionat 27: —
1032. D:o i Mörteryds missionshus vid E. Folkes besök, 30/8 30: —
1033. »Dalecarlian» 20: —
1034. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. 100: —
1038. »Herrens tionde», till Hanna Lundbergs utresa 80: —
1039. Från en länk, till missionärernas utresor 25: —
1040. Koll. vid missionshögtiden i missionshuset, Klippan, i samband med Hanna Lundbergs avskiljning, till hennes utresa 200: —
1041. D:o vid missionshögtiden i Kyrksalen, Klippan, d:o till d:o 318: 03
1042. B. & K. L., Sthlm 25: —
1043. Resebidrag fr. Ö. H. K. U., 27/8 25: —
1044. K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh. 450: —
1047. E. O., »ett löfte åt Herren», gm A. B., Skellefteå 50: —
1048. I st. för blommor till Maine Pehrssons bår, till Maja Lundmarks underh., gm A. B., Skellefteå 150: —
1049. S. E., Sunnanå, till d:os underh. 5: —
1050. »Tacksam» 10: —
1051. E. & G. R., Eskilstuna 25: —
1052. F. J., Grycksbo 50: —
1053. »Onämnd», gm E. Ö., Mölnbo 5: —
1054. »En länk» 10: —
1056. S. T., Maspelösa 200: —
1057. »8 sept.» 35: —
1058. Vänner, i st. för blommor vid G. Johanssons bår, Mariestad, 27/8 25: —
1060. A. & E. A., Gbg 100: —
1061. Koll. fr. Skellefteå stads Söndagsskola 65: —
1062. E. S. H. 22: 40
1064. J. N., Glemmingebro 10: —
1065. S. M. K:s syfören. i Malmö, »sparbössepengar», gm H. H. 510: —
1066. Offergåvor vid Margit Erikssons avskiljning i Kumla 220: 62
1067. »Missionsvän», Beted 25: —
1068. H. H., Virserum 25: —
1069. A. B., Kumla 3: 75
1070. Värna syfören. 50: —
1071. G. K., Björköby 20: —
1072. Insaml. på Parkhotell, Borås, vid E. Folkes besök 5/9 81: —
1076. Koll. i Skillingaryd gm A. W. 50: —
1077. K. & B. F. 200: —
1078. »En återbetald skuld» gm A. B., Skellefteå 25: —
1079. »Gunnar» 20: —
1080. H. K., Lund, »blanka pengar och ettöringar i Herren Jesu välsignade namn» 10: —
1081. »Anna» 10: —
1082. F. & E. M. 20: —
1083. Onämnd från Vrigstad 5: —
1086. »Ps. 103: 2, tackoffer» 304: 49
1087. J. S. 10: —
1088. A. O., Norderön 100: —
1089. B. O., Hönön 200: —
1090. E. L., Strömstad 5: —
1091. Testamentsmedel efter avl. Emma Kristina Olsson, Gårdsvik i Gillberga 3,070: 45
1092. »De Ungas syfören.» i Åstorp 50: —
1093. Kinakretsen, Gbg, till Berta Flodbergs underh. 150: —
1095. »Kinalänken», Gbg, koll. 53: 30
1096. H. E—n. 6: —
1099. E. A., Veddinge 5: —
1100. Tackoffer, Vetlanda 200: —
1101. »Tack för Herrens hjälp 7/9, S. & D.» 10: —
1102. Enl. avl. Erik S. Eriksson, Vad, Vingåker, uttalade önskan 550: —
1103. O. W., Jkpg 5: —
1104. M. L., Sthlm, i st. för blommor vid Fru Sofia Rosén, Kristdala, bår 5: —
1105. »Ett litet strå, Mal. 3: 10» 5: —
1106. L. U., Sthlm, till missionärernas utresor 100: —
1108. N. S., Laxviken 10: —
1109. A. A., Kalmar 25: —
1111. E. H., »min välsignelseask» 10: —
1112. Ch. D. T. 100: —
1113. »Jer. 17: 7» 200: —
1114. D:o, i st. för blommor till Oscar Carléns grav 10: —
1115. E. F., Storvreta, »en liten blomma på min 70-årsdag» 10: —
1116. En blomma på Sofie Olssons bår, Sala 5: —
1117. M. N. C—i 100: —
1118. K. W., Ystad, resebidrag 10: —
1119. H. J—n, H—lt 75: —
1120. A. H., Kumla 2: —
1121. V. & M. E., d:o 16: —
1122. Vintrosa församl. 4: —
1123. Koll. i Hörsta 20: 45
1124. Utjämning —: 55
1125. »Herrens penningar» 1,000: —
1126. Koll. i Lidhult 5/9 20: —
1127. D:o i Södra Unnaryd 8/9 10: 25
1128. D:o i Åsen 9/9 11: —
1129. D:o i Gunnarp 11/9 13: 10
1130. D:o i Torup 13/9 7: —
1131. Insaml. i Kulla kapell 24/9 25: —
1132. »Onämnd» 25: —
1133. E. F., Kneippbaden 20: —
1134. M. G. Ö., Skellefteå, »ett litet strå till stacken» 15: —
1135. En sparb. 10: —
1136. »En vän», till Maja Lundmarks underh. gm A. B., Skellefteå 50: —
1137. H. C., Lund 2: 25
1138. E. & J. R. 75: —
1139. »Onämnd. för de utresande missionärerna» 1,500: —
1140. L. M. F., till Frida Prytz & Maria Nylins underh. 900: —

1141.	Joh. 11: 40, Onämnd, till Ville Berglings d:o	2,400: —
1142.	Medel från Mora	23: —
1143.	S. B. U.-iterna, Örebro	10: 67
1144.	»En länk»	50: —
1145.	S. J., Eksjö	50: —
1146.	Koll. i Sörby 24/9	20: —
1147.	»Okänd»	1,000: —
	Kr.	16,152: 81

Särskilda ändamål.

1029.	P. O. Ö., julklapp till Gudrun Boqvist, att anv. efter gottf. gm M. & S. S., Östersund	50: —
1035.	D. P., Tingsryd, till I. Ackzell, att anv. för någon hungr.	15: —
1036.	Carola Berglings lägerbarn, till flickorna Peis underh.	50: —
1037.	Koll. i Edsberg, till N. Engbäck, för kapell i Hancheng	20: 70
1045.	A. G., Kristianstad, till I. Ackzell för småskrifter, att anv. efter gottf.	12: —
1046.	I st. för blommor till Maine Pehrssons bår, till Maja Lundmark, att anv. till nödens lindrande i Hoyang, gm A. B., Skellefteå	51: 50
1055.	I. A. M., Sthlm, till evang. underh.	300: —
1059.	Barnsyfören. Åsaka, till Dyrbar Liljas underh.	30: —
1063.	S. B., Vanås, till Hanna Wang att anv. enl. överenskom.	5: —
1073.	Vesta & Hjortsberga syfören., till Maria Nylin att anv. efter gottf.	75: —
1074.	Vesta Juniorfören., till d:o	20: —
1075.	Kyrkl. Söndagsskolan i Falun, en missionskrans vid Ingrid Johanssons bår, för Schao Si-Ling.	12: —
1084.	G. H., Luleå, till Joh. Aspberg att anv. efter gottf.	10: —
1085.	K. F. U. M., Luleå, till d:o gm d:o	6: —
1094.	J. N., Kläckeberga, till I. Ackzell för d:o	20: —
1097.	Kyrkl. syfören. i Klintehamn, för de nödl.	20: —
1098.	Missionsvänner, d:o till d:o	30: —
1107.	L. U., Sthlm, till bibelkv. Kao's underh. i Hancheng	100: —
1110.	A. P., Klintemåla, i st. för blommor på Fars grav, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf.	5: —
	Kr.	832: 20

Allmänna Missionsmedel	**16,152: 81**
Särskilda ändamål	**832: 20**
Summa under sept. månad 1933:	**Kr. 16,985: 01**

Med varmt tack till varje givare!

»Frukta icke, du land, utan fröjda dig och gläds; ty stora ting har Herren tagit sig för.»
Joel 2: 21.

REDOVISNING

över influtna gåvor till Missionshemmet i Duvbo juli—september 1933:

In natura: Fru B. F., Storängen, 1 skrivstol, 1 överkast; J. och E. R—n, Stockholm, möbler, tavlor, böcker, mattor, reseffekter, samovar; H. och N. H—tz, Djursholm, 1 inventionssoffa med madrass; C. O—n, Duvbo, frukt.

Kontant: »Från vän i Sala, till fars och mors minne», 10: —; ur sparbössan i hemmet, 19: —» H. K—ng, Lund, 10: —; kaffepengar, 8: 70; J. H. L—r, Duvbo, 5: —; ur hemmets sparbössa, 5: 40.

Med varmt tack till varje givare!

»Du ropade, jag svarade dig.» Ps. 81: 8.
August och Augusta Berg.

Missionstidningen

SINIMS LAND

utkommer 1933 i sin 38:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Var är Eder tro? — Karl Nilenius 60 år. — Inez Bölling 60 år. — Hemförlovade ombud. — Missionshögtiden i Kumla. — Ny missionsarbetare. — Från Red. och Exp. — Missionärskonferensen 1933. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Redov. — Missionstidn. Sinims Land.

Stockholm 1933, Svenska Tryckeriaktiebolaget.